

“Böyle bir İstanbul gördü”

Proleterce DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Mayıs 2010 Sayı: 16

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Yıllardır verilen mücadele, bu yıl zaferle taçlandı. İşçi ve emekçiler, 32 yıl sonra yeniden yüzbinlerle Taksim Meydanı'nı doldurdular...

Sadece 50'li, 60'lı yaşlarda “ihtiyar delikanlı”lar yoktu. Aksine gençliğin ve özellikle de kadınların katılımı, oldukça yüksekti. 7'den 70'e herkes, bu büyük tarihsel günde, orada olmak istemişti.

Ellerinde bayraklar, dillerinde sloganlarla doldurdular meydanı. 1 Mayıs kitlesi ve Taksim, yıllar sonra birbirleriyle kucaklaştılar. Uğruna verilen kavga ve hasret büyük olunca, kucaklaşma da muhteşem oldu. '77 1 Mayıs'ını aratmayacak bir kitlesellik ve coşkuyla buluştular. Meydan, gerçek kimliğine büründü. Taksim, 1 Mayıs alanıydı artık...

Hiç şüphe yok ki, bu zafer, 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama ısrarı ve kararlılığı gösteren, bu uğurda şehitler, yaralılar, tutsaklar veren komünist ve devrimcilerindir. 1 Mayıs duyarlılığını yitirmeyen ve bunu Taksim'de kutlamak için sokaklara dökülen, öncü işçi ve emekçileridir. Alana damgasını vuran da bu olmuştur.

Burjuva medya, “renk cümbüşü”, “her renkten insan var” diye verdi, 1 Mayıs Taksim görüntülerini. Ancak 1 Mayıs alanında baskın olan renk, kızıldı. Böyle olması doğaldı da. Çünkü o, 1 Mayıs'ları yaratanların, Komün savaşçılarının, Ekim'le birlikte başlayan proleter devrimlerinin rengiydi.

Sayfa 2'de sürüyor

1 Mayıs ile Taksim buluştu

BU ZAFER BİZİM!

Alan kızıldı, fakat kürsü hala sarıydı. Alan ile kürsü arasındaki bu uçurum, bir kez daha ve tüm çıplaklığı ile ortaya çıktı. Fakat bu kez, bu durum kabullenilmedi. Yılların tepkisi, eyleme dönüştü. Ve Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu, kürsüden konuşturulmadığı gibi, mitingten apar-topar kaçmak zorunda kaldı.

Başta 1 Mayıslar olmak üzere, miting alanlarını her zaman devrimciler, işçi ve emekçiler doldururken, kürsüye işbirlikçi, reformist sendika bürokratların çıkıp nutuk atması, büyük bir çelişkiydi zaten. Bunlar, mitinge katılım için kollarını kıpırdatmaz, hatta engel oluştururken, kürsüyü işgal eder, orayı asıl hak edenlere kapatırlardı. Bu durum, çoğu kez protesto edilir, konuşmaları dinlenmez, ısıklanırdı. Fakat aynı aymazlıkla her defasında kürsüye çıkar, konuşmalarını sürdürürlerdi.

2010 Taksim 1 Mayıs'ı, bu duruma "artık yeter" dedi. Alanları dolduranlar kimlerse, kürsüden de onlar konuşmalıydı. Sınıf mücadelesini verenler, bu uğurda her tür zorluğa katlananlar kimlerse, söz hakkı da onların. 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için can ve kan bedeli savaşanlar, oranın gerçek sahipleri.

Bu yıl Taksim 1 Mayıs'ında, kürsü, işgal edilmedi! Kürsü, sendika ağalarının işgalinden kurtarıldı! Yapılan; yıllardır süren, alan ile kürsü arasındaki bu uyumsuz ve çelişkili tabloya, müdahale; kürsüyü özgürleştirme, gerçek sahiplerine kavuşturma girişimiydi. Bunun başta Tekel olmak üzere, son aylarda direnişe geçen işçiler tarafından yapılmış olması ise, çok daha anlamlıydı. Olması gereken buydu.

2010 1 Mayıs'ı Kasım ayında emekçi memurların genel grevi ile başlayan ve Tekel direnişi ile iyice yükselen sınıf mücadelesinin doruğu oldu. Taksim'in neden bu yıl 1 Mayıs'a açıldığının yanıtı da burada saklıdır.

AKP'nin "demokrasi" maskesi, her 1 Mayıs'ta alaşağı ediliyordu. Ama yeni anayasa hazırlıkları ile AKP, yeniden "darbe karşıtı" "demokrasi savucusu" kesilmişti. Rakiplerine indirdiği darbelerle kendini daha güçlü hissediyor ve bunu yasalarla da pekiştirmeye çalışıyordu. Fakat öte yandan krizle birlikte devasa boyutlara ulaşan işsizlik ve yoksulluk, buna karşı büyüyen direnişler, önündeki en ciddi engeldi. Kitle desteği giderek azalıyor, ayağının altındaki toprak kayıyordu.

Tam da böyle bir zamanda yine 1 Mayıs gelip çattı. Son üç yıldır gördükleri kabusu, yeniden görmeye başladılar. Bu kez 1 Mayıs'ın çok daha kitlesel ve işçi ağırlıklı olacağını biliyorlardı. Çünkü Tekel direnişi, önemli bir ders vermişti. AKP'yi zorlayan da bunlardı.

Durum bu kadar açıkken, 1 Mayıs'ın ardından, AKP ile CHP arasında bir "aldık- verdik"

kavgası başladı. Oysa herkes biliyor ki, ne "veren" AKP'dir, ne de "alan" CHP. CHP hükümetleri dönemi, işçi ve emekçiye saldırıda, 1 Mayısları yasaklamada, diğerlerine rahmet okutacak dönemlerdir. Hatta 60'lı yıllarda Çalışma Bakanı olan Bülent Ecevit, "grev hakkı"nı tanımak zorunda kaldığı 24 Temmuz tarihini, "işçi bayramı" ilan ederek, 1 Mayıs'ı tümünden unutturmak istemiştir. Ancak ne yasakları, ne de yalan ve demagogileri, 1 Mayıs'ı unutturmayı başarabilmiştir.

Geçmişte 1 Mayıs'a ve Taksim'e saldırıp da, şimdi en keskin savunuculuğa soyunanlar, sadece CHP ile de sınırlı değildir. Reformist partilerden, liberal yazarlara kadar çok geniş bir kesim, 1 Mayıs'ı, Taksim'ci olmuştur. Yenilgiler yetim kalır, ama zaferin sahibi çok olur! Şimdi de olan budur. Tabi ki, bu ikiyüzlülüğü açığa çıkarmak, teşhir etmek, görevimizdir. Fakat bu durum, 1 Mayıs'ın ve Taksim'in, artık ne denli meşru, geniş kitlelerce ne kadar sahiplenen bir olgu haline geldiğinin de, en açık göstergesidir.

2010 1 Mayıs'ı, yıllardır verilen mücadelenin zaferle taçlanması olarak tarihteki yerini aldı. "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır" şiarının somut bir abidesi oldu. Şimdi bu zaferi daha da ileri taşımanın zamanıdır.

En başta 1 Mayıs şehitleri adına, Taksim'de bir anıt dikilmesi, '77 1 Mayıs'ının katillerinin bulunup yargılanması ve Taksim'in 1 Mayıs alanı olarak isminin değiştirilmesi için mücadele yükseltilmeli ve bu taleplerin karşılanması sağlanmalıdır.

Tekel direnişinin baskısıyla, sendika konfederasyonlarının almak zorunda kaldığı 26 Mayıs genel grev kararı, genel direnişe dönüşecek şekilde, kitlesel ve militan bir şekilde gerçekleşmelidir. Sendikaların 26 Mayıs'ı, önceki gibi geçiştirme isteği boşa düşürülmeli, bu yönde tabandan bir basınç oluşturulmalıdır.

26 Mayıs'ı, krize karşı tüm işçi ve emekçilerin genel grev-genel direnişine dönüştürmek için, bugünden çalışmalara başlamalı ve 1 Mayıs'ı, 26 Mayıs'a taşımamız!

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Tarihsel bir 1 Mayıs yaşadık. 32 yıl sonra Taksim'de 1 Mayıs kutlandı. Yüzbinleri bulan kitleselliği, coşkusu ve kızıl rengi ile, özünü boşaltmak isteyenlerin, heveslerini kursaklarında bıraktı. Ne devletin bir lütufmuş gibi sunma çabası, ne de her türden reformist liberalin içini boşaltma girişimi, başarılı oldu. Kürsüyü işgal eden sarı sendikacılar, işçinin öfkesinden yakalarını zor kurtardılar.

1 Mayıs, son aylarda gelişen işçi-emekçi hareketinin bir doruğu olduğu gibi, bundan sonraki gelişmelerin de ip uçlarını verdi. Krize karşı mücadele burjuvaziye ve onun devletine olduğu kadar, sendika ağalarına karşı da sürecek. İşçi sınıfı, kendi deneyimiyle bu bilince ulaştı.

Şimdi önümüzde 26 Mayıs genel grev kararı var. Keza 3 Haziran'da Tekel işçilerinin Ankara'da buluşması gerçekleşecek. Bu tarihlerin, geçirtilmesi için tabandan baskıyı örgütlemek gerekiyor.

İşsizlik rekor üzerine rekor kırarken, en temel gıda maddelerine bile ulaşamaz hale geldi. Her zamanki gibi önce zamlandırıp sonra ithale zemin hazırlayarak emperyalist tekellere peşkeş çekiliyor. Bunun son perdesi et oldu.

"Burjuvazinin ahır" parlamentoda ise, anayasa değişikliği ile birbirlerine girmiş durumdalar. Klik çekişmeleri, şimdi anayasa oylamalarında somutlanıyor. Kendi aralarındaki it dalaşı o kadar belirgin ki, bu tartışmalar halkı hiç ilgilendirmiyor.

İşçi ve emekçiler artık kendi gündemlerini dayatıyorlar. 1 Mayıs, yazın sıcak geçeceğini muştuladı.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

16. sayıda

3	2010 1 Mayıs'ının gösterdikleri
4	İşte Taksim, işte 1 Mayıs
5	Taksim'le kucaklaşmak
6	Daha daha ileri!
7	Zafer, zafer, zafer...
8	Dövüşe, dövüşe kazandık
9	İşsizliğin kaynağı kapitalizmdir
10	İşçi direnişlerinden...
11	Tekel direnişinde 1 Nisan
12	Tarimdan manzaralar: Borç, Haciz, Hapishane
16	Kadını öldürmek...
17	Bir paket çubuk kraker
18	Sınav tornasında yontulacak takoz değiliz
19	İsrail nereye?
20	ABD İran'a saldırabilir mi?
22	Rusya'nın rövanşı: *Kırgızistan'da ayaklanma"
23	Polonya'nın düşen uçağ
24	Bayrağımızda adları yazılı olanları yaşatmak...
25	Geleceğimizin köprüsü Tarihimiz
26	Varşova Ayaklanması

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Gülizar Çınar Adres: Kemalpaşa mah. Atatürk Bulvarı Bedrettin İnönü İş Merkezi No: 114-41 Eminönü/ İSTANBUL (Aksaray Pertevniyal Lisesi karşısı), Tel: (0212) 512 38 07, e-mail: devrimcidurus@hotmail.com Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İST. Tel: (0212) 613 1211

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı:16, Mayıs 2010, 2 TL(KDV Dahil)

1 Mayıs'ta, dünyanın dört bir yanında, işçi ve emekçiler, saat farklarıyla sokağa döküldüler. İki karşıt sınıf, burjuvazi ve proletaryanın dünya ölçeğinde karşı karşıya geldiği bu günde, her iki sınıf da güçlerini sınamadı. Proletarya ve onun cephesinde yer alan tüm emekçiler, ezilen halklar, burjuvaziye ve tüm gericiliğe karşı gücünü ortaya koydu ve bu sınavı başarıyla verdi.

Bu yıl 1 Mayıs, ülkemizde ve dünyada, işçi ve emekçilerin, emperyalist-kapitalist sisteme ve onun yarattığı krize karşı tepkilerini ortaya koyduğu bir gün oldu. Bu, öncesinde öngörülen bir şeydi. Son iki yıldır, hemen her yerde krize karşı tepkiler sokağa dökülmeye başlamış, eylemler giderek daha militan bir karakter kazanmıştı. Krizin acı sonuçlarının ortaya çıkmasıyla birlikte, özellikle de işsizliğin çılgınlıklaştığı bir hal alması, kitlelerin en önemli talebi olarak, iş ve iş güvencesini öne çıkardı. 1 Mayıs'ın tarihsel olarak ortaya

işçi ve emekçiler bir araya gelerek, emperyalist işgali lanetlediler.

Taksim zaferi

2010 1 Mayıs'ını büyük bir kazanım ve coşkuyla kutlayan ülkelerin başında, hiç şüphesiz Türkiye geliyor. Yıllardır yasaklı olan 1 Mayıs, ilk kez bu yıl, "emek ve dayanışma günü" olarak resmen tanınmış halde yapıldı. Ama daha da önemlisi, 32 yıldır 1 Mayıs'a kapalı olan Taksim Meydanı'nın işçi ve emekçilere verilmek zorunda kalınmasıydı. Ve '77 1 Mayıs'ından bu yana, en kitlesel 1 Mayıs gerçekleşti. Yaklaşık 500 bin işçi ve emekçi alanı doldurdu.

Bu, onyıllardır kıran kırana verilen bir mücadelenin zaferiydi. En başta da 1 Mayıs şehitleri başta olmak üzere, tüm devrim şehitlerinin... Bu zaferde en büyük pay sahibi olan şehitlerimiz, alanın her yerinden "*gülümseyen yüzleri, denetleyen gözleri*" ile bize baktılar. Gururlu ve mağ-

findan reddedilmişti. Oysa bu Platform, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması için en fazla çaba sarfeden, dolayısıyla kürsüde bulunmayı en fazla hak eden bir kurumdur. Ve alanı dolduran yüzbinler, bu hakkı teslim etti. Kürsüden kısa ama devrimci bir metin okundu ve bu metnin altında imzası olan tüm kurumların isimleri tek tek sayıldı.

KESK ve DİSK başkanları da her zamankinden daha keskin konuşmalarını o gün yaptılar. KESK Başkanı Sami Evren, Denizleri, Kaypak kayaları selamlayarak sözlerine başladı. "Söyleyene değil, söyletene bak" deyşi, burada yaşam buldu.

Aynı durum, Taksim'in 1 Mayıs'a açılması için de geçerlidir. Tarihte hiçbir hak, egemenler tarafından bahşedilmemiştir. Hele ki, 1 Mayıs gibi, yıllardır burjuvazi ve onun devleti ile büyük bir çekişmeye konu olan siyasal haklar... Bunlar, hükümetleri aşan konulardır. Nasıl ki, bunca yıl 1 Mayıs'ın yasaklanması, "bahar bayramı" diye çarpıtılması ve '77 yılında bir katliamla kitlelere gözdağı verilmesi, bir devlet politikasıysa, geçen yıl 1 Mayıs'ın "emek ve dayanışma günü" olarak yasallaşması da, Taksim'in 1 Mayıs'la açılması da bir devlet politikasıdır. İş başında hangi hükümetin bulunduğu önemli değildir. Belirleyici olan, mücadelenin geldiği düzey, güçler dengesidir.

1 Mayıs'ın gücüyle...

2010 1 Mayıs tablosu, hem ülkemizde, hem de tüm dünyada havanın dönmeye başladığının, artık rüzgarın işçiden yana estiğinin kanıtı olmuştur. Krizle birlikte başlayan bu dönüşüm, 2010 1 Mayıs ile tescillenmiştir.

Özellikle de sendika ağalarına karşı işçilerden yükselen tepki, çok önemlidir. 1 Nisan'da Tekel işçilerinin Tek Gıda İş Başkanı Mustafa Türkel'e protestosu, 1 Mayıs'ta daha ileri bir biçimde Kumlu'ya yönelmiş ve sendika ağalarını kaçmak zorunda bırakmıştır. Artık sendika başkanları koltuklarında öyle rahat oturamayacaktır. Ya işçi ve emekçilerin seslerine kulak verecek, onların taleplerini dillendirecekler, ya da giderek artan dozda tepkilerle karşılaşacaklardır. İşçiler tabanda ne denli örgütlü olurlarsa, sendikaları o denli zorlar ve devrimci işçileri yönetime getirebilir.

Önümüzde 26 Mayıs genel grev kararı ile 3 Haziran'da Ankara'da Tekel işçilerinin buluşma tarihleri vardır. Bu günlerin işçi ve emekçiler cephesinden olumlu geçmesi, tabandan örgütlenmeye bağlıdır. Sendikacılar, almak zorunda kaldıkları bu kararları, unutturmak ve geçiştirmek isteyecektir. İşçi ve emekçiler, 1 Mayıs'tan aldıkları güç ve moralle yüklenmelidir.

Krizle birlikte artan hak gasplarına, işsizliğe, güvencesiz çalışmaya, zamlara, faşist saldırılara karşı 26 Mayıs'ta tıpkı Yunanistan'da olduğu gibi hayat gerçek anlamda durmalıdır. Bu çok yönlü saldırılar ancak böylesi büyük eylemlerle durdurulabilir.

çıkmasında en önemli talep olan, "8 saatlik işgünü" aradan yüz yılı aşkın bir zaman geçmiş olmasına rağmen, bugün de en önemli talep haline geldi. Çünkü kriz bahanesiyle patronlar, uzun işgünü saatleri ve düşük ücret dayatıyor, o güne dek kazanılmış tüm hakları gaspetmeye çalışıyordu. O yüzden de 1 Mayıs, burjuvaziye ve onun devletine karşı tepkilerin, bir kez daha ve kitlesel bir şekilde verildiği bir gün oldu.

Başta Yunanistan olmak üzere birçok Avrupa ülkesinde işçiler, krize karşı alanları doldurdu. Yunanistan'da sokağa dökülen işçi ve emekçiler, Çalışma Bakanlığı'na yürümek istedi. Buna engel olmaya çalışan polisle çatışıldı. Emperyalist-kapitalist sisteme ve onun krizine öfke ortaya konurken, sosyalizme olan özlem de dile getirildi. Bunların başında hiç şüphesiz Rusya geliyordu. Daha önce sosyalizmi yaşayan eski Sovyet halkları, Rusya'dan Ukrayna'ya, Stalin ve Lenin'in posterleriyle yürüdüler. Küba, bir milyonu aşkın kitle ile 1 Mayıs'ın en görkemli kutlandığı ülkelerin başında geldi yine. Che Guvera'nın posterleri ve devrim şarkılarıyla yürüyen Küba halkı, başta ABD olmak üzere emperyalizme karşı tepkisini dile getirdi. 1 Mayıs, tüm Latin Amerika ülkelerinde geniş kitlelerle kutlandı.

Öte yandan işgal altında bulunan Irak ve Filistin gibi ülkelerde de kitleler, 1 Mayıs'ta sokağa çıktı. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin "böl-yönet" politikasına karşı, her ulusal topluluktan ve mezhepten

rurdular. En fazla onlar hak etmişti burada olmayı. Ve kortejlerin önünde yerlerini alarak, adeta bir resmi geçit yaptılar.

Emekçi memurların 26 Kasım genel grevi ile başlayan sınıf mücadelesinin yükselişi, Tekel direnişiyle en üst seviyeye çıkmıştı. 2010 1 Mayıs'ı da, yükselen bu işçi-emekçi hareketinin zirvesi oldu. Başta Tekel olmak üzere, direnişteki tüm işçiler, alandaydı. Sendikalar, daha önceki 1 Mayıs'lara oranla, daha kitlesel bir katılım gösterdi. Çünkü tabandan sendika yönetimleri zorlanıyordu artık.

Bunun en çarpıcı göstergesi, Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'nun kürsüden konuşmaya başlamasıyla birlikte artan protestolar ve Kumlu'nun alanı terk etmesi oldu. Onunla birlikte Hak-İş ve Memur-Sen yönetimi de alanı terk ettiler. Bunlar zaten 1 Mayıs'ın ve işçinin düşmanı, faşist, gerici sendikalar. Tabanın baskısıyla son yıllarda 1 Mayıs'lara gelmeye başlamışlardı. Görevleri de katılımı olabildiğince sınırlı tutmak ve 1 Mayıs'ın içini boşaltmaktı.

Alanı dolduran yüzbinler, buna izin vermedi. 1 Mayıs kızıldı ve kızıl kalacaktı! Alanın rengi, kürsüye de yansımalıydı. 2010 1 Mayıs'ı, yıllardır süren, alan ile kürsü arasındaki uyumsuz ve çelişkili tabloya müdahale etti. Bu müdahale, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması kadar, önemli bir gelişmeydi.

1 Mayıs öncesi, Devrimci 1 Mayıs Platformu, kürsüden kısa bir konuşma talebinde bulunmuş, fakat sendikalar tara-

2010 1 Mayıs tablosu, hem ülkemizde, hem de tüm dünyada havanın dönmeye başladığının, artık rüzgarın işçiden yana estiğinin kanıtı olmuştur. Krizle birlikte başlayan bu dönüşüm, 2010 1 Mayıs ile tescillenmiştir.

Özellikle de sendika ağalarına karşı işçilerden yükselen tepki, çok önemlidir. Artık sendika başkanları koltuklarında öyle rahat oturamayacaktır. Ya işçi ve emekçilerin seslerine kulak verecek, onların taleplerini dillendirecekler, ya da giderek artan dozda tepkilerle karşılaşacaklar ve yerlerinden olacaklardır.

2010 1 Mayıs'ının gösterdikleri

Taksim Meydanı

İşte Taksim işte 1 Mayıs!

Yurdun dört bir yanında 1 Mayıs

İşçi ve emekçiler, 32 yıl aradan sonra bu 1 Mayıs'ta Taksim'deydi. Yıllardır ölümler pahasına verilen bir mücadelenin sonucunda, Taksim alanına çıkmıştı. Ve yüzbinler olup alana aktı. Alanın üç kez dolup boşaldığı düşünülürse, '77 1 Mayıs'ındaki gibi 500 bin emekçinin Taksim'e çıktığı söylenebilir.

Yıllardır bu anı bekleyen işçiler ve emekçiler, sabahın erken saatlerinden itibaren toplanma yerlerine akarken, üç koldan gerçekleştirilen yürüyüşle alana girildi. Sabah 8.30'dan itibaren kortejler oluşmaya başladı. İlk kortejler saat 12 civarında Taksim alanına ulaştığında, üç koldan yürüyen kitlenin ucu görünmüyordu.

Krizin boyutlandığı süreçte, işçilerle birlikte işsizler, öğrenciler, kadınlar, 1 Mayıs'a geldiler. Onlarca yılın özlemiyle kucaklanan Taksim, işçilerin ve emekçilerin sloganlarıyla çınladı.

İşçilerin ve emekçilerin sendika ağalarına tepki gösterdiği ve onları alanı terk etmek zorunda bıraktığı mitingde, yapılan konuşmaların içeriği de Taksim için verilen mücadele ile doldu.

Devletin "demokratikleşiyoruz" söylemleri altında lütfmuş gibi sunduğu Taksim alanı, yıllardır verilen mücadelenin sonucunda dövüşe dövüşe alınırken, 1 Mayıs'tan önce alana çağrıldıklarını iddia eden devlet yetkililerinden kimse gelmeye cesaret edemedi. Sadece onlar değil, sendika ağalarının da artık 1 Mayıslara gelmesi zorlaşacak. Çünkü işçi ve emekçiler bu ağalara tepkilerini giderek daha açık biçimde göstermeye başladılar.

İşçi ve emekçilerin bu tepkisi, 1 Mayıs'ta fiili müdahaleye dönüştü. Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu konuşturulmazken, işçilere saldırmaya çalışan sendika ağaları da, işçilerin şiddetinden nasibini aldılar ve alanı terk etmek zorunda kaldılar.

Burjuvazinin içini boşaltmak için çaba harcadığı ve kendi işbirlikçi sendikalarını alana gönderdiği bu 1 Mayıs, bir kez daha göstermiştir ki, mücadele yolu açıyor ve sendika ağalarını da sarsabiliyor.

Şişli kolu

Şişli kolundan **DISK** ve **KESK**, en önde yer aldı. İki koldan oluşturulan kortejlerin uzunluğu kıvrılarak Mecidiyeköy'e kadar dayanırken, mitingin en büyük katılımı bu koldan sağlandı. **DISK**'in arkasına **TMMOB**, **ÇHD**, **PSAKD** vb. derneklerin ardından, Devrimci 1 Mayıs Platformu bileşenleri dizildi.

Devrimci 1 Mayıs Platformu bileşenleri, en önde Zincirli işçi pankartının yanı sıra

flamaları taşıdılar. Sırasıyla **BDSP**, **Halk Cephesi**, **DHF**, **EÖC**, **Kaldıraç**, **Proleterce Devrimci Duruş**, **Odak Çağrı** ve **Partizan** dizildi. Bu kortejde sık sık **"1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak"**, **"İşte Taksim işte 1 Mayıs"**, **"Yaşasın devrimci dayanışma"** sloganları atılırken, kurumlar ağırlıklı olarak kendi slogan ve taleplerini haykırdılar. Şişli'den ayrıca **BDP**, **ESP**, **SODAP**, **Devrimci Hareket** ve diğer kurumlar yürüdüler.

Proleterce Devrimci Duruş okurları, mitinge **PDD** pankartının yanı sıra **Marks-Engels-Lenin-Stalin** ve **Osman-Fatih-İsmail-Sezai**'nin resimlerinin bulunduğu pankartlarla katıldılar. Flamaların yanı sıra dövizlerle talepler taşındı. Disiplinli duruşuyla dikkat çeken kortejde, devrimci marşlar söylendi, halaylar çekildi. Yapılan konuşmalarda, bu yılki 1 Mayıs'ının önemine vurgu yapıldı ve 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamanın ne anlama geldiği, bu büyük kazanımın coşkusu ve kararlılığıyla hareket edilmesi belirtildi.

Kortejden sık sık **"Yaşasın 1 Mayıs, Biji yek gulan"**, **"1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak"**, **"1 Mayıs şehitleri ölümsüzdür"**, **"Devrim şehitleri ölümsüzdür"**, **"Genel grev genel direniş"**, **"Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği"**, **"Herkes iş herkes çalışma hakkı"**, **"Parasız eğitim parasız sağlık"**, **"Biz çelikten biz Bolşevik müfrezeyiz"**, **"Mark-Engels-Lenin-Stalin Yaşasın devrim ve sosyalizm"**, **"Osman-Fatih-İsmail-Sezai Daha daha ileri"**, **"Kahrolsun faşist diktatörlük"**, **"Faşizmi döktüğü kanda boğacağız"** sloganları atıldı. Yürüyüş kolu üzerindeki Şişli Et-fal hastanesi durağına ise

TİKB(B) pankartının asıldığı görüldü. Bu arada **"Orak-Çekiç-Silah-Yıldız Bayrağımız"** sloganı atılırken, pankart miting bittikten sonra yerinde duruyordu. Yürüyüş güzergahına ise **TİKB(B) imzalı yazılamalar** yapıldı.

PDD okurları arama noktasından geçerken polislin taciziyle karşılaşınca kısa süreli bir çatışma yaşandı. **"Faşizme karşı omuz omuza"**, **"Kahrolsun faşist diktatörlük"** sloganlarıyla arama noktasından ayrılan kortej, alana **"İşte Taksim işte 1 Mayıs"** sloganıyla giriş yaptı. Ayrıca alana **PDD** imzalı **"Yaşasın Devrim ve Sosyalizm"** imzalı pankart asıldı.

Şişli kolu dışında Tarlaabaşı'ndan, Türk-İş'e bağlı sendikalar ve reformist partiler yürüdüler. Yürüyüş kolunun sonunun Saraçhane'ye dayandığı kolda, ağırlıklı olarak direnişte bulunan işçiler de yer aldı. Belediye-İş'e bağlı **Esenyurt** işçileri, **Tek Gıda-İş'e** bağlı **Tekel** işçileri, itfaiye işçileri bu koldan alana giriş yaptılar. **Dolmabahçe** kolundan ise, ise **Hak-İş** ve **Memur-Sen**'le birlikte **TKP** yürüdü.

Bu yıl 1 Mayıs mitingleri, oldukça yaygın ve kitlesel kutlandı. Her zaman kutlanan belli başlı iller dışında, hemen hemen tüm illerde, hatta ilçelerde bile 1 Mayıs kutlamaları yapıldı. Özellikle Kürt illerinde, bu yılki 1 Mayıs kutlamalarına katılım artmıştı. **Tekel** işçileri fabrikaların olduğu illerde mitinglere yoğun katılım sağlarken, miting yapılmayan illerde de çevre illerdeki mitinglere katılım sağladılar.

Ankara: Ankara 1 Mayıs'ı bu yıl önceki yıllara oranla sönük geçti. Sendika bürokrasinin devrimcileri 1 Mayıs'a müdahale konusunda dışta bırakmasının yanı sıra, talepleri alana taşınması da yetersiz kaldı. 6 konfederasyon tarafından organize edilen miting, Sıhhiye meydanında gerçekleşti. 3 yıldır mitinge alınmayan **İP** de katıldı. Türk-İş'e bağlı sendikalar alandan hızla dağılırken, devrimciler ise Ankara Devrimci 1 Mayıs Platformu pankartı arkasında yürüyüşe katıldılar.

İzmir: Gündoğdu'da gerçekleştirilen mitinge, sendikalar ve örgütler, Basmane, Liman ve Konak kollarından yürüyerek geldiler. Katılım önceki yıllara göre oldukça

artmış olmasına rağmen, kürsüdeki programın sönüklüğünden kaynaklı kitlede erken dağılma meydana geldi. Genel-İş sendikası mitinge en kitlesel katılımı sağlayan sendika oldu. Geçtiğimiz yıl işten atıldıkları için direnişe geçen **Kent AŞ** işçileri, Genel-İş başkanının kürsüden yaptığı konuşmayı protesto ettiler. İşçi ve emekçilerin talepleri, yeterince dillendirilmezken, müzik gruplarının programının ardından miting bitti.

Adana: Adana'daki sendikalar ve kurumlar, saat 12'de **Mimar Sinan Tiyatrosu** önünde toplandılar. **Uğur Mumcu** meydanına yürüyen kitlenin içinde **Tekel** işçileri oldukça coşkulu biçimde yerlerini aldı. **DISK** içinde ise **Dev Sağlık İş** üyeleri kitleselliğiyle dikkat çekti. **BDP**'nin de mitinge kitlesel katılımı gösterdiği görüldü. Mitingde sık sık **"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek"**, **"Yaşasın halkların kardeşliği"**, **"Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz"**, **"Yaşa-**

sın sınıf dayanışması", **"Yaşasın 1 Mayıs"**, **"Biji yek gulan"** sloganları atıldı.

Bursa: Bursa'da 1 Mayıs mitingi **Fomara** meydanında yapıldı. Kitlesel ve coşkulu bir katılımın sağlandığı mitinge kortejler, **Gök-dere Bulvarı**'ndan yürüyerek geldiler. Önde, sendikaların ortak **"Yaşasın 1 Mayıs"** pankartıyla yüründü. Miting, saat 15'te yapılan saygı duruşuyla başladı. Taksim'de gerçekleştirilen 1 Mayıs'a selam gönderilen konuşmaların ardından, **Suavi** müzik programı yaptı. Mitingde sık sık **"Yaşasın 1 Mayıs"**, **"Yaşasın halkların kardeşliği"**, **"Genel grev genel direniş"**, **"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek"**, **"Yaşasın sınıf dayanışması"** sloganları atıldı.

Antakya: Antakya Emek ve Demokrasi Platformu tarafından organize edilen miting, saat 13'te **Doğuş** okullarının önünde toplanılmasıyla başladı. Saat 15'te **Uğur Mumcu** meydanına gelindi ve saygı duruşu yapıldı. Mitinge katılım geçen yıllara oranla artış gösterdi.

Kocaeli: Taksim 1 Mayıs'ına katılan Kocaeli'deki sendikalar ve kurumlar, saat 18'de de Kocaeli'nde bir miting gerçekleştirdiler. Merkez Bankası önünde toplanan kortejler, **Sabri Yalın Parkı**'na yürüdüler.

Batman: 10 bin kişinin katıldığı miting **Cumhuriyet Meydanı**'nda yapıldı. Çevre illerden de katılımı sağlandığı mitingde **"Yaşasın 1 Mayıs"**, **"Biji yek gulan"**, **"Yaşasın halkların kardeşliği"** sloganlarının yanı sıra barış ağırlıklı sloganlar atıldı.

Dersim: Dersim'de bini aşkın kişi, Sanat sokağında toplanarak **Kışla** meydanına yürüdü. Yağmur altında yapılan mitingde, Kürtçe ve Türkçe dövizler taşındı. Yapılan konuşmaların ağırlığını ise, Kürt sorunu oluşturdu.

Kürdistan'ın diğer illerinde de mitingler gerçekleştirilirken, ağırlıklı olarak **BDP**'liler katılım sağladı. Mitinglerde daha çok barış çağrıları öne çıktı. Ayrıca **Mersin**, **Tokat**, **Tekirdağ**, **Malatya**, **Antalya**'da da mitingler gerçekleşti. Bu mitinglere, Taksim 1 Mayıs'ı ve kriz damgasını vurdu.

Taksim'le kucaklaşmak...

Özlemleri en kolay anlatmanın yolu nedir? Belki bir şiir, belki bir yazı, belki de bir türkü...

O yüzyüze gelmelerin şaşkın ve heyecanlı bir ruh hali olur da, ne diyeceğini bilemez insan. Heyecan, coşku, şaşkınlık ve tedirginlik... Bütün duyguların iç içe geçmesi olunca, nelerle karşılaşacağını düşünmek istemezsin pek.

Taksim de yılların beklenen özlemiydi. Son üç yılın çatışmalarını bilfiil yaşadığımız için, yakıcılığını, damarlarımızda hissediyoruz.

Dişe diş verilen bir mücadelenin ardından, alanın devletten alınması ve 78'den sonra ilk kez buraya düzenli kortejlerle girilmesi, bu yılki 1 Mayıs'a ayrı bir anlam kazandırıyor. Dile kolay tam 32 yıl olmuş! Belki o alana gelenlerin birçoğunun yaşından büyük bir zaman dilimi...

Her türlü yozluğa açılırken, işçilere ve emekçilere yasaklanmış bir alandı Taksim. Kendi iğrenç zevklerini tatmin etmek için Taksim'in adını kirletenlerin, o meydanı kanlarıyla yıkayan işçilere ve emekçilere "yok" demesi, asla kabul edilmedi. Kimi zaman geri çekilen dönemler oldu, ama hedef hiçbir zaman kararmadı.

12 Eylül'ün karanlık yıllarının ardından 89'da fiilen başlayan Taksim çatışmalarında, Mehmet Akif Dalcı'ların mirasını alıp günümüze kadar taşıyanlardan olmak, güçlü ve gururlu kılıyor insanı. 96'nın o devasa 1 Mayıs'ında ölenlerimizin bıraktığı çatışma senfonisinin devamını sürdürmek ve sonucunda hedefe kilitlenmek... Onlar o özlemle öldü. Ve işte şehitlerimizle birlikte 1 Mayıs'ta Taksim meydanına çıktık. Onların özlemini gerçek kıldık. En çok onlar hak etmişlerdi o alanda olmayı. Ve oradaydılar. Pankartlarda, sloganlarda, marşlarda...

Günler o kadar ağır geçti ki, saatlere düştüğünde bu heyecan daha da büyüdü. Sabahın olmasını bekledik, dakikalara düştü özlem ve kavuştuk sonunda...

Bir an önce kortejdeki yerimizi almak, pankartımızı sermek ve yürüyüşe geçmek istiyoruz. Beklentimiz; daha görkemli, daha kitlesel ve daha coşkulu bir devrimci 1 Mayıs ve kortej... Caddeler özgür ve herkes yürüyüş kollarına akıyor. "Kolay gelsin" dilekleri sabahın serinliğini biraz daha ısıtıyor. Sabahın rüzgarından çok, heyecandan üşünüyor. Uykuyu tutmayan gözlerin alana akışını izlemek de güzel.

"Acaba bu yıl Taksim'e girilecek mi", "acaba devlet provokasyon yapar mı" soruları günler öncesinden soruldu bizlere. '77 katliamı akıllarda. Daha sonraki katliamların izleri, hala taze. Tabi ki burjuvazinin bunu yapma ihtimali vardır her zaman. Ama şu dönemde için bunu göze alabilecek durumda değiller. Kitlelerin öfkesi burnundayken, krizin yükü gün gün omuzlara binirken, işsizlik, açlık had safhaya varmışken ve bir çok yerde direnişler sürerken, bunu yapacak cesareti de yok.

Akıyor onlar, akıyor yüzler, binler... Onbinlerle, yüzbinlerle buluşuyor ve '77'nin kitleselliğini yakalıyor. Bunu durduğumuz yerden hissedebiliyoruz. Diğer kolları gördüğümüz yok, ama bize gelen haberler, alanın dolup boşaldığını bildiriyor.

Bu yıl kortejimizde yeni olan birçok şey var. Flamalarımız, yoldaşlarımız... Halaylar ve marşlarla coşkuyu artırıyoruz. Osmanlı, Fatihleri, İsmaileri, Sezaileri taşıyoruz sloganlarımızda. Onlarla birlikte yürüyoruz dalga dalga... Bağcılar yokuşundan Metris zindanlarına, Sefaköy'den Ankara sokaklarına uzanıyor sloganlarımız... Remzi'nin, Şaban'ın, Nilgün'ün silahından çıkan bir kurşun hızıyla alınıyor nefeslerimiz ve Ataman'ın, işkencede gık demeyen yüreğiyle atıyor yüreğimiz... Ataman ve 12 Eylül öncesini yaşayan şehitlerimizden bazılarının '77 1 Mayıs'ında Taksim'de olduklarını biliyoruz. Şimdi hepsi, bizimle birlikte, yine Taksim'deler.

"İşte bizimle güzelleşen her şey" mısrası dilimizde. Sloganlar biraz daha güçlü çıkmalı, adımlar daha sert olmalı, gözler daha öfkeli bakmalı. "Yoldaşlar ileri! Daha daha ileri!"

Taksim'e yaklaştıkça heyecan büyüyor ve arama noktalarını geçtiğimizde, devletle kısa süreli bir arbede yaşıyoruz. Televizyonlar da canlı yayında vermiş, bizim yanımıza gelenler söylüyor.

Taksim, işte seninleyiz ve o özlemi doya doya içimize çekiyoruz. Çünkü bu yolları düzleyenler arasında yoldaşlarımız da vardı, biz de vardık. Defalarca kez sokaklarında çatışıldı, sloganlar atıldı. Emperyalistlere ve işbirlikçilerine öfke kusuldu. Şimdi berrak bir su gibi karşılıyor bizi ve özlemle kucaklaşıyoruz.

Türkiye'nin kalbi, dünyanın kalbi, Taksim'de atıyor bugün. Yoldaşlarımızın, şehitlerimizin, tutsaklarımızın kalbi, Taksim'de bugün ve haykırıyoruz hep birlikte: "Bitmedi daha sürüyor o kavga ve sürecek yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!"

İstanbul 1 Mayıs'tı

1 Mayıs gelmeden, 1 Mayıs heyecanı ve hareketi, diğer bölgelerde olduğu gibi bizi de sarıp sarmalamıştı. Haftalar öncesinden başlayan hazırlıklar, zaman daraldıkça daha da yoğunlaştı. 24 saat, artık çalışmalar için yetmemeye başladı. Bu heyecan ve yoğun tempo, 30 Nisan gecesine kadar devam etti.

1 Mayıs sabahı geçen senelerdeki deneyimlerden dolayı geç kalmamak için erkenden yola çıktık. Sabah 8,30 da toplanma alanına gelirken, yollarda 1 Mayıs için şehir dışından gelenlerle karşılaştık. Şişli'ye gelip de yoldaşları bulduğumuzda şaşırıldılar, bizi o kadar erken beklemiyorlardı. Zaman ilerledikçe alan dolmaya başladı.

Önde pankartı tutan yoldaşların gururlu duruşlarını gördükçe, "işte bunlar Devrimci Duruş'çular" demekten kendimi alamadım.

Geçmiş senelerde Taksim'de sokak sokak çatışmalar için, bu 1 Mayıs'ın daha da bir önemi vardı. Yıllarca o alana gelmiş ve o kadar çatışma görmüş, ölümler yaşamış bir yoldaşın, Taksim'e yaklaştığımızda, soluk soluğa yanıma gelip "çok heyecanlandım nerdeyse bayılacağım" derken ki gözlerindeki ışıltıyı, mümkün değil bir daha unutamam. Diğer yoldaşlardaki heyecan ve mutluluğu gördükçe, içim sevinçle doldu. Ben de kabıma sığamaz oldum. Daha önceki konuşmalarımızda, 1 Mayıs'ta hiç Taksim'e gitmediğini, ama ne zaman Taksim ismini duysa müthiş bir heyecan yaşadığını söyleyen genç bir yoldaşımız da, 2010 1 Mayıs'ında Taksim de olmanın haklı gururunu ve coşkusuyla yaşadı.

Sloganlarımız, marşlarımızla alana girdiğimizde "İşte Taksim İşte 1 Mayıs" demekten kendimizi alamadık. Oraya gelen herkes, bir tarihe tanıklık etmenin tadıyla, yüzlerinde bir tebessümle alandan ayrıldı. Sonrasında görüştüğümüz insanlardan alana gelenler mutlu, gelemeyenlerse "bir dahaki seneye mutlaka geleceğinizi" söylüyordu. Görüldü ki, polis herhangi bir saldırıda bulunmadıkça, devrimciler ve işçiler bir olay çıkarmıyor. Şiddeti ve kavgayı ilk onların başlattığı bu vesileyle bir kez daha anlaşıldı.

1 Mayıs, devrim ve sosyalizm kavgasının yılbaşıdır. Bu sene yılbaşında işçi sınıfı kazandı. Vapurla karşıya geçene kadar, "Yaşasın 1 Mayıs" "Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganları susmadı. Bunları duymak bile, ne kadar şeyin aşıldığının göstemesi bakımından çarpıcıdır. Gençler bayrakları sırtlarında dolaştılar bu 1 Mayıs'da İstanbul'u.

Daha daha ileri!

2010 1 Mayısı havanın işçiden yana esmeye başladığı tarihsel bir kesite denk geldi. Tekel direnişi başta olmak üzere, irili ufaklı birçok iş kolunda direnişler, grevler, işgaller ve bütün bunların toplamı olan kitlesel iş bırakma eylemleri ve genel grev...

Diğer tarafta işbirlikçi burjuvazinin kendi içinde yaşıyor olduğu klik savaşı ve bu savaşta ege-men duruma gelen burjuva kliğin "demokrasi" havarisi kesilmesi, kapitalizmin dünya çapında yaşadığı ekonomik kriz ve hala bu krizde debeleniyor olması...

Ve tabii son yıllarda Taksim adına ısrar ve bu ısrara uygun militan sokak savaşları sayesinde Taksim'i kazanmanın coşkusu...

Taksim'e damgasını vuran da işte bu coşku oldu. Bu coşku, son 15 yılda geriye düşen sınıf mücadelesinin, yeniden yükselişe geçtiğini, yenilgi yıllarına oranla nesnel bakımdan bir çok olanakların daha da somutluk kazandığını resmetmektedir. Bu dönem, başta biz komünistlerin ve diğer devrimci hareketlerin, hem dönemi doğru algılamak zorunda olmasının ve hem de subjektif olarak herkesin kendisini sınıf mücadelesi bakımından yeniden biçimlendirmesinin ana hatlarını sunmaktadır.

Bu 1 Mayıs, nesnel bakımdan bir eşik, subjektif olarak bizim ileriye çıkışımızın bir manivelası olmalı. Dergimizin sayfalarında bu 1 Mayısın önemine ilişkin çokca vurgu yapıldı. Yükselen sınıf hareketi, tasfiyeciler havanın dağılıyor olması, neoliberalizmin çöküşü, ekonomik kriz ve tam da bu döneme denk düşen sınıfın öncü kurmayının yapmış olduğu 5. konferans...

Bütün bu gelişmeler, özellikle komünistler olarak bizlerin, bu 1 Mayıs'ı nereden ve nasıl kav-

ramamız gerektiğini sunuyordu bizlere. Bu yüzden Tekel başta olmak üzere, diğer işçi ve memur direnişlerini, yaklaşan 1 Mayıs'tan ayrı ele almadık, mevcut olanı gelecek bakışlı kavramaya özen gösterdik ve bu direnişlere dönük çalışmalarımızın içeriğini, hep bu eksenle doldurmaya çalıştık.

Bulunduğumuz iş kolunda ve semtlerde bildirilerimiz, afişlerimiz vd. materyal ve araçlarımızın hepsi bu dönemin temel sorununu ve ihtiyaçlarını içeriyor, atılması gereken adımları anlatıyordu. Bu yanı sıra avantajlıydık. İlişkilendiğimiz herkese, bu 1 Mayıs'ın önemini anlatıyor ve daha bir sorumlulukla hareket ediyorduk. Bildiri verdiğimiz insanlarla bile, durup dakikalarca sohbet ettik, anlat-tık. "Savaşlık kazandık, şimdi kazandığımıza sahip çıkmaya gidiyoruz". dedik.

1 Mayıs sabahının erken saatlerinde PDD okurları olarak, pankart, filama ve dövizlerimizle yürüyüş kolundaki yerimizi alıyoruz. Alanı doldurmaya başlayan işçi ve emekçilerin yüzlerindeki coşkuyu görüyor ve gelecekte daha da umutlanıyoruz. Gerçekten de hava işçiden yana esmeye başlıyor ve bu günün bize gösterdiği şeyin özeti bu. Bu havanın esintisini, yüzümüzdeki rüzgarın çarpınısından hissedebiliyorduk. Sloganlarımız bu rüzgarın içine karışıyor ve bu rüzgara yön vermeye çalışıyor. "Tekel işçisi yalnız değildir", "İtfaiye işçisi yalnız değildir", "Krizin faturası burjuvaziye", "Genel grev genel direniş".

Dönemin temel ihtiyaçlarına uygun sloganlarımız, yürüyüş alanını dolduran işçilere ve emekçilere, bir "hoşgeldin" niteliği taşıyor. Korte-

jimizdeki pankartlar da özenle seçilmiş. Yeni bir dünyanın mimarları olan dört büyük ustanın resminin bulunduğu pankart ile Türkiye devrimci hareketinde ilkler yaratan, kendi tarihimizin mimarları olan dört büyük komünist önderin resimlerini taşıyan pankartımız, sadece emperyalistlerin ve işbirlikçilerin, faşistlerin suratına değil, liberalizme, tasfiyeciliğe ve her türden oportünizme karşı bir şamar niteliğinde. Diğer yandan işçi ve emekçilere yol gösteren bir "kutup yıldızı" özelliğini taşıyor.

Yürüyüş ilerledikçe sloganlarımız dahada gürleyiyor, "Köklerimiz toprakta tarihten geliyoruz!", "Osman, Fatih, İsmail, Sezai! Daha daha ileri!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Kurtuluş devrimde sosyalizmde!" 5. Konferansını henüz yeni yapmış olan sınıfın bolşevik kurmayının asılı pankartının yanından geçiyoruz ve tabi ki selamlamak olmaz. "Orak, çekiç, silah, yıldız, bayrağımız!", "Biz çelikten, biz bolşevik müfrezye-yiz!"

Ve 33 yılın özlemi, ödenen onca bedeller....İşte Taksim Meydanı'na giriyoruz... Sloganlarımızı haykırırken sesimiz boğazımızda düğümleniyor sanki... Gözleri yaşaranlarımız oluyor aramızda ve dünü unutmamayan bilincimiz, büyütüyor hıncımızı, öfkemizi...

Taksim alanının işçi ve emekçilere/bizlere açılması, burjuvazinin demokratikleştiğini değil, ödediğimiz bedellerin karşılığını aldığımızı, mücadele edenlerin mutlaka kazanacağını gösterir. "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır" sloganının somutlanmış halidir Taksim...

İşte o alandayız! Taksim'deyiz! Derin bir nefes alıyoruz, her zaman geçtiğimiz meydanın şimdi anlamı, çok daha büyük. Yaşı bizim gibi genç olmayan yoldaşlarımızın gözleri, daha bir başka bakıyor, o bakışların anlatmaya çalıştıklarını anlamaya çalışıyoruz.... Halaylar, kazanmanın tadıyla daha başka çekiliyor/izleniyor. Sloganlar daha büyük bir coşku ile atılıyor, hep bir ağızdan marşlar söyleniyor...

Taksimi kazandık! Sırada yeni hedefler var. Osman, Fatih, İsmail, Sezai, daha daha ileri!..

1 Mayıs falaliyetlerinden....

Proleterce Devrimci Duruş okurları, 1 Mayıs'a yoğun bir şekilde hazırlandı. Proleterce Devrimci Duruş imzalı afişler, kitleri "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına!" çağırıyordu. Afişler; Nurtape, Gazi, Alibeyköy, Avcılar, Mecidiyeköy-Şişli, Anadolu Yakası otoban hattı, Kartal, Gülsuyu, Yakacık, Uğur Mumcu, Sarıgazi gibi İstanbul'un bir çok semtine ve merkezi yerlere yapıldı. Devrimci Duruş 1 Mayıs özel sayısı, işçilere ve emekçilere dağıtıldı.

Gazi Mahallesi'nde ise afişlemelerin ve bildiri dağıtımının yanı sıra 25 Nisan'da

sinevizyon gösterimi gerçekleştirilken, 30 Nisan'da Eski Karakol'daki trafonun önünde stand açıldı. Sabah 8'den akşam 20.30'a kadar açık tutulan standta işçiler ve emekçiler Taksim'e çağırıldı. Belediye otobüslerine 1 Mayıs özel sayısı dağıtıldı, dergi dağıtımı gerçekleştirildi. Stanta, Gazi emekçilerinin ilgisi de yoğun oldu. Sivil polislerin tacizine rağmen faaliyetler kesintisiz sürdürüldü.

Elimize ulaşan bilgilere göre, TİKB(B) militanları da, kitleleri Taksim'e çağırmak için, Alibeyköy otobüs yoluna ve Nurtape E-6 bağlantı yoluna "1 Mayıs'ta Taksim'e" yazılımları yaptılar. Çeşitli semtlerde, TİKB(B) imzalı "1 Mayıs'ta Taksim'e", "Yaşasın 1 Mayıs" yazılımları yapıldığı bildirildi.

Zafer... zafer... zafer...

1 Mayıs'ın gücüyle...

..Bu 1 Mayıs hazırlıklarına, sokak sokak, barikat barikat çatışarak Taksim'i kazanmamızdan dolayı, daha bir moralli ve coşkulu başladık. Günler öncesinden, afiş, bildiri, duvar yazılamaları, sözlü ajitasyonla, kitleleri 1 Mayıs'a çağırdık. Taksim'i kazanmış olmanın gururu ile başımız daha dik, sesimiz daha gürdü.

Taksim zaferimiz, umutsuz, inançsız, örgütsüz kesimlerde bile, bir uyanış, umut ve moral yarattı. Ve yüzbinlerce kişinin Taksim Meydanı'nı doldurması da bunu doğruladı.

Gaza boğulduğumuz, çatıştığımız caddelerden, bu sefer devrim ve sosyalizm sloganlarıyla yürüyorduk. Ve Taksim'e girerken, sloganlarımız, her zamankinden çok daha coşkulu ve gür atılıyordu...

Bu zafer, bir kez daha gösterdi, bütün kazanımlar, bedel ödenerek elde edilen haklardır. 1 Mayıs sonrasında da aynı mücadele azmi ve kararlılığı ile gaspedilen haklarımızı geri almak için savaşmalıyız. 1 Mayıs'tan aldığımız güçle, işçi ve emekçilerin öfkesini, devrimci militan çizgiye çekmeli, saflarımızı çoğaltmalıyız.

* * *

Kazanmanın haklı gururu...

Yıllardır sürdürülen ve son üç yıldır yeniden yüklenen Taksim'i, kararlı mücadelemiz sonucunda kazandık. Ve 2010 1 Mayıs'ını, 1 Mayıs alanında kutladık.

Sentimizden Mecidiyeköy'e geldiğimizde, binlerce insan bizimle aynı coşkuydu. Bizdeki coşku ve heyecan, kortejimizi gördüğümüzde daha da arttı. En güzel sloganlarımızla buluştuk: "Biz çelikten Biz bolşevik müfrezeyiz!"

Pankartlarımız ard arda sıralandı. En önde ustalarımız, arkasında önder yoldaşlarımız ve ismimizin yer aldığı pankartımız... Disiplinli bir şekilde, sloganlarımızla dişe diş bir mücadelenin kazanımı olan Taksim'e doğru ilerliyoruz. Arama noktasında ufak bir sorun yaşıyoruz. Patlatıyoruz sloganlarımızı suratlarına. "Kahrolsun Faşist Diktatörlük!"

Ve nihayet alandayız! Binlerce işçi, emekçi, devrimci bir arada, tek yürek ve coşkuyla dolu. Sloganlar atıp, halaylar çekiyoruz. Enternasyonalin ilan ettiği bu bayram, en güzel şekilde, hak ettiği biçimde kutluyoruz.

Miting bittiğinde, aynı disiplin ile çıkıyoruz alandan sloganlarımızla. Devrim andımızı hep birlikte içiyoruz. Kazanmanın haklı gururunu yaşıyoruz bir kez daha...

* * *

Taksim'le buluşma...

Sabah erken saatlerde Mecidiyeköy'e gelip pankartımızı açtıktan sonra, diğer materyallerimizi kullanıma hazır hale getirmeye başladık. Bu sırada diğer bölgelerden yoldaşlarımız da gelmeye başladılar. Yoldaşlarımızın gelmeye başlamasıyla canlanan kortejimizde, marşlar söylenmeye, halaylar çekilmeye başladı. Birkaç saat olduğumuz yerde böyle devam etti. Sonra ağır ağır ilerleyen kortejler, kazandığımız alana doğru

ilerlemeye başladı. Taksim'e yaklaştıkça, alana bir an önce varmak için yer yer koşarak yüründü.

Yürüyüş boyunca kortejimiz düzenliydi ve sloganlarımız gün boyu hiç susmadı. Yol üzerinde TİKB(B) pankartının açılmış olduğunu gördük. Coşkulu ve yükselen sloganların sesi geliyordu.

Taksim'e artık adımlar kala, nefesler tutuldu. 32 yıldan sonra, ilk defa sınıf, Taksim'le buluşacaktı. Daha önce hep çatışarak girilen alana, bu defa burjuvaziye atılan geri adımın verdiği onurla giriyorduk. Arama noktasında kısa bir gerginlik yaşandı. Yoldaşlarımızdan gerekli yanıt aldılar. Ve ardından Taksim'e girdik...

Kürsüde Grup Yorum'un okuduğu şarkılarla halaylar çektik. Sonra direnişteki işçiler konuşmalar yaptılar. Herkes alana girmenin coşkusuyla birbirini kutluyordu.

Program bittikten sonra, hep birlikte yürümeye başladık. İhtilalciler bir araya toplanarak andımızı içtikten sonra dağıldık.

* * *

Göğsüm kabardı...

Sabah büyük bir heyecanla uyandım. Yoldaşlarla buluşacağımız yere gittim. Bir süre sonra yoldaşlar da gelince, yola çıktık. Bindiğimiz arabada radyodan miting alanı ile ilgili haberler veriliyordu. Mecidiyeköy'e vardığımızda, yoldaşlarımız bizi bekliyordu. Önlüklerimizi giyip kortejdeki yerimizi aldık. Sloganlar atıp marşlar söyledik, halaylar çektik. Saat 12'ye kadar bu şekilde sürdü.

Ve yürüyüş başladı... Herkeste bir heyecan vardı. 32 yıl sonra Taksim'e çıkılacaktı çünkü. Sloganlarımızı daha bir gür atmaya başladık. Hava sıcak, yol uzundu. Ama içimizdeki devrim aşkı ile duruşumuzu bozmamaya çalıştık. Taksim'e girmeden, arama noktasında bir gerginlik yaşandı. Buna sloganlarımızla yanıt verdik. Ve ardından Taksim'e sloganlarımızla girdik.

Girdiğimizde o şahane kitleyi gördük. Birden göğsüm kabardı. Gözüme çatılardaki uzun namlulu askerler takıldı. '77 1 Mayıs'ını anımsadım. Ama bu kez farklı olacaktı.

Biz alana vardığımızda DİSK Başkanı konuşma yapıyordu. Ardından 1 Mayıs marşı çalındı ve hep bir ağızdan eşlik ettik bu marşa. Grup Yorum sahneye çıktı. Marşlarımızı söyledik, halaylar çektik.

Özlem bitmişti. Her kilometre karesinde kanımız dökülmüştü. Yaşlımız, gencimiz, emeklimiz, işçimiz oradaydı.

Miting bittikten sonra toplu halde yürüyüşe geçtik. Belli bir noktaya kadar yürüdük ve orada andımızı içtik. Tek bir nefesle, tek bir sesle haykırdık. Tüyler ürpeticisi olmuştuk. Coşkulandım. Oradan dağıldık.

* * *

Yeni zaferlere yürüyelim...

1 Mayıs, sabahtan itibaren güzel başladı. Herkes günün anlamını bildiği için tüm zamanını bu güne ayarlamıştı. Çalışmalar hızlı ve yoğun oldu. Yine de

daha fazla kitleye ulaşma konusunda yetersiz kaldık.

Bu yıl, öncekiler bir yana, son üç yıldır süren savaşın sonucunu aldık. Bu, mücadelenin zaferiydi. "Zafer sokakta kazanılır" sözü boşuna söylenmemiştir. Mücadele edenlerin, meyvelerini birgün mutlaka alacağı, Taksim zaferiyle birlikte bir kez daha kanıtlandı.

Bundan sonra da aynı hırsla ve sonuna kadar sadık kalarak mücadeleyi yürütmeliyiz. Özellikle Tekel direnişinin zaferi için çalışmalı, işçilerin yanında olmalıyız. Bu kararlılıkla işlerimize sarılırsak, işçi ve emekçilerle birlikte yeni zaferlere yürüyeceğimize inanıyorum.

* * *

Tarihe geçmek...

Bu yıl ki 1 Mayısta kortejimizde bayraklarımızla yürüyeceğimiz için çok heyecanlıydım. Toplanma yerimize geldiğimizde herkeste ve bende bir mutluluk vardı, Mecidiyeköy'e geldiğimizde çok kalabalık olduğunu görüp daha da mutlu oldum. Sendikaların 1 Mayıs öncesinde açıkladıkları sayıdan çok daha fazla olduğu gözle görülür belirginlikteydi...

Yürüyüşün başlaması epey geç oldu, ama başlayınca da herkes daha da heyecanlandı... Alanı merak ediyorduk, alandan haberler almaya çalışıyorduk. Yürüyüş sırasında ara sokaklarda ve yan caddelerde panzerleri gördüm. Polisin 22 bin olacağı söylenmişti. Çevremizde barikatların kurulması hoş değildi, bilerek bir gerginlik veriliyordu sanki... Neyse ki herhangi bir saldırı olmadan alana kadar geldik.

Alanda da pankartlarımızı açtık rüzgara ve kalabalığa rağmen... Ruhi Su korosunu dinleyemedik, bir çok şeye alana geç girebildiğimizden katılamadık, ama yine de alanda da olmak güzeldi... 33 yıl sonra, Taksim tamamen kazanılmıştı ve bizler tarihe geçmiştik...

* * *

Zafer... zafer... zafer...

Yoğun ve hızlı bir süreçte başladık 1 Mayıs faaliyetlerine. Nisan'ın ortalarından itibaren ise, daha bir yoğun faaliyet dönemi başladı. Günler yaklaştıkça tempo da arttı. Kitleleri, materyallerimizle, etkinliklerimizle, standımızla, ev ev dolaşarak 1 Mayıs'a çağırdık. Bu sene Taksim'in önünün açılması, kitlelerin ilgisini de arttırmıştı.

Sabah kortejlerin toplandığı yere geldiğimizde, "tamam, bu sefer gireceğiz" dedik. Ortada polis falan yoktu çünkü. Yıllarca süren Taksim mücadelesinin ve son üç yıldır yediğimiz gazın, attığımız taşın sonucunu alıyorduk. Harbiye'den Taksim'e yürürken sloganlarımız daha gür atılıyordu. Herkes heyecanlı ve kararlıydı. "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır" şiarı gerçek oldu. Taksim'i kazandık. Zafer... zafer... zafer...

1 Mayıs faaliyetlerimize 1 Mayıs'ın önemi ve Taksim'in anlamını konu alan toplantılarla başladık. Bu toplantılara katılan yoldaşlarla birlikte 1 Mayıs materyallerimizi yaptık ve kitleyi 1 Mayıs'a çağırdık. Afiş yaparken polisin müdahalesi olunca, çevreden gelen halkın ve devrimci dostların desteği ile, bu müdahaleyi püskürttük.

1 Mayıs günü, arabamızı doldurarak alana hareket ettik. Taksim'e çıkacak olmanın heyecanı hepimizin yüzünden okunuyordu. Toplanma yerine iner inmez, sloganlarımızla kortejimize geldik. Genç yoldaşların coşkusu görülmeye değerdi. Kortejimiz, her zamanki gibi disiplinli ve coşkuluydu.

Bir yoldaşla birlikte pankartımızı Taksim Meydanı'na asacaktık. Diş dış bir kavga ile şehitler, tutsaklar ile kazandığımız bu alanda pankartımızı açmak, beni çok heyecanlandırdı. Bu büyük bir onurdu aynı zamanda. Sadece faşizme karşı değil, sarı sendikacılara, reformistlere, pasifistlere karşı da mücadele ederek kazanmıştık bu alanı.

Alana doğru giderken, onbinlerce kişinin Taksim'e aktığını gördüm. Hepsi coşkulu ve gururluydu. Alana vardığımızda gördüğümüz manzara müthişti. Pankartımızı alana astıktan sonra, kürsünün yanına gittik önce, sonra alanı gezerek gözlemlemey başladık.

İşçiler bizi önlüklü, şapkalı, flamalı görünce, fotoğraflarımızı çektiler. Özellikle yaşlı işçilerin ilgisi çoktu, PDD'nin açılımını sordular. Her yaştan insan vardı. Bir işçi "ben '77'de de buradaydım" deyince ilgimi çekti ve dinledim. o insanların gözlerindeki sevince ortak oldum.

Ben ilk olarak '96 1 Mayıs'ına katılmıştım ve sonra tüm 1 Mayısılara... Fakat sonrakilerde '96'daki kitleyi yakalayamamıştık. Ta ki bugüne kadar. Bu 1 Mayıs'ta '96'nın çok üzerinde bir kitle vardı. Alanın iki kez dolduğunu gördüm. Taksim, 1 Mayıs alanı olduğunu ispatlamıştı. Kapitalizmin kirli kutlamalarından sıyrılıp özüne dönmüştü.

Bir kez daha biz kazandık! Ve bir kez daha işçi sınıfının gücünü gördük! Dövüşe dövüşe kazandık, öyle de kuracağız!

Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun 1 Mayıs hazırlıkları

Devrimci 1 Mayıs Platformu 1 Mayıs'a böyle hazırlandı

Devrimci 1 Mayıs Platformu Nisan ayı başında başlattığı çalışmalarla 1 Mayıs'a hazırlandı. Yaygın olarak yapılan Stickerlar, bez

afişlerin yanı sıra hazırlanan bildiriler işçilere ve emekçilere ulaştırıldı.

Mart ayı ortalarında toplantılara kurumlara çağrı yapan Platform, 4 Nisan'da TMMOB'da yaptığı basın açıklamasıyla işçileri ve emekçileri Taksim'e çağıran bildiriyi okudu.

Yoğun bir şekilde sendika yetkilileriyle yapılan görüşmelerde Taksim'de 1 Mayıs'ın örgütlenmesi konusunda çaba gösteren Platform, eylemlerini geçen yılların aksine merkezi yerlerden semtlere de daha yaygın taşıdı. Taksim, Kadıköy ve Bakırköy gibi merkezi yerlerdeki bildiri dağıtımlarının yanı sıra 18 Nisan'da Gazi Mahallesi, Sarıgazi, 1 Mayıs Mahallesi ve Esenyurt'ta yürüyüşler ve paneller düzenlendi.

Gazi Mahallesi'nde Platform bileşenlerinden, PDD, DHF, BDSP ve Partizan tarafından bir yürüyüş gerçekleştirildi. Gazi Son Durak'ta 20'de başlayan yürüyüşte "Birleşik, Kitleli, Devrimci 1 Mayıs için Taksim'e"

pankartı açıldı. Platform bileşenlerinin flamalarıyla katıldığı yürüyüş pazar yolundan Gazi Mahallesi Dörtöl'ü'ne kadar sürdü. "Taksim 1 Mayıs alanıdır", "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan", "1 Mayıs Kızıdır Kızıl Kala-

cak", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganlarının atıldığı yürüyüşün ardından Dörtöl'ü'nde Platform'un bildirisi okundu. Yapılan sinevizyon gösteriminde 1 Mayıs'ın tarihçesi ve Taksim mücadelesi anlatıldı. Çekilen halayların ardından eylem bitirildi. Aynı gün 1 Mayıs ve Sarıgazi'de de sinevizyon ve panel düzenlendi.

21 Nisan'da ise Platform bileşenleri Cevahir'in önünde Taksim'e çağrı içerikli basın açıklamasını gerçekleştirdi ve işçileri emekçileri 1 Mayıs'a çağıran bildirilerin dağıtımını yaptı.

77, 89 ve 96 1 Mayıs'larında şehit düşenleri anmak için de eylemler düzenleyen Platform, 29 Nisan'da anmaları gerçekleştirdi. Saat 10'da Kazancı yokuşu, saat 11'de Şişhane ve saat 13'te Kadıköy'de gerçekleştirilen anmalarda 1 Mayıs mücadelesinin can pahasına yükseltildiğine vurgu yapıldı.

Gülsuyu'nda yozlaşmaya kitleli müdahale

Gülsuyu Mahallesi'nde fuhuş yaptığı, mahalleli tarafından öğrenilen bir ev, bize bildirildi. Mahalle halkı, bu yönde şüpheleri olduğunu, ev sahibini uyardıklarını fakat ev sahibinin kiracıyı kovmak istemediğini söylediler.

Bunun ne kadar doğru olduğunu anlamak için biz de uzun bir süre evi gözledik. Bu gözlemler sonucunda, söylenenlerin gerçek olduğu ortaya çıktı. Ardından semtimizde böyle bir yozluğu kabul etmemek gerektiğini kitlelere anlattık. Birlikte tavır almaya çağırdık.

17 Nisan günü, eve müşteri geldiğini öğrenince, bir grup olarak evin önüne gittik. Gelen arabayı durdurmak isterken, araba bir okumuza çarparak kaçtı. Aracı taşladık ve arkasından kitleye çağrı yaptık.

Yaklaşık 70 kişi evin önünde toplandı. Ev sahibinden, kiracısının eşyalarını verip kapıya kilit vurmasını istedik. Ev sahibi eşyaların kendine ait olduğunu söyledi ve mahallenin duruma el koyması üzerine uyarıları dikkate alıp, kilit vurdu.

PDD okurları olarak, olaydan sonra Gülsuyu-Gülensu halkına seslenen bir bildiri kaleme aldık ve dağıttık. Olayların nasıl geliştiğini anlattığımız bildiride; "Burjuvazi kendi yoz kültürünü işçi ve emekçilere yayarak daha rahat sömürmek istiyor, devlet de buna göz yumuyor. Bu tür ahlaksızlığın Gülsuyu gibi emekçi semtlerde yaşanması tesadüfi değildir." denildi. Ve son paragrafta; "Bir kez daha birlikten kuvvet doğduğunu, örgütlü gücün karşısında hiçbir gücün duramayacağını görmüş olduk. Yozlaşma sistem sorudur ve ancak sistem yıkılırsa biter" mesajı verildi. Bildiri, 1 Mayıs'a Taksim'e çağrı ile bitirildi ve altına 1 Mayıs'ta otobüs kalkış yeri, saati yazıldı.

Gülsuyu-Gülensu PDD okurları

Hasta tutsaklara özgürlük!

Hasta Tutsaklara Özgürlük platformunun eylemleri devam ediyor. 40'lı haftalara yaklaşmakta olan İstiklal eylemlerine Nisan ayı içinde devam edilirken, durumları ağır olan siyasi tutsak ve adli tutukluların durumları da kamuoyuyla paylaşıyor. Bu arada cezaevinde ölümler de devam ediyor. Son olarak 6 ay önce tutuklanan DTP üyesi Abdullah Akçay, hastalıktan yaşamını yitirdi.

Tramvay durağından Galatasaray Lisesi'ne kadar yapılan yürüyüşlerde, Türkçe ve İngilizce "Hasta Tutsaklara Özgürlük" yazılı pankart açılırken, "Katil devlet hesap verecek", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganları atıldı. 23 Nisan'da gerçekleştirilen eylemde ise polisin kitleyi taciz etmek istemesine sloganlarla karşılık verildi.

Yapılan eylemler sonucu serbest bırakılan Güler Zere'nin ise durumunun ağırlaştığı açıklandı. Tedavi süreci geciktirilerek öldürülmek istenen Zere'nin yemek yiyemediği ve konuşma yetisi- ni kaybettiği açıklandı.

Yalan ve demagojiler boşuna İŞSİZLİĞİN KAYNAĞI KAPİTALİZMDİR!

TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu) Mart ayında işsizlik verilerini açıkladı. Yapılan açıklamada, 2009 yılında işsiz sayısı, bir önceki yıla göre 860 bin kişi artarak, 3 milyon 471 bin kişiye yükselmişti. Çalışma çağındaki olan her 100 kişinin ülke genelinde 14'ü, şehirlerde ise 17.4'ü işsizdi. Çalışma çağındaki olup da iş arayan her 100 gencin ise, 25.3'ü, işsizdi.

TÜİK'in açıkladığı bu rakamlara, burjuva ekonomistlerden bile itirazlar geldi. Çünkü gerçekte işsizlik oranı, TÜİK'in rakamlarının çok çok üzerindeydi. TÜİK, mevsimlik işçileri, iş bulma umudunu kaybetmiş, o yüzden iş aramayanları, işgücü olarak saymıyordu. Böylece milyonlarca işsiz kayda geçmiyordu.

Aynı günlerde DİSK'in yaptığı bir araştırma da yayınlandı. Bu araştırmaya göre, ülkemizde 15 yaşın üzerindeki nüfusun yalnızca yüzde 47'si çalışma yaşamına dahil olabiliyordu. Araştırmada, 6 milyon aşkın sürekli işsiz bulunduğu belirtiliyordu.

Ki, bu rakamlar bile, kayıt altına alınmışlardan oluşuyor. Oysa ülkemiz bir kayıtdışı cennet. Patronlar, sigorta, kıdem, vergi primlerini ödememek için, kayıt dışı çalıştırıyor ve bu gittikçe daha yaygın bir hal alıyor. Yani kayıtdışı hesaba katıldığında, bu tablonun çok daha vahim olduğu görülecektir.

Burjuvazi yine demagojiye sarıldı

TÜİK'in açıklamalarının ardından, işsizlik üzerine tartışmalar yeniden yükseldi. Burjuvazi ve AKP hükümeti, işsizlik sorununu çözme görüntüsü vermeye çalıştılar. "Kriz bizi teğet geçti" diyen Başba-

kan, bu kez de "işsizlik sanaldır, her müteşebbis, bir işçi alsa, bu mesele çözülür" diyerek, sorunu kendi üzerinden atmaya ve işsizliğin kapitalizmin yapısal sorunu olduğunu gizlemeye çalıştı. Başbakanın bu sözleri, TOBB ve TUSİAD tarafından tepkiyle karşılandı. TOBB'un 31 Mart'ta yaptığı "işsizlik zirvesi"nde, işsizliğin sorumlusu olarak işçiler gösterildi. İşsizliği, "işçilerin yeterli mesleki eğitim almamaları" ile açıklayan patronlar, çözüm olarak da "mesleki eğitim programlarının artırılması"nı sundular. Sanki meslek lisesinin bitirmiş milyonlarca genç, işsiz değilmiş gibi!..

Burjuvazinin işsizliği çözme diye bir derdi, hiç biz zaman olmamıştır. Zaten kapitalist sistemde bu mümkün de değildir. Dökülen, timsah gözyaşlarıdır. Sorunu perdelemeye dönüktür. "İşsizliğe çözüm" adı altında yeni sömürü paketlerini devreye sokmaktadırlar. Düşük ücret, uzun çalışma saatleri, kayıt dışı çalıştırma, "işsizliği azaltmak" şeklinde sunulmaktadır.

"Krizle önlem" adı altında patronlar lehine çıkartılan teşvik paketleri, hep "işsizliği azaltmak", "istihdam alanları açmak" demagojisiyle yürütüldü. Son yapılan "işsizlik zirvesi" de aynı amaca hizmet ediyor. Özel istihdam bürolarının bir an önce hayata geçirilmesi, işsizlik sigortası fonunun tümünün gaspedilmesi, kıdem tazminatının gaspı, sırada beklemektedir.

İşsizlik kapitalizmin çocuğudur

İşsizlik, Başbakanın iddia ettiği gibi "sanal" değil, kapitalist sistemin yapısal bir sorundur. Bu sistemde üretim, "toplumsal refah" için değil, "azami kar" için yapılır çünkü. Onun için de sistem, işsizliği bizzat kendisi için üretir. Kriz dönemlerinde ise, işsizlik çılgınlaşır.

Burjuvazi, tarih sahnesine çıktığı günden beri, işsizler

ordusuna "yedek işgücü" olarak ihtiyaç duymuştur. Milyonlar dışarıda iş beklerken, çalışanlara daha ağır koşullar ve düşük ücret dayatılır. İşsiz kalmamak için, işçiler karın tokluğuna çalışmaya mecbur bırakılır. İşsizler ordusu çoğaldıkça, çalışanların yükü artar ve birbirlerine rakip, düşman ilan edilirler.

Tek hedefi azami kar olan patronlardan "işsizliği çözmeleri"ni istemek ve bunu beklemek, abesle iştigaldir. **Başbakan da işsizliğin böyle çözülmeyeceğini bilir. Fakat artan işsizlik ve buna karşı yükselen tepkileri, kendinden uzak tutmak için böyle demagojilere başvurur. Sözde "işçi-emekçi dostu", "emeğin sömürsüne karşı" görünerek, giderek azalan kitle desteğini korumaya çalışır.**

Oysa işçi ve emekçiler, en fazla işsizliği ve yoksulluğu bu hükümet döneminde yaşamıştır, yaşamaktadır. Bırakalım işsizliği çözmeyi, işsizlik fonundaki birikimi bile patronlara sunan AKP hükümetidir. "Krizle önlem" adı altında "teşvik paketleri" ile burjuvazinin sömürü alanlarını genişleten, yeni yasalara yollarını düzleyen, yine onlardır.

Herkese iş herkese çalışma hakkı

İnsan, üreten, toplumsal bir varlıktır. Buna karşın kapitalist sistemde çalışma hakkı elinden alınmış, insanlık-dışı bir yaşama mahkum edilmiştir. Açlığa, dilencilığe, hırsızlığa, uyuşturucuya itilmiş, aşağılanmış, onuru kırılmış milyonlar vardır. Krizle birlikte bu durum devasa bir hal almakta ve kronikleşmektedir.

Kapitalizmde teknolojik gelişme de, insanlının daha iyi koşullarda ve giderek daha azalan saatlerde çalışması şeklinde değerlendirilmez. Her teknik gelişme, işgücü sömürsünün daha fazla artması, işsizler kervanına yenilerinin eklenmesi ile sonuçlanır. Halbuki teknolojik gelişme, emek üretkenliğini artırır. Fakat burjuvazi, işgünü kısaltma, vardiya sayısını artırma yerine, işçi kıymına başvurarak daha fazla kar elde etmeye bakar. Dolayısıyla işsizliğe karşı mücadele, kapitalizme ve onun devletine yönelmek durumundadır.

Tarihte, işsizler ordusunun ayağa kalktığı ve burjuvaziye korkulu anlar yaşattığı zamanlar olmuştur. İlk olarak 1831 yılında Fransa'nın Lyon kentinde ayaklanan halk, "ya bizi kurşuna dizin, ya da iş verin" diye haykırarak sokaklara çıkmış, burjuvazinin saraylarına dayanmıştır. Burjuvaziyi bugün de korkutan budur. O yüzden işsizlik konusunda demagoji yapmakta, sahte çözümler sunmaktadır.

Onların korkularını başlarına getirmek için, işçi-işsiz birleşik mücadeleyi yükseltmek gerekir. İşsizliğin düşkünleştirici bataklığında çırpınmak yerine, **"herkese iş herkese çalışma hakkı"** talebiyle sokaklara çıkılmalıdır. "İşten atmalar yasaklansın", "işsizlik fonu patronlara değil, işsizlere açılsın", "4 vardiya 6 saatlik işgünü" gibi somut taleplerle mücadele yükseltilmeli dir.

Patronların kriz vurgunu

Kriz çıgıtkanlığı ile feryat figan eden burjuvazi, bir yandan işsizliği, yoksulluğu büyütürken, diğer yandan servetine servet katıyor. Amerika'da yayınlanan Forbes dergisinin Mart sayısında, zenginlerin listesi açıklandı. Zenginlerle yoksullar arasındaki uçurum kriz döneminde daha da büyümüş, dağlara dönüşmüş durumda. Meksikalı Telekomünikasyon devi Carlos Slim 53.5 milyar dolarlık servetiyle liste başında. Listede adı geçen neredeyse her ismin, servetinin birkaç ülkenin bütçesinden fazla olduğu ortaya çıkıyor. Bazı şirketler ise, dünyanın önemli bir bölümünün toplam gelirin eşit bir servete sahip.

Listede Türk burjuvazisi de yerini alıyor. Türkiye'nin en zengin 25 ailesinin serveti, iki kat artmış. 17 ailenin toplam serveti, 1 milyar doları geçiyor. Türkiye'nin en zengin ailesi olarak Sabancı ailesi gösteriliyor ve 10 milyar dolar servete sahip oldukları belirtiliyor.

Buna karşın Türk,İş'in yaptığı bir araştırmada, dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 845 lira, yoksulluk sınırı ise, 2.753 liradır. Asgari ücret, net 576.57 TL'dir. Bu hesaba göre, asgari ücretle bir aile, yalnızca ayda 6 gün insan onuruna yakışır bir şekilde yaşayabilmektedir.

İtfaiye işçilerinin fotoğraf sergisi

Geçen yılın Aralık ayında Belediye-İş sendikası-na üye oldukları için işten atılan itfaiye işçileri, direnişlerine farklı biçimlerle devam ediyorlar. Belediyenin dayattığı sözleşmeyi imzalamayan 43 işçi, şu anda işsiz durumda. Direnişi devam ettiren işçilerin sayısı ise, az olmasına rağmen, kendilerini gündeme taşımak için değişik yöntemler geliştiriyorlar.

Nisan ayı içinde İstanbul Belediye Başkanı Kadir Topbaş'ın "İtfaiye işçileri benden özür dilediler" açıklamasına karşı fotoğraf sergisi açan itfaiye işçileri

"Biz özür dilemedik, özür dilemesi gereken birisi varsa o da Kadir Topbaş"tır dediler. İtfaiye işçilerinin yangın görüntülerinden ve Aralık ayından itibaren katıldıkları, yaptıkları eylem görüntülerinden oluşan sergi, Bakırköy, Taksim ve Kadıköy'de açıldı. 2 Mayıs'a kadar sürdürülen sergide, halka yaşanan sorunları anlatan itfaiye işçilerini Kadıköy'de büyükşehir'e bağlı zabıta engellemek istediler. "Resimleri biz seçeceğiz" dayatmasıyla karşılaşan itfaiyeciler, bu durumu Kadıköy'de bir basın açıklaması yaparak protesto ettiler. Basın açıklamasına direnişlerine devam eden diğer sektörlerdeki işçiler de destek verdi.

Aşağıda Taksim'de bir itfaiye işçisi ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PDD: *Saraçhane'de direnişe geçişiniz, çadırların kurulması ve yıkılması ve bugünlere gelen bir süreç var. Nasıl geçtiğinden bahsedermisin?*

Bekir: Direnişteki 143. günümüz. En son Kadir Topbaş'ın bizimle ilgili yaptığı bir açıklama vardı. "İtfaiyeciler aç, itfaiyeciler iş için geliyorlar kapıma bana yalvarıyorlar, her gittiğim yerde elime mektup tutuşturuyorlar. 2600 brüt, 600 net, ikramiyeler hariç maaşı reddettiler" diye açıklamaları var. Bize destek veren kişilere yönelik de yaptığı açıklamalar var. Bu açıklamalarına karşı "Hayır, biz itfaiyeciler olarak kesinlikle aç değiliz, yalvarmadık, sizden özür dilemedik, ve asıl olarak özür dilemesi gereken sizsiniz" diyerek bir resim sergisi başlattık. Bir hafta Bakırköy'deydik. Bir hafta Taksim'deyiz ve bir hafta da Kadıköy meydanında. 20 gün resim sergisi sürecektir. 2 Mayıs'a kadar. Zaten 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız. Sürecimiz böyle devam ediyor. Bir basın açıklaması yaptık. Kadir Topbaş'a cevap niteliğinde. Devam eden davalarımız var. Mayıs ayı itibarıyla işe iade davası ve bu ay sonunda ihalenin iptal edilmesiyle ilgili karar çıkmasını bekliyoruz.

Sergiye ilgi nasıl?

Meydanda istedik ama Gezi parkını verdiler. Gezi parkı çok uğrak bir yer değil ama duyanlar olumlu şekilde tepki gösteriyorlar. İnsanlara dilimiz döndüğünce anlatmaya çalışıyoruz.

Direnişteki diğer işçilerle dayanışmanız oluyor mu?

Tekel süreciyle birlikte başladık. Biz Tekel'in eylemlerin hepsine katıldık. İSKİ'ye, Marmaray'a ve Esenyurt'a sürekli gidiyoruz. İşçilerle sürekli dayanışma içerisindeyiz. Sinter işçileri ve Samatya işçileri dahil. Onlar da bizi sürekli ziyaret ediyorlar. İşçilerin dayanışmayla ilgili bir sıkıntılar yok. Bizim ve onların yapmış oldukları eylemleri birlikte yapıyoruz. Sınıf mücadelesi olduğu için nerede bir işçi direnişi varsa katılmaya gayret gösteriyoruz.

Direnişe devam eden kaç kişi var?

Hukuki olarak 43 arkadaşımız direnişe devam ediyoruz. Bunun dışında 25 tane daha imza attıkları halde işe alınmayan işçiler var. Eylemlilik ve sürece devam eden 43 kişi var.

Önümüz 1 Mayıs ve birçok yerde direnişler devam ediyor. 1 Mayıs'la ilgili ne düşünüyorsunuz?

Taksim Meydanı'na 32 yıldır bir özlüm var. Biz de Taksim'de olacağız direnen işçilerle birlikte. Bizim maksadımız sendikanın bayrağı altında değil de, işçilerle birlikte yürümek. Direniş sürecinde bizi en çok kıran malesef sendikalar oldu. Direnişteki işçilerle hep birlikte alana girmek istiyoruz. Eğer kazanılacaksa kazanımların direnişle olduğuna inandık. Onun için direnişe devam ediyoruz. Direnip kazanacağız.

* **Esenyurt işçileri** direnişlerinde 260'lı günlere yaklaşıyor. Geçtiğimiz ay içinde belediye başkanının ve adamlarının fiili saldırısının da yoğunlaştığı işçilere, Esenyurt'taki işçiler ve emekçilerin desteğinin yanı sıra, uluslararası düzeyde de destekler sürüyor. 2 Nisan'da Esenyurt Belediye Başkanı Nejmi Kadioğlu, işçilerin durduğu yere gelerek fiili saldırıda bulundu. Bu saldırıda bir işçi yaralandı. Belediye-İş sendikası ve Esenyurt işçileri, İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde yaptıkları basın açıklamasıyla saldırıyı protesto ettiler. Eyleme, direnişlerine devam eden itfaiye işçileri, Marmaray işçileri ve Samatya inşaat işçileri, İski işçileri de destek verdi. Son olarak 1 Mayıs'a katılmak için yurtdışından gelen sendikacılar heyeti, Esenyurt işçilerini ziyaret ettiler. 30 Nisan'da gerçekleştirilen ziyaret sırasında gerçekleştirilen eylemde sık sık "Yaşasın sınıf dayanışması", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganları atıldı.

İşçi direnişlerinden...

* **İSKİ işçileri** de direnişlerine devam ediyor. Saat açma ve kapama çalışan işçilerin direnişe devam ettiği İSKİ önündeki ziyaretler de sürüyor. Daha önce işten atılan diğer brimlerdeki sözleşmeli işçiler ise, yeniden işbaşı yaptılar. Ancak işten atılma korkusunu her an enselerinde hissediyorlar.

* 7 aydır maaşlarını alamayan **Samatya inşaat işçilerinin** direnişi de devam ederken, 1 Mayıs sabahı polis iki işçiyi şantiyeyi basarak gözaltına aldı.

* TİS sözleşmeleri uyumsuzlukla sonuçlanan **belediye işçileri** 16 Nisan'da büyükşehir belediyesinin önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Eski sendika binası önünden sloganlarla belediyenin önüne gelen işçiler adına açıklamayı Belediye-İş 1 Nolu Şube başkanı Serdar Özkul okudu. Özkul, sözleşme görüşmelerine değindiği açıklamada, bize örgütsüzlüğü dayatıyorlar dedi. Açıklamaya, direnişlerine devam eden Esenyurt, itfaiye, Marmaray, Samatya inşaat işçileri de katılarak destek verdiler.

Opel işçileri sendikayı aşmadıkça...

Opel'in satışının ardından Belçika Antwerpen Opel'in kapanacağı kesinleşti. Satılmadan önce de kesindi ancak, sendika ağaları işçilerin direnişe geçmemesi için hep umut aşılmaya çalıştılar.

Nisan ortasında tüm ajanslara Opel'i satın alan şirket, 2500 Opel işçisiyle anlaşmaya varıldığı, her bir işçiye, 144 bin Euro tazminat ödeneceği haberini geçtiler. Opel işçileri, bu haber üzerine sabah vardiyasında şalterleri indirdiler.

Avrupa İşçi Temsilciliği (EEF) işçilerin bu eylemi üzerine hemen karşı bir açıklamada bulundu. Sendika ağalarına göre, henüz bir anlaşma yokmuş, işverenin yaptığı sorumsuzlukmuş!

Haberi ilk okuyunca sanki savaşkan bir sendika var kaşınızda sanarsınız. Devamını okuyunca, sendika ağalarının, işçilerin şalterleri sıfır sa-

bah vardiyasında indirmesinden bile ne kadar kortuğunu anlıyorsunuz. Çünkü sendikaya göre sadece 1500 işçi erken emekliye ayrılacak, tazminatlar konusunda bir anlaşma sağlanmış değil, iyi bir alıcı bulunursa geri kalan işçiler belki çalışabilir. Çalışamazsa, onlar da bir öncekilerin aldığı tazminatı alacaklar.

Opel'de dram perde perde sürüyor...

İşçiler ve devrimci hareket açısından

Tekel direnişinde 1 NİSAN

1 Nisan'a uzayan süreçte Tekel işçileri, hazırlıklarını Ankara'da kalmak üzere yaptı. Ve hazırlıklar kendi illerinde devletin tüm engelleme çabalarıyla çatışa çatışa adetailmekilmek örüldü. Kimi ilde çadırlar kuruldu, kimi ilde devlet görevlileri protesto edildi, AKP binaları basıldı, kimilerinin devam eden başka işçi kardeşlerinin eylemlerine omuz verildi. Telefonlar hiç susmadı, arayıp sordular birbirlerini, akıl danıştılar, bilgi verdiler yaptıkları ile ilgili... Kavganın ateşinde oluşan dostluklarını devam ettirdiler ve her 'veda' konuşması, '1 Nisan'da buluşmak üzere' ile bitti... Her ilde toplantılar yapıldı, komite kurmanın ne kadar önemli olduğunu anladıklarını konuştular ve bazı illerde komitelerini de kurdular. Daha da önemlisi, gerçek dostlarının devrimciler olduğunu pratikte yaşayarak öğrenen ve bunu bilince çıkarırlar, onlarla buluştu, ne yapacaklarına birlikte karar verdiler...

Fakat bütün bu olumluluklar, devletin Tekel direnişinden bir kenara yazdığı sonuçlar ve bunlara karşı açtığı savaşın şiddetine denk bir örgütlülük yaratacak düzeyde olmadı ne yazık ki... Tekel işçilerinin büyük bölükleri, kendi güçlerinin ve yarattıkları etki gücünün farkında değildi henüz. Devrimcilerle bağı olan veya yeni bağ kurmuş işçiler içerisinde bunun farkında olarak davranan az sayıda işçinin bir kısmı ise, ya bu rolün altından kalkacak gücü bulamadı kendisinde, ya da devletle böylesine çıplak bir şekilde görülen çatışmanın şiddetine hazırlıklı değildi.

Sorunun temelini ise, devrimcilerin hazırlık derecesi ve sınıf hareketine bakış açıları oluşturuyordu. Buradaki zayıflıklar ve ideolojik bakış açısındaki tarihsel hatalar, yakalanan olumlulukların avantaja çevrilmesini engelledi. Sınıfla bağların kopuk oluşu, daha ileri kazanımların elde edilmesini önledi. Bütün olumluluklarına rağmen bugün Tekel direnişinin zayıf taraflarından da yine komünistler ve devrimciler sorumludur.

* * *

En büyük olumluluk, kuşkusuz direnişteki işçilerle "Dayanışma Platformu"nun kurulmuş olmasıydı. Geç kurulması, ve kurulduğu ilk zamanlar geniş bir katılımın olmamasına rağmen -ki bu

sonradan giderildi- ortak hareket etmenin zemininin yakalanması nedeniyle bu gerekliydi. Direnişin olumluluklarının büyük bölümüne imza atmış olmasında da ortaya çıktığı gibi, sınıf hareketi ile devrimci hareketin buluşmasında ve ortaya etkin bir gücün doğmasında, önemli bir rol oynamıştı. Bu olumlulukların 1 Nisan'a hazırlık için de avantajlar yaratmaması düşünülemezdi.

Öyle de oldu. Platform, yaklaşık bir ay içerisinde Tekel işçileri ile görüşmeler yaptı. Ankara'da afişler, bildirilerle çağrı yapmak gibi ajitasyon-propaganda araçlarını değerlendirdi ve Yüksel Caddesi'nde TÜBİTAK'tan atılan işçi ile ilgili protesto, semtlerde panel, yürüyüş gibi eylemler örgütledi.

31 Mart günü, illerden gelen işçilerle birlikte TÜBİTAK'a direnişçi işçi Aynur Çamalan'a destek eylemi yapıldı ve bunun moral etkisi oldu. Platform son toplantısında, toplanacağı yeri-saati ve platformla birlikte toplanacak olan işçilerle Türk-İş önüne dek yürüyeceği güzergahı belirledi.

Fakat 1 Nisan sabahı, yoğun polis ablukası nedeniyle, 31 Mart akşamı alınan bu kararlar, hayata geçemedi. İşçiler, özellikle bürokrat sendikacılar ve reformistlerin yoğun çabasının etkisiyle, alandan direnmeden çekildiler. Platform da bu gidişi önleyecek iradeyi gösteremedi. Ve önceden alınan "devletin polisiyle dövüleceksek işçilerle birlikte olmalı" kararını gerekçe göstererek, alandan çekildi. Ancak, bu karar aceleyle oldu ve Platform üyelerinin çoğunluğu ile alınmadı. PDD ve Kaldıraç, hem fikirlerinin alınmadığı hem de bu aşamada çekilmenin doğru olmadığını ve terk ederek değil, belli bir düzen içinde çekilmek gerektiğini düşünerek alanda kaldı. (BDSP, ordaki çoğunluğa uyararak güçlerini geriye kaydırıldı)

Polisin saldırısı üzerine Yüksel Caddesi ve yakın bölgelerde barikatlar oluşturularak çatışmaya devam edildi. Ve yoğun ablukaya rağmen Sakarya Meydanı'na giren devrimciler ve öncü işçiler, protestolarına sürdürdüler. Polis ablukayı kaldırmazken bir süre sonra yeniden saldırı hazırlığı içine girdi. Reformistler, polisle çekilme pazarlığı yaparken, PDD, Kaldıraç, BDSP ve bazı devrimciler Yüksel Caddesi'ne çekilip açıklama yaparak dağıldılar.

2 Nisan'da Ankara'da kalan işçilerle birlikte yapılan eylemler sonucu gözaltına alınanlar, işçiler ve devrimciler oldu.

Tekel Direnişi boyunca işçi sınıfı mücadelesinde kazanımların önüne dikilen reformistler, 1 Nisan eyleminde de en büyük barikatı oluşturdu. Kuşkusuz bu durum, komünist ve devrimci güçlerin işçiler arasında etkisinin artması ile zamanla savuşturulacaktır. Ancak Platform, bu günden önüne onların etkisini kırma noktasında yeni görevler koymalıdır.

* * *

Tekel işçilerinin 1 Mayıs'a katılımı güçlü olacaktır ve bu 26 Mayıs'ın niteliğini de etkileyecektir. Platform bileşenleri bu güne dek başardıkları üzerinden ve eksikliklerini de tamamlayarak 26 Mayıs'ı ve 3 Haziran'ı örgütlemeye 1 Mayıs'tan hemen sonra başlamalıdır.

Her ilde "Direnişçi İşçilerle Dayanışma Platformu"nun kurulması ve bu platformların Ankara'daki Platform ile koordinasyon halinde çalışması için çaba sarfetmek, Tekel işçileri ile daha yakın yönlendirmeyi beraberinde getireceği için,

direnişi güçlendiren bir etki yaratacaktır. Bütün direnişlerin tek havuza akabilmesi de buradan geçmektedir.

Tek tek Platform Bileşenleri çabalarını daha birleşik bir güç olmaya doğru büyütürse, bu güç, direnişin özünü devrimcileştirecek ve kazanımı büyütecektir.

Platform, sorumluluk ve yükümlülüklerinin farkında olarak tüm gücüyle direnişi örmeye devam etmelidir..

Sendika ağalarının sonlarının resmidir

2010 1 Mayıs'ının belki de en çarpıcı ve en anlamlı resimlerinden biri budur.

Yıllardır sendika ağalarının ihanetiyle karşı karşıya kalan işçiler, artık öfkelerini eyleme dökmeye başladılar.

Tekel işçileri, direnişleri boyunca Türk-İş bürokratlarına tepki gösterdiler. Son olarak 1 Nisan 'da Mustafa Türkel, bir iş hanına sığınmıştı. Eski Türk-İş başkanlarında Bayram Meral de bir ağaca tırmanmıştı. 1 Mayıs'ta ise Kumlu, alandan böyle kaçtı. Fakat Kumlu'nun son olmayacağı bellidir. Artık sendika ağaları, hep bu korkuyla yaşayacaktır.

Bu durum, hem işçi hareketi, hem de sendikal hareket açısından, yeni bir döneme işaret etmektedir.

Kahrolsun sendika ağaları!

Devrimci işçiler sendika yönetimine!

Tarımdan Manzaralar: BORÇ... HACİZ... HAPİSHANE...

Borç... Haciz... Hapishane... Ülkemizde uygulamaya sokulan emperyalist tarım politikaları nedeniyle, yıllardır bu sonuçlarla karşılaşılıyor. Ancak son yıllarda, özellikle de son bir yılda, bu olaylarda olağanüstü bir artış yaşanıyor.

Elbette bu durum yeni ortaya çıkmadı. 24 Ocak 1980 kararları ile devreye sokulan ve 12 Eylül rejiminde Turgut Özal'lı yıllarda yasal zemine oturtulan neoliberal politikalar sonucunda yaşanmaya başlamıştı. Neoliberal politikalar tarımda yıkımı dayatıyordu ve hiç kuşkusuz tarımsal istihdamın da alabildiğine düşürülmesi hedefleniyordu. Emperyalist tarım politikasının temelini; teknolojiye yeni yaklaşımları da en ileri noktadan kullanarak, tarımda makineleşmeye dayanan ve büyük kapitalistleşmiş tarım işletmelerinde son derece ucuz işçilikle ucuza mal edilmiş yüksek miktarlarda ürün elde edilmesi oluşturduğuna göre, bugün yaşananlar kaçınılmazdı.

Bunlar onyılların sorunları... Şimdi bir de dünya kapitalist-emperyalist sistemin, içine tarımı da alarak 1929'dan çok daha şiddetli bir kriz yaşadığı gerçeği eklendi. Kriz onların krizi, ama 'fırsata çevirmek' dedikleri sömürüyü katmerlendirerek faturayı işçi ve emekçilere çıkartmak da onların işi...

"Tarımın yıldızı parlayacak"... Söyledikleri hep bu... Bu nasıl oluyor? İşte tam da anlatılanlar gibi! Sömürüde ve bunun gerçekleşmesi için uygulanan baskı, işkence ve zulüm politikalarında sınır yok... Ve bunun bitip tükeneyeceği de yok!... Ne zaman ki, kır ve kent işçileri müttefikleri ile birlikte partisinin önderliğinde örgütlenir ve güncel talepleri için mücadele için de iktidarı hedefler, o zaman demokratik hak ve özgürlüklerini de kazanır, baskılara da 'dur' der. Aksi halde, kır işçi ve emekçileri de tıpkı kent işçi ve emekçileri gibi bu yüklerden kurtulamayacaktır.

Tarım ve hayvancılıkta

onyıllardır yaşanan yıkım

Kır işçi ve emekçiler üzerindeki baskı ve sömürüde son yıllarda çok büyük bir artış yaşanıyor olması, '80'li yıllardan bu yana emperyalist tarım politikalarında ve işleyen süreçte belli ölçülerde alınan yolun bir sonucu..

Kuşkusuz ki bu süreç, tarımda kapitalistleşmenin doğası gereği uzun ve sancılı bir süreç olarak işleyecekti ve bugünkü gelinen noktanın bile, daha on yıllarca sürmesi demekti. Aynı zamanda da, tekeli kapitalist pazara tabi kılınmış bir tarım şekillenmesi olarak, emperyalist

"Her şey 2 yıl önce başladı. Eşim İbrahim Kurtçu (62) bana geldi ve 'traktör alacağız, bu malı senin üzerine yapacağım, ben ve oğlun ise kefil olacak' dedi. Duyunca sevindim. Üzerime mal olacaktı. 36 bin TL tutacaktı ve 4 yılda ödeyecektik. Her yılın eylül ayında 9 bin TL verecektik. İlk yıl güzelce ödedik. Bu yıl eylül ayı gelince bizim adam ödeyemedi, çünkü ürünü para etmedi. Sonra icra memurları geldi eve. Bizim mallara eşyalara baktılar beğenmediler. Sonra bir kağıt imzalattılar bizim adama. Oradan da diğer kefil bizim büyük oğlanın evine gittiler. Onun da eşyalarını beğenmediler. Ona da imzalatmışlar bir şeyler. Sonra da ocak ayında geldiler, önce oğlum, sonra da eşimi tutuklayıp götürdüler, koydular Çanakkale Cezaevi'ne. Geçen gün jandarma geldi. Beni de tutuklamaya gelmişler. Duyunca kaçtım evden. Sığındım komşulara. Şimdi ben ne yapayım. Bizim ana borç 9 bin TL. Ama faiz işleye işleye, avukat parasını içine yerleştire yerleştire yapmışlar bizim borcu 17 bin TL. Traktörü de bağladılar. Bir aileden sen 3 erkeği tutuklarsan bu borç nasıl ödenecek?"

işbirlikçi tarım tekellerinin ihtiyaçları temelinde yeni biçimler olarak ilerleyeceği anlamına geliyordu.

Çünkü, dünya tarım piyasası, Avrupa Birliği(AB) ve Dünya Ticaret Örgütü(DTÖ) gibi emperyalist kurum ve kuruluşlar tarafından şekillenirken, emperyalist tarım tekelleri, Türkiye'ye bu alanda da önemli roller biçtiler. Bizzat başbakanın ağzından "Türkiye tarımında temel amaç rekabetçi, sürdürülebilir bir yapı kazandırmaktır" sözleri dökülebildi. Yani, emperyalist tarım tekellerinin emirleri rolünü üstlenmekte son derece gönlüllü olduklarını açıktan ilan ettiler.

Bu şu demek: Tarımda çalışanların sayısı aşamalı olarak düşeceği ve ucuz arazi fiyatları ile ucuz işgücü olarak emperyalistlerin sofrasında menü olacağı bir Türkiye'de yaşayacağız...Bunun için holdingler, toprağa modern teknikleri taşıyarak kentlerdeki sermaye birikiminin bir bölümünü tarım alanlarına taşıdılar onyıllardır.

Henüz tamamlanmamış bir süreç olarak işleyen bu taşıma işi, Türkiye'de toprakta büyük sermayenin hakimiyetini kurma ve tarım ve hayvancılık alanını ağır sömürüye dayanarak işbirlikçi tekeli burjuvazinin elinde merkezileştirme programının bir sonucu olarak işliyor. Buna göre; tarıma destekler kalktı, yerine Doğrudan Gelir Desteği(DGD) uygulaması geldi. Yanısıra, EBK, SEK gibi kamu kuruluşlarının, tütün ve şeker fabrikalarının özelleştirilmesi, Sözleşmeli Çiftçilik, alternatif ürün politikası, fiyatların Şikago Borsası'nda belirlenmesi gibi uygulamalar, tarımsal alanlarda büyük bir yıkıma yol açtı. Çünkü, bu politikalar, zaman içinde yerleşik hale geldikçe ve geçiş sürecinin yarattığı karışıklıklar azaldıkça, tarım ve hayvancılık sektörüne sermaye aktaran holdinglerin karları katlanmaya başladı. Artık Türkiye tarımsal alanda da ithalatçı bir ülke haline geldi. Yem, gübre, mazot vs. tüm girdiler pahalılaşırken ürün alım fiyatları alabildiğine aşağıya çekildi.

Meralar yok edilirken kaçakçılık teşvik edildi, vs... Özellikle 2000'li yıllarda bu politikalar sonucu kır işçi ve emekçileri nefes alamaz hale geldiler. Örneğin, "her aileye iki inek" dağıtma işi "Kırsal

Alanda Sosyal Destek” projesi kapsamında, 2000’lerde oldu. O zaman da, kredilerini ödeyemeyenlerin elinden inekleri haciz yoluyla alınmıştı. Ve binlerce yoksul köylünün canı yanmaya devam etmişti. Borç ve hacizden boğulan bir köylüye “*haciz gelmedik bir tek eşlerimiz kaldı*” dedirten bir sistemin içinde kaçacak delik arar hale geldi yoksul köylüler...

Bankalar ise, tatlı karlarıyla kredi dağıtmaya devam ediyor. Sadece 2007 yılında, Ziraat Bankası 4.8 milyar, özel sektör bankaları 4 milyar lira kredi verdi. Faizler yüzde 25’lere dek varıyor ve gecikme faizleriyle birlikte karabasan gibi çöküyor köylülerin üzerine... Bu nedenle, “*her 10 çiftçiden 3’ü icra takibinde. Diğerleri, icra takibine düşmemek için kaçıyor. Her 10 çiftçiden 1’i ise borçlarını ödeyemediği için hapiste*”... Komşusuna sığınan, dağlara ve ormanlara kaçarak saklanan, dahası kendinde bu zorluklara katlanabilme gücü bulamayıp intihar eden sayısız insan var.

Pahalılık emperyalist tarım programlarının eseri

2009’un son aylarında açıklanan iki yıllık (2010-2012) “*Orta Vadeli Ekonomik Program*” (OVEP) içinde, tarım alanı için konulan hedeflere bakıldığında, bu yaşananlara rahmet okutacak gelişmeler olacağı kesindi zaten.

Ama, daha geçen haftalarda Başbakan, büyük bir pişkinlikle “*halkımıza bu kadar da pahalı et yedirilmez ki*” diye açıklama bile yapabildi. Sanki uygulanan programlardan birinci derecede sorumlu olanların sözcüsü değilmiş gibi...

OVEP’e göre sadece son iki yılda, Ziraat Bankası ve şeker fabrikalarının geriye kalan bölümlerinin özelleştirilmesi değil yalnızca, suyun özelleştirilmesi de gündemde oysa. Ve tarım arazilerinin büyük toprak sahiplerinin elinde merkezileştirilmesine hız verileceğini, bunun ise yığınlarca küçük köylünün toprağını kaybederek işsizler ordusuna katılmak üzere kentlere akacağını bilmezmiş gibi konuşan Başbakan, kuşkusuz ki aslında ne dediğini çok iyi biliyor. Tepkiler çığ gibi büyüyor çünkü ve “yatıştırılması” gerekiyor. Bundan anladıkları da, bilinç geriliğinden yararlanarak (daha önce sütte olduğu gibi ani bir fiyat artışının ardından kitlelerin yararlanmış gibi görünen kararlar almak, ama aslında holdinglerin çıkarını gözetmek) o güne dek zamana yayıp yaptıkları uygulamalara son şekli vermek oluyor. Zaten bir gün sonra ağzından baklayı da çıkardı! “*Et ithal edilecek..*”. Türk Dış Ticaret Müsteşar-

“4 dönüm yerime 7 bin 500 lira ecrimisil (bir malın kullanımından doğan yararın, paraca değerlendirilmesi) geldi. Kızım Marmara Üniversitesi’nde, oğlum Çanakkale Üniversitesi’nde okuyor.... Kızım için bankaya para yatırdım, ona da el konulmuş, bloke edilmiş. Tıkandık kaldık. Mahsulümüz de para etmiyor. Bu ecrimisil belasından kurtarın bizi. Çocuklarımız orada aç mı susuz mu bilmiyorum. Bankayla para bile gönderemiyorum. Bak yazıyor burada, tapumu bağlamış, traktörümü, arabamı bağlamış. Yani adım attırmıyorlar.”

“Ailelerin kredi taksitlerini bile ödemeye başlamadıkları ineklerine haciz geldi. Kredi taksitleri bitmeden ‘ne satabilirsiniz ne kesebilirsiniz’ denildi. Ancak haciz edebiliyor. Bu nasıl bir mantık. Şimdi bütün aileler perişan, 2 bin 700 liraya aldıkları inekleri 500 lira bedel biçilerek haczedildi....”

“Her şey 2 yıl önce başladı. Eşim İbrahim Kurtçu (62) bana geldi ve ‘traktör alacağız, bu malı senin üzerine yapacağım, ben ve oğlun ise kefil olacak’ dedi. Duyunca sevindim. Üzerime mal olacaktı. 36 bin TL tutacaktı ve 4 yılda ödeyecektik. Her yılın eylül ayında 9 bin TL verecektik. İlk yıl güzelce ödedik. Bu yıl eylül ayı gelince bizim adam ödeyemedi, çünkü ürünü para etmedi. Sonra icra memurları geldi eve. Bizim mallara eşyalara baktılar beğenmediler. Sonra bir kağıt imzalattılar bizim adama. Oradan da diğer kefil bizim büyük oğlunun evine gittiler. Onun da eşyalarını beğenmediler. Ona da imzalattımlar bir şeyler. Sonra da ocak ayında geldiler, önce oğlumu, sonra da eşimi tutuklayıp götürdüler, koydular Çanakkale Cezaevi’ne. Geçen gün jandarma geldi. Beni de tutuklamaya gelmişler. Duyunca kaçtım evden. Sığındım komşulara. Şimdi ben ne yapayım. Bizim ana borç 9 bin TL. Ama faiz işleye işleye, avukat parasını içine yerleştire yerleştire yapmışlar bizim borcu 17 bin TL. Traktörü de bağladılar. Bir aileden sen 3 erkeği tutuklarsan bu borç nasıl ödenecek?”

“Bundan 5 yıl önce domatesin dönüm başına maliyeti 500 ile 750 TL arasında değişiyordu. Köylü domatesi 90 kuruştan satıyordu. Şimdi maliyetler ikiye hatta üçe katlandı. Bir dönümün maliyeti bin TL ile bin 300 TL arasında değişiyor. Eğer bugün çiftçi domatesin kilosunu 55 kuruştan satarsa ancak masrafını karşılar. Bu rakamın üstüne satacağı her kuruş ise kar olur. Ancak bugün domatesin kilosu 20-25 kuruş arasında değişiyor. Kırsacı çiftçi sattığı her kilo domatesten 30 kuruş içeride. Bu şartlar altında çiftçi borcunu da ödeyemediği gibi harcadığı parayı da çıkartamıyor. Sistem kilitlendi. çözülecek biz de bilmiyoruz. Yüzlerce çiftçi hakkında tutuklama kararı var.”

lığı, Et Balık Kurumuna(EBK), et ithali yapma izni verdi... Devlet ithal edecekmiş, başkası değil! EBK’nın devlet kurumu olmaktan çoktan çıktığı halde bunu söyleyenler, kesimi yapılacak hayvanların satışını da durduranlardır.

Eti ihraç eden Türkiye, ‘80’li yıllardan itibaren serbestleşen dış ticaret nedeniyle, ithalatçı konuma düşmüştü zaten. 2000’li yıllara dek, kendi verileri bile ihraçat düşerken ithalatın arttığını gösteriyordu. TZOB(Türkiye Ziraat Odaları Birliği) ise, o yıllarda bir rapor hazırlamış ve 2010 yılında 100 bin tona yakın et açığı yaşanacağını belirtmişti. EBK ve SEK’in(Süt Enstitüsü Kurumu) özelleştirilmesi ise çoktan tamamlanmıştı. Artan girdi fiyatları ve özelleştirmeler nedeniyle hayvanlarını besleyemez hale gelen besicilerin feryatlarını duymazlıktan gelenler, özellikle küçük ve orta işletme sahibi besicilerin malını çok ucuza alıp pahalıya satmaları yetmezmiş gibi hayvan kaçakçılığını teşvik ederek halk sağlığını da hiçe saymışlardı. Hala devam etmekte olan bu politikaları uygulayanlar, et ve süt fiyatlarındaki artışın baş sorumlusudur. Koç, Yaşar, Ülker, Kurmel gibi tarım ve hayvancılık alanına el atan holdingler karlarını katlarken, halkına pahalı et ve süt satan ülkelerin başında geliyor Türkiye. Bu yıl şubat ayında açıklanan Forbes Türkiye Dergisi’nin “*Türkiye’nin En Zenginleri*” araştırmasına göre, gıdada en büyük tekellerden biri olan Ülker’in marka sahibi Yıldız Holding beşinci sırada ve tarım alanında yatırımlarında da hala sınırlı tanınıyor. Aynı araştırma, krizde, en zengin 25 ailenin servetini ikiye katlamış olduğunu da belirtiyor.

Öte yandan, artan sadece et fiyatları mı? Soğan fiyatları, son iki ay içinde dört misli arttı. Başta gıda ürünleri olmak üzere temel ihtiyaç maddelerindeki artışlar katlanarak sürüyor.

Bunların sorumlusu, her yanından çürüten sistem ve onu yaşatmak için bütün gücünü kullanan bir avuç burjuva sınıfı ile bu asalakların sözcülüğünü yapanlardır. Öyleyse, sömürüyü katmerlendiren ekonomik programları parçalayıp çöpe atacak ve Tekel işçileri gibi alanlarda hakkını arayacak bir mücadele hattını örmek gerekiyor. Kır işçi ve emekçileri diğer toplumsal kesimlerin direnişlerinin içinde yerini almalı, birleşik ve kararlı bir mücadeleyi birlikte örmelidir. Başka çıkış yolu yoktur!

Yaşam, ne kaçmakla ne de sızlanmakla sürebilir. Başları kaldırmak esarete son vermek... Kurtuluşun yolu buradan geçiyor..

“Böyle bir İstanbul gördü”

çen yıl bu
caddeye gir-
mek için az
mı cop, gaz
yedik” diye anlatı-
yorlardı birbirlerine.

İnsan seli akıyordu Taksim Meydanı’na. Meydan kaç kez doldu boşaldı. ‘77’de şehit düşenlerin yakınları da şehit resimleriyle birlikte oradaydılar. Sevinç ve burukluğu içiçe yaşıyorlardı. Katliamın hesabının sorulmasını haykırdılar. “*Bu alan 1 Mayıs alanıdır. Alana şehitlerin anıtı dikilmelidir*” talebini yükselttiler.

Şehit yakınlarının mitinge katılımı, 1 Mayıs’ın en güzel yanlarından birini oluşturuyordu. İnsan selinin içerisinde kimler yoktu ki? Yaşlısı, genci, kadını erkeği, adeta kuşaklar bileşimini oluşturuyorlardı. Her kortejde her nesilden insanla karşılaşmak mümkündü.

* * *

Nice mitingler, nice 1 Mayıslar gördü bu ülke... Nice mitingler, nice 1 mayıslar gördü bu İstanbul... Uzun yıllar sonra, sendika kortejleri işçilerle kilometrelerce uzadı. Tabanın öfkesi, birikimi, 1 Mayıs’ta doruğa çıktı.

Her işkolunun kendi özgül taleplerinin yanı sıra, kapitalist sistemi hedefleyen sloganlar da coşkulu bir şekilde atılıyordu. Krizin acı sonuçlarını yaşıyan işçi ve emekçiler, “*Milyonlar Aç, Milyonlar İşsiz, İşte Kapitalist Sisteminiz!*” sloganını sık sık attı. Taşeronlaştırmaya, esnek ve güvencesiz çalışmaya karşı örgütlenme isteği, attıkları sloganlardan da görülmüyordu.

Ama hepsinden daha ağır basanı, ’77 katliamının hesabının sorulmasıydı. Alana giren her kortej, “*İşte Taksim! İşte 1 Mayıs!*” sloganını büyük bir coşkuyla haykırırdı.

di. Başarmanın mutluluğu, yansımaysıydı bu.

Direnışteki işçiler de kararlılıklarını bir kez daha gösterdiler. Özellikle Tekel işçileri hem devletin hem de

sendika ağalarının kabusu olmaya devam etti. Hain Tükış Başkanı, alandan kaçarak kendisini direnişçi işçilerin gazabından zor kurtardı.

Bu tablo, işbirlik-

çi bürokrat sendikacıların, artık öyle rahat at koşturamayacaklarını gösteriyordu.

* * *

“*Hava döndü işçiden esiyor yel*” demiştik. 2010 1 Mayıs’a da yükselen kitle hareketi ile girmiştik. Devletin tüm baskıları, demagogileri, yükselen bu hareketi engelleyemedi.

1 Mayıs’a günler kala, yine yalan ve demagojiye hız verdiler. Taksim’i devletin bir lütfuymuş gibi sunmaya çalıştılar. “Demokratik açılım”ın bir parçasıymış gibi göstermeye yeltendiler. Fakat başarılı olamadılar. Çünkü Taksim’in devrimcilerin ve öncü işçilerin dişe diş çarpışmasıyla kazanıldığını herkes biliyordu ve bu gerçek geniş kesimler tarafından kabul görmüştü. Devletin tüm demagogik yalanları, bu kazanıma gölge düşüremedi.

Burjuvazinin amacı, 1 Mayıs’ın özünü boşltıp, bir bayram havasına büründürmektir. “*Hepimizin bayramı*” diyerek sahiplenmeye çalıştılar.

1 Mayıs sonrasında da hükümet yetkililerinden, valisine, emniyet müdürüne kadar ağız birliği etmişcesine “*bayram havasında geçti*” deyip durdular. Burjuva medya da aynı teraneden çaldı. Burjuvazinin genel politikasıdır; bastıramadığı, yok edemediği şeyleri, ehlileştirmeye, içini boşaltmaya, özünden koparmaya çalışmak. 1 Mayıs için de bunu yapmaya kalktılar. Ama başaramadılar. Bütün kortejlerden sınıfsal ve devrimci şiarlar atıldı. Alanın bütününe, devrimci içerik hakimdi.

Taksim’in siyasal anlamını hiçe sayan, Taksim mücadelesini küçümseyen, hatta karalayan refor-

mist ve oportünistler de 2010 1 Mayıs’ına sıkılmadan, hiç bir açıklama yapmadan geldiler. Dahası, palazlanmaya çalıştılar. Ama sınıflar mücadelesi deneyi göstermiştir ki, militan mücadele etmeden, bedel ödmeden, zafer kazanılmaz. Rahat mücadele alanlarına kaçan reformistlerin, iki yüzlülüğü kadar, ne denli güç kaybettikleri de bu 1 Mayıs’ta bir kez daha görüldü.

* * *

Ruhi Su’nun o gür sesinden dinlediğimiz ’77 1 Mayıs’ını anlatan “*Böyle bir İstanbul gördü*” şarkısı, 2010 yılında bir kez daha gerçek oldu. 500 bin emekçi, yeniden Taksim Meydanı’na girdi. Ve 1 Mayıs katliamının hesabını sordu.

Şimdi ’77 katliamının katillerinin yargılanması, Taksim’in isminin 1 Mayıs Alanı olarak değiştirilmesi ve alana 1 Mayıs şehitlerinin anıtı dikilmesi talepleri yükseliyor. Aynı kararlılıkla mücadele sürdürülürse, bunların da elde edilmesi çok sürmeyecektir.

"Kocamla kaynım dövdü beni, komutan da yumruk attı" diyor televizyon kame-
ralarına konuşan kadın.

Üzerindeki kat kat giyi-
siler, bedeni ile birlikte
yaşını da gizliyor. Belli
olan tek şey, yüzünde-
ki sargılar ve kamera-
lara yansıyan isya-
nı, kuşatılmışlığı....

Kocasını dövmüş,
burnunu kesmiş,
onu hastaneye
kaldıran subay
da kocasından
şikayetçi olmaması için
yumruk atmış.

Medine 15 yaşında kaldı.

Onun şikayetçi olma şansı bile yok! Babası bir çukur kazdı evinin bahçesine. Medine'yi bu çukurun içine attı, üstüne yığıdı toprağı.... Canlı, canlı, diri diri onu mezara gömdü... Üzerini örterken toprak, ne yaptı Medine? Dehşetle büzüldü mü, ağladı mı, yalvardı mı, çığlıkları dağlarda yankılandı mı? Babasının taş-
tan kalbine ulaşmadı mı bu çığlıklar? Kızı, toprağın altında can çekişirken, toprak Medine'nin soluk boru-
suna, ciğerlerine dolarken ne yaptı o "baba"?

Henüz doğmamış bir bebektir o... 7 aylık annesi-
nin karnında, iki ay sonra gün yüzüne çıkacak olma-
nın sabırsızlığıyla hayata tutunmuştu. Babasının tek-
meleri, yumrukları yağmur gibi yağınca annesinin be-
denine, önce o öldü. Kendisini yaşama bağlayan in-
cecik bağ koptu babasının darbeleriyle. Çok geçme-
di, annesi de yetişti arkasından. Doğmamış bebeğiyle
beraber mezara girdiler...

Kadına şiddet meşru!

Sadece Mart ayı içinde 20 kadın, ailesindeki ya
da çevresindeki erkekler tarafından öldürüldü. Kimisi
bıçaklanarak, kimisi dövülerek, kimisi kurşunlana-
rak... Yılbaşından bu yana öldürülen kadın sayısı ise
60'a yaklaştı.

Ölenlerin sayısı belli. Ölmeyip de sağ kalanların
hesabını tutmak ise mümkün değil. Yine yılbaşından
bu yana, sayısız dayak ve şiddet haberleri yer aldı
gazetelerin sayfalarında, haber bültenlerinde. Bıçak-
lanan, burnu-kulakları kesilen, şişlenen, kemikleri kı-
rılan, öldüresiye dövülen, dövülerek öldürülen kadın-
lar...

Herbiri için farklı bir hikaye anlatıyor gazeteler.
Hepsinin neden şiddet gördüğüne ilişkin farklı bir
olay, farklı bir başlangıç noktası var. Kimisi hayvan-
ları otlatmaya gitmediği için, boşanmak istediği için,
kimisi erkeklerle konuştuğu için, kimisi yemeği yak-
tı için...

Oysa bunların hepsi günümüzdeki nedenler. **Ger-
çekte ise, tek bir neden yüzünden şiddet görü-
yorlar: Kadın oldukları için, güçsüz oldukları için,
erkek egemen sömürücü sistemin çarkları ara-
sında öğütülmekte oldukları için!**

Ve erkekler, kendilerine bir biçimde karşı gelen
kadına, istedikleri biçimde şiddet uyguluyorlar! Kadın
üzerindeki söz ve tasarruf hakkını kendilerinde bulu-
yorlar ve bu "hakkı" sonuna kadar kullanıyorlar!

Şehirli kadın da şiddet görüyor

Televizyon haberlerinde, kırsaldaki köylü kadına
uygulanan şiddet öne çıkıyor. Ve dayak töreyle geri
kalmışlıkla özdeşleştiriliyor. Oysa şehirdeki eğitimli

KADINI ÖLDÜRMEK!

"modern" kadın da şiddet görüyor, dayak yiyor, vahşi
işkencelerle karşılaşılıyor. Uygulanan şiddetin biçi-
minde farklılıklar olabiliyor ancak, özü aynı kalı-
yor.

**Kadına uygulanan şiddet, ne feodaliz-
min boğuculuğuna ne de "töre"lerin geri-
ciliğine ait bir olgudur. Sömürünün orta-
ya çıktığı ilk günden bu güne, kadın
"ikinci sınıf"tır ve "erkeğin kölesi"dir. Bu
nedenle feodalizmde de, kapitalizmde de
kadın erkeğin "malı"dır ve kadına yönelik
şiddet "meşru"dur!**

Kapitalist toplumda ve "modern" ilişkilerde, er-
keğin şiddete başvurmayaacağı, bir biçimde başvursa
bile kadının buna izin vermeyeceği iddia edilir.

Erkeğin şiddete başvurmamasının tek nedenini
"cehalet" olduğu, "modern" erkeğin sorunları konu-
şarak çözdüğü, şiddetin şehir erkeğinin "kültür"üne uy-
gun olmadığı, diğer taraftan ekonomik bağımsızlığa,
işinde iyi bir kariyere, geniş bir sosyal çevreye sahip
kadınların da, kendisine fiziksel ya da ruhsal şiddet
uygulan bir erkeğe tahammül etmeyeceği savunul-
maktadır.

Oysa yaşamın kendisi, bu iddiayı çürütmektedir.
Popüler, zengin, ünlü hatta entelektüel erkekler ara-
sında bile, eşlerine, sevgililerine şiddet uyguladıkları
için gazetelere, mahkemeler düşünler hiç de az de-
ğildir. Benzer biçimde, en ağır şiddetle karşılaşsa bi-
le, bunu gizleyen ve şiddeti uygulayan erkekten kop-
mayan-kopamayan kariyer sahibi kadınlar, sanılan-
dan daha fazladır.

Çaresizlik, kuşatılmışlık...

**Şehirde ya da kırdaki kadına şiddet uygulayan
erkek, sokakta güçsüz olan erkektir. Yaşamın di-
ğer alanlarında pasif ve zayıf olan, yaşadığı so-
runları çözmeyi başaramayan, dışındaki sorunlar-
la mücadele edemeyen erkek, evindeki kadına
şiddet uygulamaktadır. Patronundan işittiği azarın,
maaşının düşük-pazarın pahalı olmasının, arkadaş-
larından gördüğü aşağılanmanın ve hakaretin, başe-
demediği bütün sorunların acısını evde çıkaran er-
kektir. Yaşadığı sorunları çözmeye gücü yetmemek-
te, gücünün yettiği tek insana, evdeki kadına hırsını
boşaltmaktadır.**

Kadının buna katlanmasının nedeni ise, toplum-
sal roller içinde oluşturulan kuşatma ve çaresizliktir.

Şehirli kadının yaşadığı çaresizliğin en yaygın
nedeni, "yalnız kalma korkusu"dur. İnsanların birbiri-
ne giderek daha fazla yabancılaştığı, yalnızlaştığı
şehir yaşantısının "orta sınıf" kadınları, ne kadar kötü de
olsa, yanındaki tek insanı kaybetme korkusuyla her
şeye kat-
lanmakta-
dır. Onun
önüne en-
geller koy-
maya, "er-

keğini" terk etmesi için kelepçeler
takmaya gerek yoktur. En büyük
engel kendi bilinci, kendi ruhudur.
**Kapitalizmin, bileklerinden de-
ğil, ruhlarından kelepçelediği,
ruhlarını köleleştirdiği kadınlar-
dır onlar.**

Yoksul kadının çaresizliği ise,
çok daha boyutlu, çok daha derin-
dir. Ekonomik sıkıntılar, gerici ön-
yargılar, bir sürü çocukla "erkek-
siz" başdememesi, kapıların açıl-
maması, çocukların sorunları vb.
vb. **Yazarken son derece kolay
bir özet olarak peşpeşe sıraladı-
ğımız bu sorunların her birisi,
özellikle yoksul ve çalışma-
yan kadının etrafındaki ku-
şatmanın tuğlalarıdır.**

Yoksul kadın için asıl
sorun, sığınabileceği-güve-
nebileceği bir kapının ol-
mamasıdır. Seçeneksizdir
yoksul-çalışmayan kadın.
Yoksul olduğu halde, çalış-
şan, bir maaşı olan kadınlar,
zengin kadınlara oranla daha
kolay terk edebilmektedir kocasını.

Ama çalışmayan-ekonomik bağımsızlığı

olmayan kadın, en büyük çaresizliği yaşayan kadın-
dır. Kafasında çoktan bitirdiği halde, gidecek yeri ol-
madığı için, ruhunda değil ayaklarından kelepçelen-
miştir babasının, kocasının evine.

**Toplumun bütün gerici unsurları kadının kar-
şısındadır. Devlet de bu kuşatmanın bir parçası-
dır. Pek çok şeyi göze alarak devlete sığınan, ko-
casını şikayet eden kadın, kocasını affetmeye,
"yuva"sına dönmeye zorlanır. Çoğu için o "yu-
va"dan ikinci çıkış tabutta olmaktadır.**

Neden bu kadar arttı?

Ne kapitalist gelişim, ne teknolojik ilerleme, ne
entelektüel düzeyin yükselişi, ne de kadının iş haya-
tına atılması... Bunların hiçbirisi kadının köleliğini, ikin-
ci sınıflığını, sistemin ataerkil özünü ve niteliğini de-
ğiştirmez.

**Kadına dönük şiddeti azaltan, toplum içinde
kadının saygınlığını ve gücünü arttıran tek etken,
toplumsal muhalefetin yükselişidir.**

Son yıllarda kadınlara dönük saldırıların giderek
daha vahşi ve pervasız bir hale gelmesinin; "erkeğe
başkaldırı" anlamına gelen her hareketin öldürmeye
kadar uzanan biçimlerle "ceza"landırılmasının, üste-
lik bu saldırıları gerçekleştiren erkeklerin, kendilerini
son derece haklı ve meşru bir zeminde ve vicdan ra-
hatlığı içinde görmelerinin tek sebebi, sınıf mücade-
lesinin ve toplumsal muhalefetin genel olarak geriye
düşmüş olmasıdır.

Hareketin yüksek olduğu dönemlerde birden fazla
etken toplumsal şekillenışı değiştirir. Birincisi ve en
önemlisi, **kadının mücadele içindeki yeri güçlen-
dikçe, kitlelerin kadına bakışı değişir. Özellikle
yakın çevresinde mücadeleciler kadınların olması;
diğer kadınların cesaretini, erkeklerin ise saygısı-
nı arttıran bir etki yaratır.** İkincisi, mücadeleye katı-
lının genel olarak artması, sadece toplumsal sorun-
ların değil, ikili ilişkilerde ortaaya çıkan sorunların
kaynağının da sistemde olduğunun görülmesini
sağlar. Böylece öfkeyi ve tepkiyi evdeki güç-
süz insanlara değil, hep birlikte sisteme yö-
neltmenin önünü açar. Üçün-
cüsü, devrimci hareketin güçlü
olduğu dönemler, sorunların

çözüm mercii de devrimci yapılardır. Kitleler içinde oluşan anlaşmazlık ve sorunlar, devrimcilerin müdahalesi ile ve son derece kolay çözülür. Dördüncüsü, kişinin kendisi doğrudan mücadele içinde yer almasa bile, genel farklılaşmadan bir biçimde etkilenir, dolaylı ve sınırlı olarak da olsa bir değişim yaşar.

Ülkemizde '90'lı yılların ortalarından itibaren hem devrimci harekette, hem de ulusal harekette ciddi bir gerileme ve tasfiyeci süreç yaşandı. Ve bu süreç, genel olarak toplumsal sorunlar ile birlikte, kadına dönük şiddeti de arttırdı. Ulusal hareketteki geriye gidişin daha keskin olması, Kürt illerinde kadının konumundaki gerilemenin de daha keskin olmasına neden oldu. 2000'lerin başında Batman başta olmak üzere Kürt illerinde kadın intiharlarının birden patlaması da mücadeledeki

gerilemenin yarattığı çaresizlik duygusuyla bağlantılıydı; son iki yılda kadına dönük şiddetin en fazla Kürt illerinde görülmesi de bununla bağlantılıdır.

Ancak ne mücadeledeki gerileme, ne de kadınların toplumsal rollerinin gerilemesi-kuşatılmışlıkları, Kürt illeriyle sınırlıdır. Daha yaygın daha boyutlu ve acıtıcı bir durum söz konusudur.

Bu tabloyu değiştirmenin tek yolu; bir taraftan şiddet gören kadınlara sahip çıkarken, diğer taraftan gerçek çözümün, mücadele etmekten, toplumsal muhalefeti ve devrimci hareketi yükseltmekten geçtiğini gösterebilmektir. Tekel işçisi kadınların ve o kadınlarla omuz omuza mücadele eden erkeklerin yaşadığı değişim, son döneme damgasını vuran en çarpıcı örnektir ve yol göstericidir.

Eylem yapacağına fuhuş yapısın"

Bu sözler, Siirt'teki olayların duyulmasının ardından açıklama yapan bir "yetkili"ye aittir.

Bu bir devlet politikasıdır. Geçmişte devrimci mücadelenin en yüksek olduğu semtler, uyuşturucu ve yozlaşmanın en fazla körüklendiği yerlerdir. Genç kuşağı mücadeleden uzaklaştırmanın en etkili yolu budur çünkü. Bazı semtler, bazı iller özel olarak hedeftir ve buralarda ahlaksızlık özel olarak körüklenebilmektedir. Genel olarak ise, toplumun tamamının yozlaşması istenmektedir.

Mesela bugün internette en çok oynanan oyunlardan biri "tecavüz etme" oyunudur. Oyun, yoldan geçen bir kıza tecavüz etmek üzere kurgulanmıştır ve bu doğrultuda kullanılan yöntemler puana dönüşmektedir. Yapılan bir araştırmaya göre, tüm dünyada internette porno sitelerine en fazla girilen kentler sıralamasında İzmir ve İstanbul ilk 10'da yer almaktadır.

Bunlar en bariz örneklerdir ve kimse açıktan savunamaz. Ama bir de daha sinsi ve toplumun bilinci deforme edilerek yaygınlaştırılan, bu nedenle daha tehlikeli olan durumlar vardır.

Bebekleri dudağından öpmenin ya da sevgili-sine "bebeğim", bebeğine "aşkım" diye seslenmenin, değerler sisteminde bir çarpıtma olduğu farkedilmemektedir. Kız çocuğu sesiyle seksi şarkılar söyleyen şarkıcılar da son dönemde artış göstermiştir. Ve sadece genç kızlar değil, orta yaşdaki kadınlarda bile "ergen kız çocuğu sesi" ile konuşmak yaygınlaşmaktadır. "Lolita" görünümünün daha "seksi" olduğu propagandası yapılmaktadır çünkü. 15 yaşındaki kızların yozlaşma düzeyinin yarıştırıldığı programlardan, dizilerden karşı cinsle kurulan ilişkilere kadar pek çok şey, "toplumun bir gerçeği" diyerek televizyon ekranlarından üzerimize boca edilmekte, gerçekte ise topluma bir model, bir örnek sunulmaktadır. Ergenlik öncesinde cinsellikle tanışması biyolojik olarak da ruhsal olarak da sakıncalı olan çocuklar, reklamları seyretmeye başladıkları anda, cinsellikle tanışmakta, kreşe-okula gittiği anda ise, "sevgilin var mı?" sorusuyla karşı cinsle ilişkiye yönlendirilmektedir.

Tüm burjuva propaganda öyle bir dünya sunmaktadır ki, ne açlık ne baskı ne sömürü... Bu dünyadaki tek önemli şey, cinsellik! Tek sorun ise cinsel sorunlar! İnsanların genel olarak ve sadece bu konuya odaklanmaları, başka hiçbir şeyle ilgilenmeyecek hale gelmeleri hedeflenmektedir.

İşte bu yüzden son dönemlerde çocuklara dönük cinsel suçlar bu kadar artmıştır. Bu suçlara dönük cezaların hiçbir caydırıcılığı kalmamış, bu tür suçları örtbas etme çabası ve oranı da artmasına rağmen, her tarafından taşmaya başlamıştır.

İnsanın insanı sömürdüğü sınıflı toplumların, kendi yarattığı bu sorun karşısında, timsah gözyaşları dökmek dışında atacağı tek bir adım yoktur.

Bir paket çubuk kraker!

En son Siirt'te patladı skandallar. Spikerler *"insanın kanını donduran haber"* diye anlattılar heyecanla.

Arkasından tahliller, "uzman" görüşleri, "araştırmacı" gazeteciler... Olayın vehameti, rating'i garantiliyordu zaten.

Hükümet, "iki müfettiş" görevlendirdi "olayın araştırılması için". Bir yıl önce yaşanan olayın, bugün araştırılması için.

Savcı açıklama yaptı: *"Aileler barıştı, konu halledildi. Şikayetçi olan yok."*

Siirtli "yetkililer" konuştu: *"Siirt'in bu haberle konuşulmasını istemiyoruz. Siirt balıklarıyla ünlüdür, balıklarını anlatın."*

Başbakan ve Milli Eğitim Bakanı "tepki" gösterdi: *"Eski bir olay. Neden bu kadar üzerine gidiyorsunuz?"*

Oysa yaşanan olaylar öylesine korkunçtu ki, çubuk kraker karşılığında, içinde devlet görevlilerinin de olduğu 100'den fazla kişinin tecavüz ettiği 13-14 yaşlarındaki 4 kız! Ailesinden dayak yemek için 2 ve 3 yaşlarındaki kuzenlerini çeteye sunan 14 yaşındaki kız! 2 ve 3 yaşlarındaki bebeklere tecavüz eden, öldüren 13-14 yaşlarındaki ilköğretim çocukları.

Bunlar son patlayan skandallar... Son yaşadığımız dehşet duygusu, insanlığımızdan son utanışımız... Ama sonuncusu değil! Aradan zaman geçecek ve yeniden başka bir olayla yüzleşeceğiz toplumsal gerçeklikle. Bunlar ise unutulmuş olacak. Zaten daha öncekiler ne kadar hatırlanıyor ki? Mesela İzmir'de bir yaşındaki bebeğine sevgilisinin tecavüz etmesine göz yuman kadın? Mesela Antalya'da öğretmen babasının öğrencilerinin taciz ettiğini polise bildirdiği için annesi tarafından dışlanan kız? "Dini bütün" bir gazetede yöneticilik yapan, küçük bir kıza annesinin de onanıyla tecavüz eden Hüseyin Üzmez? Ne kadar hatırlanıyor burada sayamayacağımız kadar çok olan ve her seferinde "flash haber" olarak duyurulan çarpıklıklar? Peki ya en yakınımıza kadar sızan, aile içi taciz, tecavüz ve enstest ilişki örnekleri?

Onları da ilk duyduğumuzda dehşetle irkilip sorgulamadık mı? Günlerce televizyon yayınları yapılmadı mı? Ne oldu sonrasında? Çoğu ceza bile almadan ya da en fazla göstermelik cezalarla kapatılıp unutulmadı mı?

Zaten bu rahatlıkla konuşuyor Başbakan: *"Eski bir olay niye karıştırıyorsunuz?"* diye. Öyle ya, hepsi eskidi, unutuldu.

Münferit değil sınıfsal

Çocuklara tecavüzün tarihi, sömürünün tarihi kadar eskidir. Bu diyalektik olarak da böyledir,

sömürünün doğası da bunu gerektirir. İnsanın insanı sömürmesi söz konusu olduğunda, "en zayıf insan" olan çocukların, en fazla en kolay ve en yaygın sömürülen olması doğal değil midir?

Doğadaki yırtıcı hayvanlarla, besin ihtiyaçlarını karşılamak için avlanırken, gelişimini tamamlamamış olan hayvan yavrularına saldırmamaya özen gösterirler de, dünyadaki en "akıllı hayvan" olan insan, kendi yavrusuna bile en akılalmaz işkenceleri büyük bir pervasızlıkla yapar. Sınıflı toplumların cahil-yoz "insan"ını, "hayvan"dan ayıran en belirgin özellik budur belki de.

Nen kapitalizmin "modernite"si ne Asya tipi feodalizmin "tutucu gelenekçi" yapısı, ne Ortaçağ'ın "şovalye ruhu" ne köleci toplumun "erdem". Hiçbiri bundan muaf değildir. "Oğlancılık" ve küçük kız çocuklarının fuhuş sektöründe kullanılmasının tarihi, sınıflı toplumların başlangıcına kadar uzanır. Zenginler için "dünya nimetleri"nin son noktasıdır bu. Asya'nın küçücük kız çocukları, "modern-batılı" emperyalist ülkeler için "seks kölesi" olarak "hizmet" ederler. Dünya genelinde funuş sektörünün en "gözde" unsurları, en küçük yaştaki kız ve oğlan çocuklarıdır. Devlet adamlarından ünlü sanatçılara, şirket yöneticilerinden siyasetteki isimlere kadar en "erdem timsali" ya da "toplumsal model" olarak lanse edilen isimlerden acaba kaç bu bataklığa batmamıştır? Ve onların içinde de yapanlara özenmeyen, yapmayı istemeyen kaç kişi çıkar acaba? 2010'un ilk aylarına damgasını vuran, kardinallerin kilisede oğlan çocuklarına yaygın ve sistemli tecavüzleri ve papazın da bunu örtmesi; "masumiyet ikonu" olarak lanse edilen Michael Jackson'un evinde barındırdığı küçük çocuklara tacizde bulunması; Afganistan'da zengin erkeklerin 11 yaş altındaki oğlan çocuklarını, danslı-şarkılı törenlerle babaevinden alıp "haremine" katması; Ortadoğu ülkelerinde 70-80 yaşındaki erkeklerle evlendirilen 12-13 yaşlarındaki kız çocuklarının ilk gece kanamasından ölmesi vb. vb. herkesin gözü önünde yaşanan örnekler değil mi?

Yozlaşma, toplumun en üst kesiminde, en üst boyutta yaşanır. En zenginler, en ahlaksızlardır genel olarak. Ancak onlarla sınırlı değildir bu durum. Toplumdaki yozlaşmanın artmasıyla birlikte, toplumun çok geniş kesimlerini de bu bataklık yavaş yavaş içine çeker, pisliğe gömer. En rezil namussuzlar "namus" ve "erdem" kisvesi altında saklanır oralarda. Tecavüzün yaşanmasından daha korkunç gelir tecavüzün duyulması. Çaresiz, tutunacak bir dalı olmayan küçücük kızlar, doğrudan "devlet" tarafından, okul müdür yardımcısı, subay, kaymakam, müdür tarafından bir paket çubuk kraker karşılığı tecavüze uğrar yıllar boyu. Tek örnek değildir. Yapanlar istisna değildir. Bilenden açığa çıkandan çok daha yaygındır ve üstü örtülmektedir, doğrudan "yetkililer" tarafından.

Sınav tornasında yontulacak takoz değiliz!

Sınav sistemleri-elemeleri yüzünden onlarca çocuk-genç bunalıma girmekte, intihar etmektedir. SBS yüzünden daha ilköğretim 3. sınıfa giden Vezirköprü-

lü Kezban'dan 8. sınıfa giden Erzurumlu Sadık'a, 17'sindeki İzmirli Şahin Yutmaz'a, dersane borcunu ödeyememesinden kendisini asan 18 yaşındaki Soner Semih Sipahi'den, KPSS yüzünden intihar eden 24 yaşındaki Fikret Ercan'a kadar, her bölgeden onlarca intihar olayları yaşanıyor. Hayatlar; test kitaplarının-dershanelerin aralarına sıkıştırılmış, başarı-başarısız, varolma-yokolma denkleminde hapsedilmiş durumda.

1974'ten bugüne üniversiteye giriş sınavı var. Kar amacı güden sermaye, bu kapının ne denli yağlı olduğunu göz önüne alarak, ilköğretim dahil her şeye sınav sistemi uygulamaya başladı. Eğitim kalitesini düşürüp, özel ders, dersane ve özel okulların beslenmesini sağladı. KPSS-SBS-ÖSS kursundan tutun da, her dal için kurslar açılmış ve büyük sermayeler oluşturulmuştur.

Sermayenin "Eğitim"den anladığı : "Yola sokma"dır.

Yaşadığımız toplum, özel mülkiyetin varolduğu ve dolayısıyla da sınıfların olduğu, kapitalist ekonominin uygulandığı bir toplumdur. Bu toplum, en temel hatlarıyla iki sınıfa ayrılır. Biri, özel mülkiyeti-üretim araçlarını elinde bulunduran, kar sağlayan toplumun "azınlığı" olan SÖMÜREN sınıf, diğeri ise; birinci sınıfın hizmetinde çalışan onların mülklerini işleten, onlara iş gücünü satarak üretimi sağlayanlardır. Toplumun yüzde 80'lik kısmını oluşturan bu "çoğunluk" işçi ve emekçilerdir.

Sistemin işleyebilmesi için herkesi "varettikleri" yerlere yerleştirmeleri gerekir. İki temel sınıf ayrımından üç kısma ayırarak yerleştirir sistem toplumu. Birinci kısım, SÖMÜREN sınıfın yerini varedecek, onun devir daimini sağlayacak olan yüzde 2'lik kısımdır. Bunlar en iyi eğitimi alırlar, kendilerine özgüven verilir, onların ne yapacakları nerede olacakları belirlidir.

İkinci kısım ise, bu yüzde 2'lik büyük burjuvaların mallarını, işlerini idare edecek olan kimselerdir. Bunlar da iyi eğitim gören, birçok dil bilen ve o sömürücülerin şirketlerinde "CEO" denen müdürlüklere yerleştirirler. Bunlar, burjuvazinin günlük işleriyle ilgilenen, onların yaşamını kolaylaştıran "düzenleyici" görevini üstlenen bürokratlar, teknokratlardır. Dolayısıyla bunların da, kendine güvenen, bilgili, becerikli olmaları gerekir. Eğitimleri de ona göre yapılır. Sonrasında yüksek ücretlerle çalışıp, burjuvaziye en sadık biçimde hizmet ederler ve onların "nezaketleri"ne özenerek yaşarlar...

Üçüncü kısımda işçi ve yoksul kesimler vardır. İşçi sınıfı zaten geçimini asgari koşullarda sürdürür. Sömüren sınıf onlara ancak geçimini sağlayabileceği ücretleri öder. Bu sınıfa dayatılan işler, itaat üstüne, can sıkıcı ve boyun eğmeyi öğören işlerdir, kendine güvenini yok etme temelindedir. Eğitim sistemi de buna göre oluşmuştur. Ki çoğu ilköğretimle yetinmek durumunda kalır.

Sistem, bu yüzde 80'lik kesimin hepsini okutmaya-

Yasalar yapan, barikatlar kuran siz olabilirsiniz. Barikatları aşan tarihi yazanlar da BİZİZ!

geliştirmeye yönelik bir girişimde bulunamaz, çünkü sistemde herkesin yeri belirlidir. Ama herkese "eleme" ile "burjuvalaşabileceği" yüzde 80'den çıkıp yüzde 20'lik bölüme girebileceği hayali yayar, bunu umut ettirir. Oysa bu, boş bir seraptır. Amaç, işçi-emekçi çocuklarını bu serapla uyutmak, bunalıma sokmak, sınıfsal özünden kopartmaktır.

Devlet okullarındaki eğitim, tamamen aşağı bir düzeye çekilmiştir. "Eleme" sınavı, ezber ve mekanik bir hale getirilmiştir. Bununla birlikte rant getirecek alanı açar ; Dershaneler ve özel dersler... Ve sistem bu "serap"tan ciddi rant elde eder. Herkes borçlanarak, olanca parasını vererek çocuklarını okulun dışında ek derslerle sınava hazırlamaya çalışır... Asgari koşullarda yaşayan işçi çocuklarıysa, ek ders alamazlar ve sistemin dışında kalmaya mahkum edilirler. Eskiden köylerden, ilçelerden gelen dershanelere gitmeden üniversitelere giren işçi çocukları, artık yoktur. Yerlerini, orta düzeyde geçimini sağlayan, çocuğunu dershanelere gönderebilmiş ailelerin çocukları almıştır. Sistem bu işleyişle, işçi çocuklarını baştan elemiştir zaten. Binbir zorlukla kendi becerisiyle üniversiteyi kazanan bir işçi çocuğu, bu sefer de üniversite harçlarını, okul için ders için istenen paraları karşılamadığı için okulu bırakmak zorunda kalır... Bunları da öderse, bütün yıl hem okula gidip hem de sigortasız işçi olarak sömürülür. Çünkü devlet o öğrenciye yaşayabilmesi için bir alan sağlamaz ve o öğrenci geçimini sağlayabilmek için aynı babası-annesi gibi iş gücünü satmak zorunda kalır.

Devlet sınırlı sayıda üniversitelere aldığı öğrencileri, ileride "müdürlüklere" yerleştirecekse de, ülkede ve dünyada olanlara ilgili ve sorgulayanları üniversitelerden atmaya çalışır. Çünkü yerleştirmek istediği kesimin, sorgulayan-değiştirmeye çalışan-boyun eğmeyen insanlar olmasını istemez. Bertnard Rusell'in dediği gibi, "insanlar aptal değil cahil doğarlar; onları aptallaştıran eğitimidir".

Üniversiteler, eleme sınavları, insanları bir tornadan geçirip yontma ve bu sayede tek tipleştirme-standardlama işlemidir. İnsanları birbirine karşı hırslandıran, öğrendiği bilgiyi bile yalnızca kağıtlarla paylaşabilen, asosyal, yalnız ve kendine güvensiz hale sokmaktadır. Varolan eğitim sistemi insanlarda bir aydınlatma yaratmaz, onlarda standartlaşma yaratır, özgünlüğü bitirir.

Her yerde sınav, her sınavda rant

Eleme ve bundan kazanılan rantlar, burjuvaziye o kadar mutlu etmiştir ki, bunu her şeyde karşımıza çıkarmaya karar vermiştir. Yalnızca ilköğretimde-lise-de-üniversitede- atanmak için değil, kendi "özel" kurumlarına girebilmek için bile karşımıza çıkarmaktadır. Bunu ilk uygulayan da Pegasus Havayolları'nın sahibi Ali Sabancı'dır. İş başvurusunda başvuru ücreti alarak bu süreci özel şirketlere de yaymıştır. En yakın tarihte yine varolan bir örnek; Halkbankasıdır, personel alımında başvuru ücreti 50 TL'dir. Binlerce insan başvurmuş ve sonucunda kaç kişinin alındığı bile net değildir. Böylece işçi alımında, daha alınanlar işe başlamadan ücretleri başvuranlarca karşılanmıştır, banka

sınav sayesinde nakit trilyonlar kazanmıştır...

İş bulmak için nereye başvurulsa insanların karşısına "sınavlar-elemeler" çıkmaktadır ve sınavlar böylece insan hayatında bir varoluş savaşına döndürülmektedir. Başarısızlık ve kendine güvensizlik, gençliğin omuzlarına yüklenmiştir.

Binbir elemenden sonra ve binbir geçim sıkıntısından sonra üniversiteyi bitiren birine vaad edilen nedir? Yine elemeler ve yine güvencesiz gelecek! Sistem bir yığın insanın varolan işsizliğini 4-5 yıl erteliyor ve sonunda yine işsizlikle o gençler baş başa kalıyorlar! Varolan eğitim ve "eleme" sisteminde insanlar hem istedikleri mesleklere ulaşamıyor, hem de üniversiteden mezun olduktan sonra işsizlik sorunundan eğitim aldıkları meslek dalında çalışamıyorlar. Oysa Sosyalist sistemin yaşanmış olduğu Sovyetler Birliği'nde, "herkese açık eğitim örgütü ile" ile bir işçi çocuğu kapitalist ülkedekilerden daha kolaylıkla istediği mesleğe sahip olabiliyordu. Geçtiğimiz günlerde açıklanan Yükseköğretime Geçiş Sınavı'nda (YGS) binlerce kişinin sıfır alması ve en başarısız illerin Hakkari-Şırnak-Ardahan çıkması tesadüf ya da şaşırılacak şey değildir. İnsanların ana dillerinde eğitim görmemeleri, ulaşım-sağlık sorunlarının çözülmemesi de büyük bir etken-dir.

Gençliğin umutla bakabileceği bir sistem: Sosyalizm

Sistem nasılsa, eğitimi de çalışma şekli de öyle olacaktır! Değiştirilmesi gereken eğitim sistemi değil, onu doğuran kapitalist ekonominin kendisidir! Pir Sultan'ın dediği gibi; "bozuk çarkta düzgün dişli olmaz!"

Bunun en iyi örneği, şüphesiz sosyalist Sovyetler Birliği'dir. Devrim öncesi Çarlık Rusyası'nda, ancak Çarlık'ın istediği mülk sahiplerinin-toprak ağalarının çocukları eğitim görüyordu ve üniversite sayısı çok azdı. Sovyetler kurulduğunda ilk yapılan işlerden birisi de, eğitimi düzenlemek, okullar açmak oldu. Ekim Devriminden önce St.Petersburg (Leningrad)'da 848 mühendis vardı ve sadece üçü kadındı. 1939 nüfus sayımına göre, Leningrad'da 76 bin mühendis vardı ve bunlardan 24 bini kadındı. Çarlık döneminden 112 bin öğrencili 91 yüksek öğretim kurumu miras kalmıştı, 1938- 1940 arasında Sovyet yüksek öğretim kurumlarına kabul edilen öğrenci sayısı ise, 554 bin 600 kişiydi.

Bu ve buna benzer birçok istatistik mevcuttur. Bu istatistikler bize, kapitalist sistemde asla yapılmayacak şeylerin sosyalist bir sistemle mümkün olduğunu göstermektedir. Azınlığın yönettiği ve işsizliğin bir çığ gibi büyüdüğü bir dünya yerine, herkesin iş sahibi olabileceği buna bağlı olarak eğitim görebileceği ve yüzde 2'nin değil, yüzde 80'in yöneteceği bir sistemle ancak insanlık kurtulabilir. Sosyalist bir sistemde üretim araçları herkesin olduğu-üretenlerin olduğu için, işsizlik ve geleceksizlik sıkıntısı yoktur. Tarihsel örnekler, bunun en iyi kanıtıdır.

* * *

Gelecek mücadele ile kazanılabilir! Yalnızlaşarak-asosyalleşerek-bencilleşerek değil, kolektif çalışmakla, kadın-erkek birlikte mücadele etmekle kazanılır! Geleceği kazanma yerleri eleme odaları değil, alanlardır! Gençlik, örgütlenmeli ve gerçek bir gelecek için mücadele etmelidir. Umutla bakılabilecek tek bir sistem vardır

İSRAİL NEREYE?

Son aylarda İsrail'in dünya siyaset sahnesindeki duruşu oldukça tartışmalı bir görünüm sergiliyor. İsrail adeta eski müttefiklerine karşı başkaldırıyor. Özellikle ABD ile olan ve "sarsılmaz" zannedilen ilişkileri çatırdıyor. İngiltere, İsrail'e karşı tavır alıyor. Türkiye ile Davos Zirvesi sırasında başlayan ağız dalaşı, yeni etaplar katediyor. Bu tablodan güç alan Arap ülkeleri, İsrail'i daha açıktan suçlamaya başlıyor.

Ve böylece, "kendi küçük, cürmü büyük" İsrail, Arap çöllerinde oluşturduğu vahasında, her geçen gün artan bir huzursuzluk yumağına dönüşüyor.

Müttefiklerle diplomatik krizler

İlk kriz, İsrail ajanlarının Hamas liderlerinden Mahmut el Mabhuh'un Dubai'de kaldığı otelde öldürülmesi üzerinden patlak verdi. Dubai hükümetinin suikastçılarını tesbit ederek basına açıklaması yapması, ortalığı karıştırdı. Suikastı gerçekleştiren İsrail ajanları, Avrupa ülkelerine ait sahte pasaportlar taşıyorlardı. Ve ağırlıklı olarak, İsrail'de yaşayan İngiliz vatandaşlarına ait pasaportlar kullanılmıştı.

Bu tablo, İngiltere'nin büyük tepkisini çekti. İngiltere Dışişleri Bakanı Milband, İngiliz pasaportlarının bir daha asla bu şekilde kullanılmayacağına dair İsrail'in açıkça söz vermesini istedi. İsrail'in bu yönde bir açıklama yapmaması üzerine, İngiltere'nin tutumu sertleşti. Londra Büyükelçiliği'nde görevli İsrailli bir diplomat, pasaportları kopyaladığı gerekçesiyle sınır dışı edildi. Bu diplomatın, Mossad ajanı olduğu söyleniyor ve İsrail, istenen sözü vermediği sürece yeni bir diplomat kabul edilmeyeceği bildiriliyordu.

İkinci kriz, Türkiye ile İsrail arasında patlak verdi. Türkiye'de yayınlanan İsrail karşıtı bir dizi nedeniyle Türk Büyükelçisi, İsrail Dışişleri Bakanlığı'na çağırılarak fırçalandı. Dahası, Türk Büyükelçisi alçak bir koltuğa oturtularak aşağılandı ve bu görüntülerin bütün dünyada seyredilmesi sağlandı. Olayın arkasından Türkiye, İsrail'den özür beklediğini açıkladı. İsrail ise resmi olarak özür dilemedi. İsrail Dışişleri Bakanlığı da tutumunu sürdürdü. Ama Türkiye sanki özür dilenmiş ve Türkiye bu işten güçlü çıkmış gibi davranarak konuyu kapattı.

Son ve en önemli kriz ise, giderek şiddetlenen bir biçimde ABD ile İsrail arasında yaşanıyor.

ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden'in Mart ayı başlarında İsrail-Filistin barış görüşmelerini yeniden başlatmak üzere bölgeye geldiği sırada, İsrail'in Doğu Kudüs'te yeni yerleşim inşa etme planını açıklaması, iki ülke ilişkilerini bir anda gerdi. Doğu Kudüs'ün nüfusu Arap ağırlıklı. Ama, İsrail, buradaki nüfus dengesini kendi lehine değiştirmek istiyor. Bu nedenle 1600 yeni konutun inşasına izin verdi. İsrail'in bu adımı, Filistinlileri sokağa döktü. Öte yandan ABD'nin planlarını bozan, yeniden başlatmaya çalıştığı İsrail-Filistin görüşmelerini sabote eden bir adım oldu. Üstelik bunun tam da Biden'in ziyaretine denk getirilmesi, ABD'ye açık bir tavır ve meydan okuma anlamına geliyordu.

ABD bu duruma ilk anda sert tepki gösterdiyse de, İsrail ile ipleri koparmak istemiyordu. Ve yaşanan sorunu çözmek üzere İsrail Başbakanı Netanyahu, Washington'a çağırıldı.

Ancak İsrail adeta meydan okumayı sürdürürcesine, Washington'da Obama'yla Netanyahu arasında yapılacak görüşme öncesinde, 20 yeni konuta daha izin verdiğini duyurdu.

26 Mart günü, Washington'da yapılan görüşme, bu gerginliğin izlerini taşıyordu. Her ne kadar Netanyahu'nun temaslarda bulunduğu Kon-

gre üyeleri, Demokrat ve Cumhuriyetçi Parti temsilcileri alttan alan ve İsrail'i öven açıklamalar yapsalarda; Obama ile görüşmeden fotoğraf bile verilmemesi, görüşmenin tam bir buçuk saat sürmesi, görüşmeden sonra Netanyahu'nun Beyaz Saray'da iki saat daha kalması, bu sürede ne yaptığının açıklanmaması, diğer taraftan yeni yerleşimlerin açıklanmasının sürmesi gibi gelişmeler, iki ülke ilişkilerindeki sorunun kolay çözülebilecek düzeyde olmadığını gösteriyordu.

İsrail, ABD, İngiltere ve Türkiye ile son aylarda önemli sorunlar yaşarken, İsrail'e karşı tepkiyi büyüten bir haber de Macaristan'dan geldi. Macaristan basını, 17 Mart günü, iki İsrail casus uçağının Savunma Bakanlığı'nın izni ve haberi olmadan, Budapeşte havaalanına indiğini ve Filistin'e silah sattığını iddia eden Suriye vatandaşı Bassam'ı öldürdüğünü yazdı. Bu uçaklar Türkiye hava sahasını da kullanmış, Bulgaristan ve Romanya üzerinden Macaristan'a gitmişlerdi.

Bütün bu yaşananlar, özellikle de Kudüs'teki yeni yerleşimler sorunu, İsrail'e dönük tepkilerin daha yüksek sesle ifade edilmesine neden oldu. İsrail ile 1994'te barış anlaşması imzalayan Ürdün Kralı Abdullah, "İsrail ateşle oynuyor" diyerek, "İsrail'in savaş mı, barış mı istediğine karar vermesi gerektiğini" söyledi. Suriye Başbakanı Beşar Esad ise, "Netanyahu hükümetiyle barış girişimlerinin sonuç vermesi umidinde olmadıklarını" belirtti.

En sert tepki, The Times gazetesinden geldi: The Times, "Kendi kalesine attığı üç golden sonra İsrail, aynı anda kaç sorunu başa çıkabilir ki?" diye sordu.

BM İnsan Hakları Konseyi'nin, İsrail'in geçen yıl (27 Aralık 2008-18 Ocak 2009 arası) Gazze Şeridi'ne düzenlediği saldırılardaki kayıplar ve maddi hasardan dolayı, Filistinliler'e tazminat ödemesi gerektiğine karar vermesi de bunun üzerine geldi.

ABD İsrail'i gözden çıkarıyor mu?

Hegemonya ilişkileri çok kolay ve hızlı değişiklikler göstermez; çünkü köklü bir tarihsel birikime ve ekonomik bir alt yapıya dayanırlar. Keskin virajların oluşması için önemli konjoktürel değişimler ve çıkar çatışmaları, yaşanması gerekir.

İsrail'in kuruluşuna kadar uzanan ABD-İsrail ilişkilerinin, bugününü de bu doğrultuda okumak gerekir. **İsrail, ABD'nin çıkarlarını temsil etmek üzere, Ortadoğu'nun kalbine bir hançer gibi saplandığı günden bu yana, -yaklaşık 50-60 yıldır- ABD'ye bağımlı bir çizgi izlemektedir. Bu süre boyunca ABD'nin politikası, İsrail'in bölgeye kabul ettirilmesi ve Arap devletleri tarafından tanınması üzerine kuruludur. Bu nedenle ABD, İsrail ile Arap devletleri arasında yaşanan bu sorunda, İsrail'in yanında yer almıştır.** ABD ile İsrail arasındaki ikili stratejik anlaşmalar, iki ülke ilişkilerinin boyutunu ortaya koyar. Hatta en son başarısız Netanyahu-Obama görüşmesinin arkasından, Cumhuriyetçi John Boehmner'in "Dünyanın herhangi bir yerinde İsrail'den daha güçlü bir müttefikimiz yok" demesi de, bugünkü durumu tanımlamaktan çok, bu köklü ilişkilere atıf niteliğini taşımaktadır. İsrail, ABD hegemonyasındaki dünyanın en önemli unsurundan biri olagelmıştır.

Bununla birlikte **dünya üzerinde ABD hegemonya-**

sının zayıflaması, İsrail'in durumunu da etkilemiştir. Dengeleri değiştiren şey ise, 11 Eylül saldırıları ve Irak savaşı ile başlayan ABD'nin hegemonyasını kaybetmeye başlaması sürecidir.

Savaş öncesinde ABD'nin bölgedeki hegemonyası İsrail odaklıydı ve Sunni Arap ülkelerine dayanıyordu. Irak savaşı ise, asıl olarak Sunni Baas güçlerine dönük olarak başlamıştı. Ve Şiiler ile Kürtler'in bölgedeki konumunu güçlendiren bir etki yarattı. Savaş, bölgede son 50 yılda kurulan tüm dengeleri yerinden oynattı.

Dengeleri değiştiren ABD idi. Ancak yeni dengeler ABD lehine kurulmadı. Yeni denklem, bölgede Şiilerin, İran'ın ve Çin'in ağırlığını arttıran bir etki yarattı. Daha önce varlıkları dikkate alınmayan Kürtler ise, önemli bir güç haline gelmiş ve petrol yatakları üzerinde hak iddia etmeye başlamıştı. ABD'nin Irak'ta, İsrail'in Hizbullah karşısında aldığı yenilgiler, işlerin "Arap saçına" dönmesinde en belirleyici etkeni. Bu süreçte Sunni Arap ülkeler, ABD'den uzaklaşmakla birlikte, oluşan yeni konjoktürden de hoşnutsuzdular. **2007 yılından itibaren ABD, strateji değişikliğine gitmeye başladı. Şii İran'ın karşısında eski "müttefiklerini" yeniden kazanma çabasına girdi.**

Bu çok yönlü bir plandı. Bir taraftan Irak'taki Sunni direnişinin, kısmen satın alınarak kısmen bastırılarak etkisizleştirilmesi, Hizbullah karşısında yenilmiş olan İsrail ile ilişkilerin ikinci plana itilmesi ve Sunni Arap ülkelerle yeni bağların kurulması, bu yeni stratejinin köşebaşlarını oluşturuyordu. Ve elbette "ılımlı İslam" temsilcisi AKP hükümetinin başta olduğu bir Türkiye'nin daha fazla bölgeye müdahil edilmesi, bu planın önemli bir parçasıydı. Böylece bölgede Çin'den güç alan ve Şii İran'a yaslanan Şii ağırlığın karşısına, Sunni cepheyi güçlendirerek çıkmak istiyordu. İsrail-Filistin sorunundan başlamak da bölgede İsrail'e tepki duyan Arap ülkelerini rahatlatmaktan çok, ABD'nin prestijini hızlı yükseltecek bir adımdı.

Ancak Sunni Arap ülkeleri, ABD'nin karşısında eski gibi güçsüz değillerdi. ABD'nin planları onların pazarlık gücünü artırmıştı. Pazarlığın en önemli parçasını ise İsrail oluşturuyordu. Suudi Arabistan-Mısır-Ürdün merkezli Arap ülkeleri, İsrail'in bölgedeki etkinliğinin ve ABD'nin İsrail odaklı politikasının geriletilmesini istiyorlardı. İsrail ise "gözden düşme"ye karşılık, meydan okuma çabasına girdi. ABD'nin işini kolaylaştırmayacağını, tam tersine planlarını baltalayacak güce sahip olduğunu ifade edecek adımlar attı. Doğu Kudüs'teki yerleşimler sorunu bunun üzerinden gündeme geldi.

Bütün bunlar, ABD-İsrail ilişkilerinin kökten değiştiği anlamına gelmiyor. ABD, İsrail'i gözden çıkarmış da değil. Sadece bu dönemde, Sunni Arap ülkeleri kazanabilmek adına İsrail'in biraz geri adım atmasını istiyor. Ancak bu durum İsrail tarafından tepkiyle karşılanıyor. Onun bu "hırçınlıklar" son dönemde giderek artmakta olan "beceriksizlikler" ile birleşince, (Dubai'deki ve Macaristan'daki suikastler) İsrail'e karşı tepkiler de daha açıktan ifade edilmeye başlandı. Biraz da diğer ülkeler, artık İsrail'in pervasızlıklarına göz yumuyor.

Tüm dengeleri yerinden oynatan savaş ilerledikçe, ittifak ilişkileri yeni şekiller alacaktır. Ne ABD için, ne Sunni Arap ülkeleri için, ne de Türkiye için ittifak ve işbirliği ilişkileri, nihai şekline bürünmüştür. Bu kadar büyük karışmaların yaşandığı dönemler, tıpkı ABD ile İsrail arasında bu dönemde tırmandığı gibi, "şaşırtıcı" gelişmelerin olacağı dönemlerdir.

İsrail askeri

Filistinli direnişçiler

ABD İran'a saldırabilir mi?

Nisan ayı ortalarında ABD Savunma Bakanı Robert Gates'in Beyaz Saray'a gönderdiği gizli bir rapor basına yansıdı. Gates raporda, ABD'nin İran'ın nükleer programlarıyla başedebilecek uzun vadeli, akıllıca bir planın bulunmadığını belirterek, "bir plan hazırlanması" gerektiği konusunda uyarıda bulundu.

Amerikan filmlerinde "başarma yöntemi" son derece yalındır. Birisi "hadi yapalım şu işi" der ve yenilmekte olan takım maçı kaybetmekte olan oyuncu, savaşta geri çekilmekte olan ordu, şirkette işini kaybetmek üzere olan ekip, hemen harekete geçer ve zaferi elde eder. Mutlu son! O ana kadar ki başarısızlığın nedenleri üzerine tek bir sorgulama yapılmadan, şimdi neye göre başaracağı tespit edilmeden, üzerine düşünülmüş bir başarma taktiği ya da strateji belirlemeden, her kapıyı açan tek bir anahtar cümle: "Hadi yapalım şu işi!"

Amerikan filmleri, Amerikan programlarının estetik ifadesi olarak bir misyon taşıyor olabilir. Ama gerçek hayatta bu yöntem genel olarak işe yaramayan bir yöntemdir.

ABD'nin II. Emperyalist Savaş sonrasında, Kore'den Somali'ye, Vietnam'dan Irak'a kadar girdiği hiçbir büyük savaşta kazanamamış olması bunun kanıtıdır. Irak işgaline başlarken, beklentilerinin daha ilk direnişte çökmesi de bunun kanıtıdır.

ABD bir taraftan geleceği görebilmek ve gelişmelerin yönünü tayin edebilmek için stratejik araştırma merkezlerine, think tank kuruluşlarına sınırsız kaynak ayırmaktadır. Diğer taraftan en çok önemseydiği konulara ilişkin olarak bile, kapsamlı bir plan oluşturamamaktadır.

Son 5 yıldır en çok sözü edilen konu İran'a saldırmak olmasına ve sayısız kez bütün seçeneklerin masada olduğu ifade edilmesine rağmen görünen o ki, masanın üzerinde "Hadi İran'ın işini bitirelim" dışında bir şey bulunmamaktadır. "Plan" denilen şeyler ise kısa vadeli hedeflerin ilerisine geçememektedir.

Savunma Bakanı Gates'in hazırladığı rapor ise, bunun itirafından başka bir şey değildir. Ve bu plansızlıkları nedeniyle İran'a yaptırımlar ya da İran'la savaş konusunda başka ülkeleri ikna çabaları, "nafile turlar" dışında bir anlam ifade etmemektedir. Son dönemde yaşanan gelişmeler, bunu bir kez daha göstermiştir.

Nükleer Zirvede hedef İran

12-13 Nisan tarihlerinde, Washington'da 47 ülkenin katılımıyla Uluslararası Nükleer Güvenlik Zirvesi gerçekleştirildi. ABD açısından bu zirvenin en büyük önemi, İran'a yaptırımlar konusunda bir karar çıkartma çabasıydı.

Zirve başlamadan önce, ABD bu kararı garanti altına almak için epey çaba sarfetmişti. Mesela

Mart ayının son günlerinde, Washington'da Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy ile görüşen Obama, İran'ın nükleer programı için "sabırlarının tükenmek üzere" olduğunu söyleyerek Fransa'nın yaptırımlar konusunda destek vermesini istedi. Çin'in nükleer zirveye katılacağını açıklaması da, ABD'ye İran'a yaptırımlar konusunda Çin'in destek verebileceği ihtimalini düşündürdü. Rusya ile imzaladığı START anlaşmasından (nükleer silahların indirilmesi anlaşması) Türkiye ile PKK konusunda yaptığı görüşmeler kadar attığı her adımda İran'ı pazarlık konusu olarak masaya sürdü.

Ancak, öncesindeki bütün hazırlıklara rağmen, zirve ABD'nin istediği gibi geçmedi. İran'a yaptırımlar konusunu gündeme getirmiş, ancak her defasında İran halkının da zarar göreceği gerekçeyle bunu BM kararına çevirmesi engellenmişti.

Bu zirveye gelirken ise Obama "akıllı yaptırımlar" tartıştırmaya başladı. Hazırlanan pakete göre bu yaptırımlar, kitlelere değil, devlete zarar verecekti. İran halkı, günlük yaşamın-

da doğrudan etkisini hissetmeyecek, ancak özellikle Devrim Muhafızları'nı cezalandırmaya dönük olacaktır.

ABD, İran'da özel olarak Devrim Muhafızları'nı hedefe çakıyor. Çünkü Devrim Muhafızları salt askeri bir güç değil, ekonominin en önemli ve kilit noktalarında onlar bulunuyor. Mesela gerek nükleer çalışmalar gerekse İran'ın enerji kaynakları onların kontrol ve gözetiminde bulunuyor. Dolayısıyla Rusya ve Çin ile doğrudan ekonomik-askeri ilişkiler, Devrim Muhafızları üzerinden kuruluyor.

ABD bu nedenle, özellikle Devrim Muhafızları'nı cezalandırmak istiyor. Zirveye sunduğu "akıllı yaptırımlar" paketi ise şu koşullardan oluşuyor: Birincisi, İran Merkez Bankası ve öteki bankaların uluslararası ilişkilerinin kısıtlanması; ikincisi, İran'a silah satışının durdurulması; üçüncüsü, İran'dan gelen kargoların sigortalanmaması, dördüncüsü ise nükleer çalışmalara katılan İranlı'lara seyahat

yasağının getirilmesi ve banka hesaplarının dondurulması.

Yaptırımlar konusunda ABD'ye kesin destek veren tek kesim AB. ABD daha zirve başlamadan önce Fransa, İngiltere ve Almanya'nın desteğini almıştı.

Ancak geriye kalan her şey, ABD için büyük bir başarısızlıktı. Çin ve Rusya'nın yaptırımlara karşı çıkacağı zaten belliydi. BM Güvenlik Konseyi'nin daimi üyesi olan ve bu nedenle veto hakkı bulunan bu iki ülkenin karşı çıkışı, zaten BM kararı çıkmasını engelleyen bir unsurdu. Bu iki ülke, bir taraftan yaptırımların "insani felakete" yol açacağını iddia ederek, bir taraftan da ısrarla diyalog yanlı olduklarını, baskı ve yaptırımların sorunu çözmeyeceğini belirterek yaptırımlara açıkça karşı çıktılar.

Ancak ABD'ye muhalif cephe bunlarla sınırlı değildi. Mesela ABD ile nükleer ilişkileri çok güçlü olan Hindistan da İran konusunda ABD'nin karşısında yer aldı. Pakistan'la nükleer yarış içinde olan Hindistan'ın Başbakanı Manmohan Singh, İran'ı dengeleyici bir unsur olarak gördüğü için yaptırımlara karşı çıktı. İran'la önemli petrol bağlantıları bulunan ve BM Güvenlik Konseyi Geçici Üyesi olan Brezilya da yaptırımların karşısında yer aldı.

İran konusunda en tartışılacak tavır ise, bir süredir Türkiye'den geliyor. Özellikle Irak ve PKK konusunda ABD ile daha yakın bir ilişki içine giren,

Ortadoğu'da Şii İran ve Şii direniş hattına karşılık Sunni kesimin sözcüsü gibi davranan,

İsrail konusundaki çıkışlarıyla Arap

ülkelerinde geniş bir destekçi ke-

sim oluşturan Erdoğan hükümeti, İran konusunda ABD'nin

yanında görünmekten uzak

duruyor. İsrarlı bir biçimde,

Ortadoğu'da nükleer silah sa-

bihi İsrail'in daha hala NPT'yi

(Nükleer Silahların Yayılmasını

Önleme Anlaşması) imzalamamış

olduğunu gündeme getirerek İran'a

sahip çıkıyor görünüyor. Bir yanılla da

İran ile görüşmeler için arabuluculuğa hazır oldu-

ğunu söyleyerek rol kapmaya çalışıyor. Bir yandan

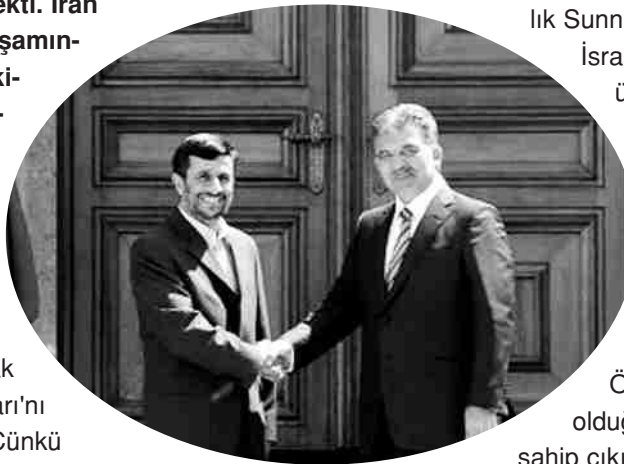
Erdoğan bir yandan Dışişleri Bakanı Davutoğlu, bir

İran'la, bir ABD ile konuyla ilgili diğer ülkelerle gö-

rüşmeler yaparak arabuluculuk konusunda ısrarlı

olduklarını gösteriyorlar.

Sonuçta ABD, zirveden İran karşıtı bir karar çıkartmayı başaramadı. Petrol ihtiyacının yüzde 12'sini İran'da karşılayan Çin ve İran'ın Buşehr kentinde nükleer santral inşa etmekte olan Rusya, zirveye çağırılmamış olan İran'a yaptırım kararı çıkarılmasını engellemiş oldular. Hata Rusya Devlet Başkanı Medvedev, sonrasında zirve için "tam bir başarıydı" değerlendirmesini yaparak, adeta ABD'ye nispet yapıyordu.

İran'ın meydan okuyuşu

İran'ın her fırsatta ABD ve İsrail karşısı açıklamalar yapması, bu ülkelere meydan okuması, artık olağan, alışılmış bir durum. Bu defaki yöntemi ise ABD'nin yaptığı nükleer zirveye alternatif bir zirve düzenlemek oldu.

ABD'deki zirvenin birkaç gün sonrasında 17-18 Nisan tarihlerinde, Tahran'da 60 ülkenin katıldığı bir zirve düzenledi. İran zirvenin sloganını *"Herkes Nükleer Enerji, Kimseye Nükleer Bomba"* olarak belirledi.

ABD'nin aksine, İran kendi zirvesinde kendi istediği kararları çıkartmayı başardı. NPT'ye üye olan İran, İsrail'in nükleer programının uluslararası denetime açılmasını istedi. Nükleer silahlara sahip ülkelerin Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu'na üyeliklerinin iptal edilmesi, BM GK'nın bugünkü yapısı "adil olmadığı için" yapısının değiştirilerek veto hakkının Latin Amerika, Asya ve Afrika ülkelerine verilmesi gibi, doğrudan ABD'yi hedef alan önerilerini zirvede tartıştı. **Barış amaçlı nükleer enerjinin bütün ülkelerin kullanımına açılmasını, kitle imha silahlarının ise genel olarak yok edilmesi gerektiğini savunan İran, bu görüşlerinin karara dönüşmesini ve sonuç bildirgesine yazılmasını sağladı.**

İran'ın asıl meydan okuması ise, Tahran'daki zirvenin hemen sonrasında Ahmedinejad'ın Suriye'ye yaptığı ziyaret oldu. Suriye'de Devlet Başkanı Beşar Esad'ın dışında, Hizbulla lideri Hasan Nasrallah ve Hamas lideri Halid Meşal, Ahmedinejad'la görüşmek için toplanmışlardı.

Toplantının konusu, İran'a uzun süredir beklenen saldırıyı gerçekleştirilmesi durumunda, İsrail'e birlikte saldırmak üzere birliklerin koordinasyonunu sağlamaktı. Hatta bazı yorumculara göre, İsrail saldırmadan önce, İran'ın saldırıyı başlatmasına yönelik planlar da sözkonusuydu ve toplantıda bu yönde de hazırlık yapılmıştı.

Toplantının böyle bir gündeme sahip olması, ABD ve İsrail açısından fazlasıyla korkutucuydu zaten. Ancak içerik bir yana bu dört liderin bir araya gelmiş olması bile, başlı başına çok tehditkar bir tabloydu. Bu tablo, Ortadoğu'daki Şii direniş hattının ifade ediyordu. Daha doğru bir ifadeyle İran'ın Ortadoğu'daki savaş gücünü ortaya koyuyordu. Hepsisi de İsrail ile savaş ya da gerginlik halinde olan dört lider, İran'ın himayesinde bir araya gelmişlerdi. Özellikle Hizbullah lideri Nasrallah, 2006'daki İsrail Zirvesi'nden sonra, ikinci defa olarak sığınağından dışarı çıkıyor ve o savaşta en büyük destekçisi olan İran ile birlikte fotoğraf veriyordu.

Bu toplantının tam da ABD yönetiminin, beş yıl aradan sonra ilk defa Şam'a bir büyükelçi atacağını duyurmasından birkaç gün sonraya denk gelmesi ayrı bir önem taşıyordu. ABD Suriye'yi İran'dan uzaklaştırmak için böyle bir adım atmış, İran ise Aralık 2009'da Esad ile yaptığı Ortak Savunma Anlaşması'nı yeniden gündemleştirerek ve Suriye ile 30 yıllık işbirliğini vurgulayarak ABD'ye etkili bir cevap vermişti.

İran kendine güvenli, ABD zorlanıyor

Bunlar son günlere damgasını vuran en önemli gelişmeler. Bunların dışında da pek çok gelişme, rüzgarın İran'dan yana esmekte olduğunu gösteriyor.

Mesela ABD'de gerçekleşen nükleer zirvenin hemen arkasından 16 Nisan'da Brezilya'da gerçekleşen BRİC (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin) zirvesine katılan ülkeler, *"İran'a yaptırımların ters tepeceğini, bu nedenle yaptırımlara karşı olduklarını"* açıkladılar.

Keza yine Washington'daki nükleer zirve sırasında İran'la diyalog yolunun zorlanması konusunda görüş belirten Türkiye ile Brezilya "bu konuda görüşmelerin derinleştirilmesi" amacıyla ziyaretlere başladılar. İlk olarak Dışişleri Bakanı Davutoğlu Brezilya'ya ziyarete gitti.

Bu arada İran, askeri gücünü ortaya koyacak çalışmalara kesintisiz devam ediyor. Haziran 2009'da 40 km menzile sahip "Şahin" füzelerinin üretimine başlamış olan İran, şimdi de daha gelişkin özelliklere sahip "Mirsad" füzelerinin üretimine başladığını ilan etti. Hemen arkasından, İran ordusunun S-300 füze sistemlerinin benzerini ürettiği duyuldu. İran'da düzenlenen "Ordu Gücü" kutlamalarında konuşan Ahmedinejad, *"İran ordusunun caydırıcı ve bölgede bir denge unsuru"* olduğunu savunarak ABD'ye dönük meydan okumalarını yineledi. Nisan ayı sonunda ise, İran Devrim muhafızları Basra Körfezi ve Hürmüz Boğazı'nda deniz tatbikatı düzenleyerek gövde gösterisi gerçekleştirdi.

İran üstüste bu adımları atar ve meydan okumalarını sürdürürken, ABD cephesinden gelen haberler, ABD için olumsuzluk biriktirmeye devam ediyor. ABD Savunma Bakanlığı tarafından hazırlanan ve Kongre'ye sunulan bir raporda, İran'ın 2015'te ABD'yi vurabilecek bir füze inşa edebileceği tespit edildi. Diğer taraftan ABD ordusu geçtiğimiz Ocak ayında İran'ın fırlattığı farzedilen bir fü-

zeyi vurma tatbikatı gerçekleştirmiş ancak 150 milyon dolara malolan tatbikat başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Raytheon Şirketi tarafından üretilen radar çalışmayınca, füzeyi vurma girişimi başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bu arada, İran ve Suriye tarafından desteklenen Hizbullah'ın yeniden silahlanmakta olduğuna dair işaretler de giderek artmaktaydı.

Aslında İran'ın bütün havasına rağmen, gücünün bir sınırı var. ABD'nin en önemli istihbarat örgütlerinden Savunma İstihbarat Ajansı (DIA), 20 Nisan günü ABD

Senatosu'na sunduğu bir raporda, İran'ın askeri stratejisinin İslami rejimin devamını sağlamaktan ibaret olduğunu, ABD ve İsrail karşısındaki stratejisinin ise *"caydırma, asimetrik karşılık ve yıpratma"*ya dayandığını ortaya koyuyordu. Rapora göre İran bölgedeki ABD işbirlikçisi güçlü devletlerin bile karşısında durabilecekleri bir güce sahip değiller.

Ancak rapor böyle olmasına karşın, ABD İran'a saldıracak gücü kendisinde bulamıyordu.

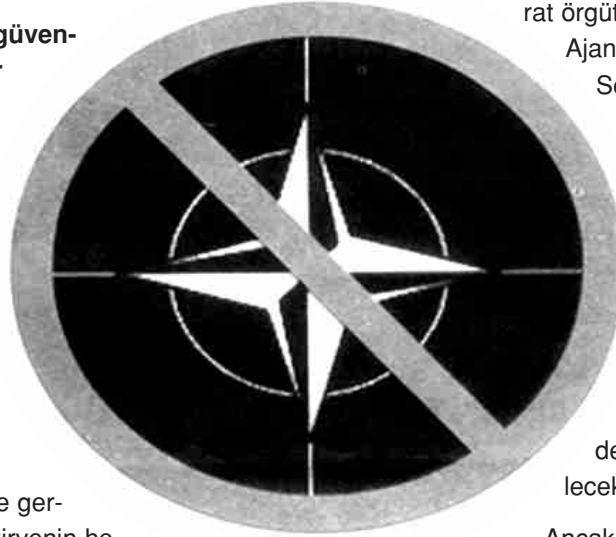
Çünkü herşey bir yana, İran tek başına bir devlet değildi. **Çin ve Rusya gibi giderek daha fazla güçlenmekte olan emperyalistler, İran'ın arkasında duruyorlardı. Ayrıca Venezüella'ya kadar uzanan çok geniş bir ABD karşısı cephe vardı ve bu cephe İran'a destek sunuyordu.**

Diğer taraftan, İran kendi başına ne kadar zayıf görünürse görünsün, ABD İran karşısında bir yenilgi ihtimalinden tedirginlik duyuyordu. ABD'nin çok kolay savaşlar olacağını öngördüğü Irak ve Afganistan'da iki cephede birden yenilgiyi yaşamışken, üçüncü bir cephede maceraya atılmak ve yeni bir yenilgi almak ABD'yi yerlebir ederdi.

2006'da İsrail'in Hizbullah karşısında, 2008'de Gürcistan'ın Rusya karşısında aldığı yenilgiler de ABD'nin hesabına yazılmıştı. Çünkü bu savaşlarda, en yakın işbirlikçilerine verdiği destek, savaşın sonucunu değiştirmeye yeterli olmamıştı.

ABD'nin son birkaç yılda, Ortadoğu'da attığı her adım, İran'ı güçlendiren bir etki yarattı. Bu arada ABD emperyalizmi, rakipleri karşısında her geçen gün biraz daha güç kaybetti, zayıfladı.

Bu İran'a daha hala saldırmıyor oluşu, karşısındaki cephenin büyüklüğünden ve yenilgi korkusundandır. Ancak bu durum, hiç saldırmayacağı anlamına gelmiyor. ABD kendisi için uygun koşulları oluşturduğuna inandığında ya da başka çaresi kalmadığında, yıllardır sözü edilmekte olan İran saldırısı da gerçeğe dönüşecektir.

“Kırgızistan’da Ayaklanma”

Son dönemde genel olarak hegemonya alanlarında güç ve etkinlik kaybı yaşamakta olan ABD, Rusya karşısında da son derece önemli mevzileri kaybetmeye başladı. Eski SB (Sovyetler Birliği) hegemonya alanlarında sürmekte olan rekabette, dengeler Rusya lehine bir değişim geçiriyor. Yaşanan pekçok gelişme, ABD’nin büyük bir çaba harcayarak Rusya’dan kopardığı parçaların zayıflamasına neden olurken, Rusya kendi “arka bahçesi”ndeki ağırlığını arttırıyor.

Bir buçuk yıl kadar önce, Ağustos 2008’de Rusya ile Gürcistan arasında yaşanan savaş, ABD’ye indirilen ciddi bir darbeydi. Savaşta Gürcistan’ın Amerikancı Devlet Başkanı Saakasvi’li’nin süngüsünün düşmesine neden oldu.

İkinci önemli darbe, 2010’un Ocak ayında Ukrayna’dan geldi. Devlet Başkanı Yuşçenko seçimleri kaybedince, “turuncu devrim” sona ermiş oldu. Bir taraftan Yuşçenko döneminin ayyuka çıkan yolsuzlukları, diğer taraftan Rusya’nın doğalgaz hattını son derece etkili biçimde kullanması, Ukrayna’daki “devrim”in sonunu getirmişti.

Geride bıraktığımız Nisan ayı ise, Kırgızistan’daki yönetimin devrilmesine, hem de düşen bir uçakla, Polonya “devlet”inin Rus topraklarına gömülmesine tanıklık etti.

“Renkli Darbe”lerin sonu

2005 Şubat-Mart aylarında yaşanan Kırgızistan “Lale Devrimi”, ABD’nin eski SB coğrafyasında gerçekleştirdiği “renkli darbe”lerin sonuncusuydu. Bu darbelerin ilki 2000 yılının sonunda, Yugoslavya’da Miloseviç’e karşı gerçekleştirilmişti. Seçim sonuçlarına itiraz eden birkaç bin kişilik kalabalık sokaklara dökülüyor ve sonucun değişmesini sağlıyordu. Ancak ülkedeki Rus yanlısı ya da ABD ile Rusya arasında bir denge gözetmeye çalışan yönetimi devirerek, doğrudan ABD işbirlikçisi bir yönetim kurabilmekte.

Yugoslavya’daki “prova” başarılı olunca, Gürcistan ve Ukrayna’da da bu seçim, “seçim darbeleri” gerçekleştirildi.

ABD, bu darbeleri gerçekleştirebilmek için, milyonlarca dolarlık bir bütçe ayırmıştı. Zaten seçimlere itiraz hareketi de, ABD tarafından finanse edildiği bilinir ve “muhalif” kurumlarda örgütlenen, genç, eğitilmiş, orta kesimler tarafından yürütülüyordu. Propaganda malzemeleri, “demokrasi” ve “yolsuzluk karşıtlığı” söylemlerdi. Eski SB coğrafyasındaki bürokratik revizyonist yönetimlerin, içinde debelendiği yolsuzluk bataklığı öylesine derin, kitleler üzerindeki baskı ve hak gaspları öylesine boyutluydu ki, kitleler buna çok büyük bir tepki duyuyorlardı. SB’nin dağılmasının ardından gelen dizginsiz yağmacı dönemde, hem yolsuzluklar hem de baskılar çok daha fazla boyutlanmıştı. Bu nedenle ABD’ci “muhalif”lerin söylemleri, kitlelerde de yankı bulmuştu. Bu darbeleri doğrudan ya da tavırsız kalarak dolaylı biçimde desteklemiş olular.

2005 yılında Kırgızistan’a sıra geldiğinde, Rusya artık daha hazırlıklıydı. ABD yanlısı “darbeciler”in karşısında ilk defa bir direniş cephesi oluştu, ilk defa kan döküldü, darbe oldukça zorlu gerçekleşti. Zaten o da sonuncusu oldu.

Yaşanan olaylar, ABD ile Rusya arasında denge politikası izleyen diğer eski SB ülke yönetimlerini Rusya’ya yakınlaştıran bir etki yaratmıştı. Kimi za-

man Rusya’yı karşısına alma pahasına ABD’nin isteklerini yerine getirmelerine rağmen, bunların ABD’ye yetmediğini, ABD’nin kendilerini de “harcamaktan” çekinmeyeceğini gören bu ülkelerin yönetimleri, ABD ile aralarına mesafe koymaya başladılar. Kendi ülkelerindeki kontrollerini arttırdılar. Darbe girişimleri sözkonusu olduğunda, hem bu ülkelerin yönetimleri, hem de Rusya daha hazırlıklıydı. ABD yeni bir darbe gerçekleştirme zemini bulamadı.

Kırgızistan’da ayaklanma

Olaylar 6 Nisan’da ülkenin kuzeybatısındaki Talas kentinde başladı. Bakıyev Hükümetini protesto gösterilerine önderlik eden muhalefet yöneticilerine dönük tutuklamalar başlayınca, gösteriler de büyüdü, hızla başkent Bişkek ve Narin’e de yayıldı. Kurmanbek Bakıyev Hükümeti ise, hemen olağanüstü hal ve sokağa çıkma yasağı ilan etti. Ancak bu karar, eylemcileri durdurmaya yetmedi. İki gün boyunca protestoların yaşandığı kentlerde valilik binası, bakanlıklar, parlamento binaları vb devlet kurumları işgal edildi; vali ve devlet görevlileri rehin alındı. Eylemciler 7 Nisan günü başkentte Başkanlık Sarayı önüne gelip de parklıkların üzerine tırmanmaya başladıklarında, Başkanlık Sarayı’nın üzerindeki keskin nişancılar kitlenin üzerine ateş açtılar. 82 kişinin öldüğü, 1500’den fazla kişinin yaralandığı eylemlerin sonucunda, Bakıyev Hükümeti devrildi, Kırgızistan’da yönetim değişti.

Muhalefet adına Rosa Otunbayeva geçici bir hükümet kurulduğunu, eylemlerin sona erdiğini, ülkede kontrolün sağlandığını ilan etti. Ve 6 ay içinde yeni bir anayasa hazırlanarak yeniden başkanlık seçimleri yapılması için çalışmalarına başladığını duyurdu.

Otunbayeva, 2005 darbesinde de yer almış, darbe sonrasında kurulan Bakıyev hükümetinde Dışişleri Bakanı olarak görev yapmış, ancak 2007 yılında Bakıyev ile yolları ayrılınca görevinden istifa etmişti. Bugün yeni yönetim ve ayaklanmayı gerçekleştiren kesimler aralarındaki bütün görüş farklılıklarına rağmen, onun arkasında birleşmiş görünüyorlar.

Ayaklanmanın başlamasında en önemli unsur, emperyalistlerin hegemonya savaşıydı. Ancak ayaklanma, kitlelerin yönetime duydukları büyük tepki ile birleşince çok hızlı büyüdü. Yolsuzluklar ve yoksullaşmanın yarattığı tepkiler muhalefetin de beklemediği çok büyük bir gücün ortaya çıkmasına yol açtı.

2005’te Akayev’in devrilmesine neden olan unsur, adam kayırmacılığın ve yolsuzlukların had safhaya çıkması, SB’nin en yoksul cumhuriyeti olan, komşularının akisne kendi doğalgaz ve petrol rezervleri bulunmayan Kırgızistan’da, kitlelerin daha da yoksullaşmış olmasıydı. Askar Akayev’in arkasından gelen Bakıyev ise, Akayev dönemini aratacak uygulamalar gerçekleştirdi. Yolsuzluklar, adam kayırmacılık, akrabalarını üst düzey görevlere getirme gibi işler, Bakıyev döneminde tam bir pervasızlıkla yürütülmüştü. Üstelik Bakıyev, anayasada yaptığı değişikliklerle, yaptığı işlere yasal bir kılıf da oluşturmuştu. Bürokrasinin üst kademelerinde aile bireylerinin olması, yolsuzlukların örtbas edilmesinde kolaylık sağlıyordu.

Bakıyev ailesi, yönetimi elinde tutmanın bütün olanaklarını kullanarak, özelleştirme vurgunları vurmuş, kamu ihalelerinde kendi paravan şirketlerine inanılmaz rantlar yaratmış, devletin kasasını kendi ceplerine aktarmış ve sadece 5 yılda inanılmaz bir servet elde etmişti. Bu kadar kısa sürede, böylesine pervasız ve dizginsiz bir vurgun, gözlerden gizlenebi-

lecek gibi değildi. Bardağı taşıran son damla ise, zamlarla geldi. Benzin, doğalgaz, elektrik ve suya yapılan büyük zamların öfkesi, muhalefetin protesto gösterilerine aktı. Bu nedenle bu eylemlerde “renkli devrimler”de görmeye alışkın olduğumuz türden genç, eğitilmiş orta kesimler değil, muhalefeti bile ür-küten bir kararlılıkla çatışan kent yoksulları, işçi ve emekçiler ön saflardaydı. Ve eylemler sırasında Bakıyev’le oğullarına ait 3 villa yağmalandı, yakıldı.

Tam da bu nedenle yeni geçici hükümetin maliye bakanı, ilk icraatı olarak, Kırgız telekom ve elektrik dağıtım özelleştirilmelerinin iptal edildiğini, elektrik ve ısınmaya yapılan zamların geri alındığını, ülkedeki bankaların çalışmalarının 7 gün süreyle durdurulduğunu, banka hesaplarının gözden geçirileceğini açıkladı.

ABD ile Rusya arasındar hegemonya savaşı

2005 yılında Devlet Başkanı Askar Akıyev’i “Lale Devrimi” ile devirerek başa geçen Bakıyev, genel olarak ABD yanlısı bir çizgi izlemekle birlikte Rusya ile de bir denge kurmaya çalışmıştı. Ancak hem Rusya hem ABD, hem de Çin için, Kırgızistan son derece önemli bir ülke ve bu ülkeyi herbiri kendi hegemonyası altında tutmak istiyorlar.

Çin, öncelikle Afganistan’daki radikal İslamcı hareketin Sincan özerk bölgesine sızramamasına büyük bir önem veriyor. Çin toprakları içinde bağımsızlık isteyen –özerk bir bölge olan Sincan, radikal İslamcı hareketlerden etkilenme potansiyeli taşıyor. Ve Kırgızistan, Afganistan ile Sincan arasında bir tampon bölge gibi duruyor. Diğer taraftan Çin, Kırgızistan’a konfeksiyon ürünleri ve ayakkabı ihraç ediyor. İki ülke arasındaki ticaret, 2008 yılında 903 milyar dolara ulaştı. Çin, son yıllarda Şanghay İşbirliği Örgütü üzerinden, Orta Asya ülkeleri ile kurduğu ekonomik-siyasi-askeri ilişkileri güçlendirmek için önemli adımlar atıyor. ŞİÖ’ye üye ülkelerden biri olan Kırgızistan’da Çin için büyük bir önem taşıyor.

Sonuçta Çin de gelişmelerle yakından ilgileniyor olmakla birlikte, bugün Kırgızistan’daki hegemonya savaşı asıl olarak ABD ile Rusya arasında yaşanıyor.

Kırgızistan, hem ABD hem de Rusya’nın askeri üsse sahip olduğu tek ülke. Ve her ikisi de Manas kentinde bulunan askeri üslerin arasında sadece birkaç km mesafe var. ABD için bu hayati önemde. Afganistan işgali sırasında bu üsten yapılan sevkیات belirleyici bir rol oynamıştı. Bugün de Afganistan’a sevkıyatta en önemli nokta olma görevini sürdürüyor. Rusya ise, kendi “arka bahçesi”nde ABD hegemonyasını ve ABD üssünü görmek istemiyor.

2005’te gerçekleşen darbe, ABD yanlısı bir darbeydi. Bakıyev’in göreve başlar başlamaz ABD’ye ikinci bir üs sözü vermesi de zaten bunun göstergelerinden biriydi. Keza Bakıyev, büyük oğlu Maksim’i ülke ekonomisinin en kilit noktası olan Yatırım ve Kalkınma Ajansı’nın başına getirmişti. Bu resmi görevin arkasında, Maksim Bakıyev, özellikle ABD ile yakın ilişkiler kurmaktan ABD’nin Kırgızistan’daki çıkarlarını korumaktan sorumluydu. Zaten ayaklanma başlamadan iki gün önce Maksim Bakıyev, yine bir ABD ziyareti ne gitmiş, ayaklanmayı ABD’de karışılmalı.

Bakıyev'in Rusya karşısındaki tutumu ise "oyalama taktiği" olarak tanımlanabilir. Rusya'yı açıktan karşısına almayan, ancak kilit sorunlarda ABD çizgisini izleyen bir taktikti bu. Mesela Rusya, 2005 yılında ABD üssünün kesinlikle kapatılmasını dayatıp, karşılık olarak da 2 milyar dolar kredi verince, Bakıyev bu sözü verdi ve ABD'nin üssünün boşaltılmasını istedi. Ancak ABD, üssün kirasını üç katına çıkarmayı teklif edince, Bakıyev, Rusya'dan gelen krediyi de cebine indirerek, ABD'nin istediği anlaşmayı imzaladı. Benzer biçimde Bakıyev, askeri malzemeler üreten Dastan adlı kurumu, Kırgızistan'ın 180 milyon dolarlık borcunun silinmesi karşılığında Rusya'ya verilmesine söz vermişti. Ancak Rusya söz konusu borcu silmesine rağmen, Bakıyev, çeşitli bahanelerle yüzde 73 hissesi Maksim'e ait Dastan'ı Rusya'ya vermemişti.

Rusya ise belli ki artık Bakıyev hükümetinin oyalamalarına tepki göstermeye başlamıştı. Rusya Devlet Başkanı Medvedev'in, "Verdiğimiz paraları oğlu için harcıyor" sözleri ya da Kommernstad gazetesinde Rus yetkililerin "Kırgızistan'ı birkaç kere uyardık, ancak verdikleri sözleri tutmuyorlar" benzeri açıklamaları, Rusya cephesinden Kırgızistan'ın artık sınırları aştığının ifadesiydiler. Ve Rusya, Bakıyev'in bugüne kadar verip de tutmadığı sözlerin hesabını sorarcasına, Medvedev ile Obama arasında, nükleer silahların indirilmesi anlaşması imzalanırken, Kırgızistan'da bir ayaklanma ve yönetim değişikliği gerçekleşiyordu.

Yönetim değişikliğinin hemen ardından Bakıyev'in ilk açıklaması, istifa etmeyeceği ve geri dönmeye çalışacağı yönündeydi. Ancak haftası dolmadan istifa etmeyi kabul etti. Onun istifası, yeni yönetimin meşruiyeti açısından önemli bir unsurdur.

Yeni yönetimi ise, ilk tanıyan ülkenin Rusya olması, ABD'nin askeri üssündeki faaliyetlerin geçici olarak durdurulması; kasası Bakıyev tarafından boşaltılan Kırgızistan'a Rusya'nın 50 milyon dolar yardım yapacağını açıklanması gibi gelişmelerin de gösterdiği gibi, Rusya'ya yakın durduğunu ilk anda ortaya koydu.

Bu ayaklanma, aslında doğrudan Rusya tarafından örgütlenmemiş, muhalefetin protesto eylemi, kitlelerin desteğini alarak kendiliğinden bir ayaklanmaya dönüşmüştü. Ancak Rusya oluşan bu durumdan faydalanmasını bildi. Geçtiğimiz yıllarda ülkede düzenlenen bir kamuoyu araştırması, Kırgızistan halkının büyük çoğunluğunun "liderleri olarak" Putin'i görmek istediğini ortaya koymuştu. Rusya ayaklanma başladığında, kitlelerin bu beklentisinden de faydalanmayı başardı.

Emperyalistler arasında hegemonya savaşları hızlanarak sürüyor. Bu etapta, ABD karşısında rövanşı kazanan ise Rusya oldu.

Polonya'nın düşen uçağı ve Koczyki'nin sonu

10 Nisan günü Rusya'nın Smolesk havalanı yakınlarına düşen Polonya uçağı adeta, Polonya "devlet"inin Rusya topraklarına gömülmesine neden oldu. Uçakta Polonya Devlet Başkanı Lech Kocynski, eski Genelkurmay Başkanı Franciszek Gapar, Kuvvet komutanları, Merkez Bankası Başkanı Skrzypek, Dışişleri Bakan yardımcısı Andrej Kremer, eski Devlet Başkanı Aleksander Kwasniewski ile birlikte, devlet erkanından 38 kişilik resmi bir heyet bulunuyordu.

Komple teorileri

Kaza öylesine büyük, yarattığı sarsıntı öylesine etkiliydi ki, kazanın arkasından epeyce tartışıldı ve kazanın nedenleri çeşitli boyutlarıyla tartışıldı.

Önce uçak "suçlu" ilan edildi. Rus yapımı bu uçağın eski olduğu, ancak, Polonya başbakanı izin vermediği için yeni uçak alınmadığı söylendi. Ama bir taraftan da bu uçakların sağlam ve güvenilir olduğuna dair yayınlar yapıldı.

Arkasından sisli hava koşulları ve bu koşullarda uçağı ısrarla Smolensk'e indirmeye çalışan, kulenin uyarılarına rağmen, uçağı Moskova'ya götürmeyi reddeden pilotun sorumluluk düzeyi tartışıldı. Bu konudaki tartışmaları bitiren de, Rusya ile ilişkileri gergin olan, bu nedenle Moskova'ya gitmek istemeyen Kocynski'nin pilotu inmeye zorlamış olması ihtimaliydi ki, buna neredeyse kesin gözle bakılıyordu.

Son olarak, internette, kaza yapan uçağın enkazından yükselen silah sesleri ile birlikte, "yaralı kurtulanların Ruslar tarafından vurulduğu" iddia ve görüntüsü düştü. Ancak uçaktaki devlet erkani şimdiye kadar çoktan ülkesine götürülerek gömülmüş, ya da kaza sırasında tanınmayacak kadar ağır biçimde olmuş, parçalanmış oldukları için; kurşunla vurularak ölen birisi olsaydı, Polonyalı yetkililer tarafından çoktan tespit edilebilirdi. Bu nedenle internetteki görüntülerden de şu ana kadar bir şey çıkmadı.

Ve elbette en önemlisi de, kazanın Rusya toprakları üzerinde gerçekleşmiş olmasıydı. Komple teorilerinin bir dayanağı olup olmadığı bir yana, kazadan ve Polonya'da ortaya çıkan yönetim boşluğundan yararlanacak tek taraf Rusya'ydı.

"Komünizmle mücadele" içinde bir yaşam

"Doğu Bloku"nun yıkılışından önce, eski revizyonist ülkelerde SB'ye ve kendi revizyonist yönetimlerine muhalif hareketlerin önderliğini yapan bazı isimler, revizyonizmin yıkılışında önemli bir rol oynadılar. Sonrasında ise, "milliyetçi muhafazakar" ve yine Rusya kartışı hareketin başını çektiler. Rotalarını ise, Rusya'nın tam tersi yöne ve en uzak noktaya; ABD'ye çevirdiler. Slovakya'da Başbakan Robert Fica, Çek Cumhuriyeti'nde Cumhurbaşkanı Vaclav Klaus ve Polonya'da Kocynski kardeşler, Orta ve Doğu Avrupa'da bir muhalif hareketin önde gelen isimleri oldular. Bunların içinde bayraktarlığı üstlenen ise Lech Kocynski oldu.

60 yaşında ölen Kocynski'nin siyaset sahnesinde ilk ortaya çıkışı, Golonsk kentindeki Lenin Tersanesi'nde 1980-81 yıllarında örgütlenen grevle olmuştu. Binlerce işçinin katıldığı bu grevler, devletten bağımsız bir sendika olarak Dayanışma Sendikası'nın kurulmasıyla sonuçlandı. Tersane grevinin öncülerinden ve Dayanışma Sendikası'nın kurucularından anti-Stalinist kimliği ile bilinen Anna Walentynawici de Kocynski ile birlikte uçak kazasında ölenlerin arasındaydı.

Kocynski, 1980'lerin ikinci yarısında Dayanışma Hareketi Başkanı ve Polonya'daki karşıdevrimin önderi Lec Walesa'ya danışmanlık yaptı. Aralık 1990'da devlet başkanı olan Walesa, Kocynski'yi de Güvenlik Bakanlığı'na getirdi. Ancak 1992 yılında Kocynski görevden alındı.

Walesa ile arası giderek açıldı.

2001 yılında ikiz kardeşi Yoraslav Koczynski

ile birlikte Hak ve Adalet Partisi'ni kurdu. 2005 yılında devlet başkanı seçildi. "Yolsuzluğa karşı" görünmesi, milliyetçi vurguları yüksek-popülist söylemleri, ailesinin II. Emperyalist Savaş sırasında Nazi işgaline karşı direniş hareketinde yer almış olmaları gibi etkenler, Kocynski'nin prestijini ve kitle desteğini yükseltiyordu. Özellikle revizyonist dönemin bürokratik yönetimlerinden bıkmış kitlelerde, anti Sovyet ve anti komünist söylemler etkili olmuştu.

Revizyonizmin yıkılmasının arkasından, hızla AB'ye entegre olmaya çalışan Doğu Avrupalı yöneticilerin tersine, Kocynski AB ve Almanya'ya hep mesafeli durdu ve tepkilerini doğrudan ifade etti. Mesela AB'nin kurumsallaşmasını güçlendiren Lizbon Anlaşması'nı en son imzalayan ülke, Kocynski'nin yönetimindeki Polonya oldu. Rusya ile Almanya arasında inas edilmesi planlanan ve Polonya topraklarından geçecek olan boru hattına karşı çıktı. 2006'da Berlin'de yayınlanan bir gazetede Kocynski'den "patates" diye söz edilince, Almanya'dan resmen özür talep etti. Almanya'nın özür dilememesi üzerine, Polonya'da düzelnene ve Mersel'in de katılacağı bir zirveyi iptal etti. Kocynski her fırsatta Polonya'nın Almanya tarafından işgal edildiği dönemlerin tarihsel tepkilerini ifade etti ve Almanya'nın Nazi dönemine benzer bir yapıya geri döndüğünü söyledi.

Kocynski'nin "baş düşmanı" ise Rusya idi. Rusya'ya karşı en büyük güvence olarak, ABD'nin şemsiyesi altına sığınmıştı. Kocynski askeri anlamda da ABD şemsiyesini istiyor. Rusya'nın tehditlerine rağmen, ABD'nin füze kalkanının Polonya topraklarına kurulması için uğraşıyordu. Ancak bir taraftan kitlelerin tepkileri, diğer taraftan muhalefetin engel olması nedeniyle, bunu hayata geçiremiyordu. Keza, Rusya'nın tehditleri, Kocynski için olmasa bile, ABD için de yavaşlatıcı bir etki yaratıyordu. Son olarak Rusya ile, İran konusunda yaptığı pazarlığın bir sonucu olarak ABD füze kalkanı konusunu bir kere daha ertelemiş ve Kocynski'yi hayal kırıklığına uğratmıştı.

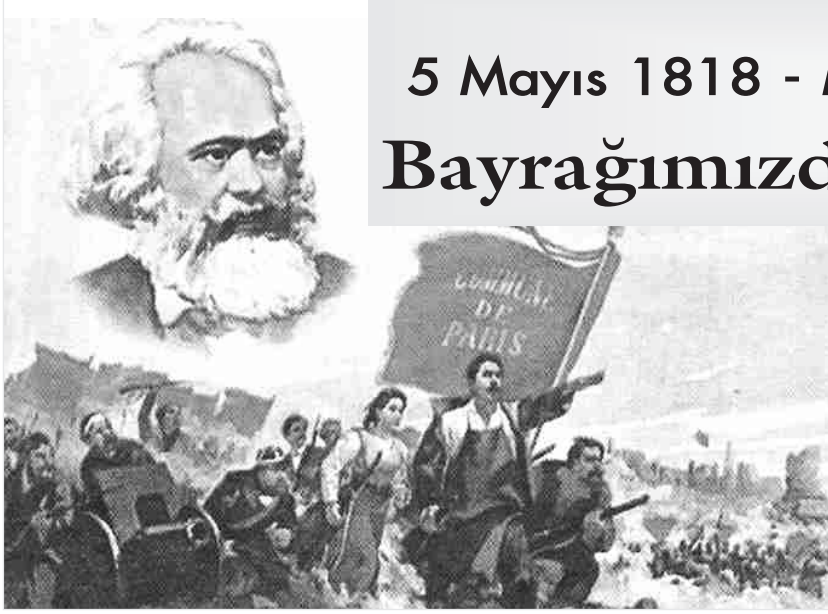
Ancak hiçbir tehdit, 2008 Ağustos'unda Rusya ile savaşın Gürcistan'a açıktan destek vermesini engelleyemedi. Kocynski, daha savaş sürüyorken, Gürcistan'ın Amerikancı Devlet Başkanı Saakaşvili'ye desteğini göstermek amacıyla, başkent Tiflis'e uçtu. Ayrıca Rusya'nın engellediği Gürcü internet sitelerinin haberlerini doğrudan Polonya Devlet Başkanlığı sitesinde yayınladı. Bütün bunlar, Rusya'ya açıktan meydan okuma anlamına geliyordu.

Bir Amerikancı'nın kaza sonucu ölümü

Kocynski'yi böylesine düşman olduğu Rusya topraklarına getiren ve kazaya vesile olan unsur ise, 2. Emperyalist Savaş'ın en tartışmalı sayfalarından biri olan Katin Katliamıydı. Faşist Alman ordusu tarafından Smolensk yakınlarındaki Katin ormanlarında gerçekleştirilen ancak sosyalist SB'ye maledilen bu katliam, Polonya ile Rusya arasındaki en önemli sorunlardan biriydi.

Bu yıl ilk defa Rusya ile Polonya, katliamın yıldönümünü anma etkinliklerini birlikte gerçekleştirme kararı almışlar, ancak Rusya bu etkinliklere sadece Polonya Başbakanı Donald Turk'u davet etmişti. Bunun üzerine Kocynski, Turk'un Rusya ile birlikte gerçekleştirdiği anmadan üç gün sonra alternatif bir anma düzenleme kararı aldı. "Devletin tepesi"nden Rusya karşıtı-Amerikancı 88 kişinin aynı uçakla Rusya topraklarına varmasının ve ısrarla Smolensk havaalanına inmek istemesinin nedeni buydu.

Ancak onun bu misilleme çabası, sadece kendinin değil, Polonya yönetimindeki en etkili Amerikancıların hayatına mal oldu. Rusya düşmanı Kocynski, Rus yapımı bir uçağın içinde ve Rusya topraklarında öldü.

5 Mayıs 1818 - Marks'ın Doğum Günü

Bayrağımızda adları yazanları yaşatmak...

*Tarihin dalgaları sandık
Bizi sürükler bir başına
Bulunduğumuz cehennemden
Işığımızı karartan gizemin
Hala sise boğduğu
Komünizm körfezine.
Marks gösterdi bize
En derin yasalarını tarihin,
Proletaryayı başa getirecek.
Hayır!
Marks'ın kitapları
Mürekkep ve kağıt değildir yalnız,
Kasvetli rakamlarla dolu
Tozlu yazılar değil.
Onun kitapları düzene koydu
Dağılmış ordusunu emeğin
Ve ileriye gösterdi ona
Güçle dolu inançla...*

Mayakovski

Yüzyıllar, açlıkla beslenenlerin, tokluk adına isyana gebe kalışını gördü bu dünyada. Köleler ve serfler, yoksul köylüler ve toprak sahipleri, proletarya ve burjuvazi... Yani açlar ve aç bırakanlar, katledilenler ve katledenler...

Ve Spartaküs'ün çocukları ile aynı çanaktan suyunu içenler, bir tarih yazdılar. Ne masal gibi uzun,

ne atasözü gibi kısa; ne başı unutulmuş tarihin sayfalarında, ne sonu belirsiz geleceğin ufuklarında...

Bir savaşın tarihi bu. Çıkarları asla aynı yataкта birleşmeyen iki nehrin hırçın çarpışması: Sınıf savaşım-ları tarihi!

Tezgahtında kendi kefenini dokumasın diye işçiler, sofralarında ölümü paylaşmasın diye halklar, galip gelsin diye insanlık, bu geçmiş-gelecek kavgasında asla fenersiz kalmamalıydılar. "Proletarya" diyordu Marks, "Öyle bir sınıftır ki, gelecek ona ait".

Ama nasıl kazanılacak bu gelecek? Nasıl dövüşülecek zorbalıkla? İsyanın damarları nasıl patlatılacak tam zamanında ve nasıl "Komünizm Körfezi"ne varacak, ezilenlerin kanlarıyla yarattıkları derecikler? Değiştirmek nasıl olacak bu dünyayı?

Bu dünya, nasırlı ellerde işlendi, ak kağıttan kara kaleme, uzay mekiğinden çay bardağına nasırlı eller üretti her şeyi. Bu eller, ne zamana kadar kandırılacak?! Sırtında dünyayı taşıyanlar, ne zamana kadar kırıntılarla beslenecek?!

Güzel laflar değil istenilen, zaten karnı tok sınıfın yalanlarla, güzel ama boş laflarla. İstenilen dünyayı değiştirmenin berrakça ortaya konulması.

İşte en doğru cevabı Marx verdi işçi sınıfı ve emek-

çi halklara. Sosyalizmin mutlak zaferini o kanıtladı ilkin ve yol gösterdi proletaryaya.

* * *

5 Mayıs, Marks'ın doğum günü. Doğum günleri iyi dilekler dileme günleridir. Ama biz, sadece iyi şeyler dilemiyoruz, aynı zamanda iyi şeyler için savaşıyoruz. Bu, Marx'ın doğum gününe sunulmuş en güzel hediyedir. Kavgayı büyütürken sağlam adımlarla yürümek, onu anmanın, bayrağında adları yazanları yaşatmanın tek şartıdır.

O, yalnızca yorumlamakla kalmamış, "aslolan dünyayı değiştirmektir" demişti. "Değiştirmek" için savaşanlara bugün kat be kat daha fazla ihtiyacı var dünyanın. "Yaşadım" diyebilmek için iç rahatlığıyla, insanlaşmalı kavganın ortasında.

Emperyalist-kapitalist sistemin yeniden ve şiddetli bir krize girmesiyle birlikte, Marks yeniden keşfedildi! 90'lı yıllardan sonra "elveda proletarya" diyenler, emperyalist-kapitalist sistemi kutsayıp, onun açmazlarını çözdüğünü vaaz edenler, bir kez daha şapa oturdu. Yeniden Marks'ın Kapital'ini okumaya başladılar.

Fakat sadece okumakla, hatta Marks'ın tüm sözlerini hatmetmekle Marksist olunmaz! Marks, yıllar önce "bugüne dek filozoflar hep dünyayı yorumladı, benim farkım, yorumlamakla kalmayıp değiştirmektir" demişti.

O, kapitalist barbarlığa son verecek olan proletaryanın yol göstericidir. Kapitalist barbarlığın ömrünü uzatmaya hizmet eden, bilip de susan, görüp de davranmayanların ise düşmanıdır. Dünyayı yorumlayanların değil, "büyük bir amacın doğurduğu büyük bir enerjiyle" ve sarsılmaz bir inançla, değiştirmek için savaşanlarıdır Marks.

Denizler yaşıyor! Katilleri bin kez öldü!

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan... Da-rağacında üç fidan... Ölümünün üzerinden 38 yıl geçti. Ama hiç unutulmadılar. Davaları uğruna genç yaşta ölümün üzerine korkusuzca yürüdüler. Başları dimdikti her aşamada... Sloganlarla çıktılar idam seh-pasına ve iskemleyi kendileri devirdiler...

Kendilerinden sonra gelenler için, devrimci bir gelenek bıraktılar. Boyuneğmediler, kırıldılar. Diz çöke-rek yaşamaktansa, ölmeyi yeğlediler. Dövüşerek ye-nildiler...

O yüzden de ölümünün üzerinden birkaç yıl geçmeden devrimci hareket, eskisinden çok daha güçlü ve kitlesel bir şekilde büyüdü. 12 Eylül faşizminin idamla yargıladığı devrimciler, Denizleri örnek aldı. Onlar gibi çıktılar sehpalara. Hepsı devrim inançlarını haykırarak şehit düştü. Onun içindir ki, Denizler, onur-un, başeğmemenin, yiğitliğin, devrimin sembolleri ol-dular ve hep yaşadılar. Bundan sonra da yaşayacak-lar.

Peki ya katilleri? Kalem kıran kara cüppeli cellatlar?

Denizlere idam hükmünü veren mahkeminin başkanı Ali Elverdi, sanılmasın ki, geçen ay öldü. O, Denizlere idam verdiği an ölmüştü. Yıllarca kor-kuyla ve saklanarak yaşadı. Öyle ki, gazetelere çok öncelerden ölüm ilanı verdirerek, yaşarken öldü-günü resmileştirdi. Fiziki ölümü ise, yemekten oldu. Tam kendine yakışan biçimde. Şairin dediği gibi "Yi-yin efendiler yiyin/ıksırincaya tıksırincaya kadar yiyin/bu saltanat sizin!" Elverdi de, ıksırincaya, tıksırincaya, geberinceye kadar yedi.

Ölümünün ardından, hakkında iyi şey söyleyen kimse olmadı. Cenazeyi kaldıran imam bile "merhumu nasıl bilirdiniz" diye sormadı. Belli ki, "iyi bilirdik" sözü-nü duymak istemedi. Adet yerini bulsun diye söyleyecek olanların ikiyüzlülüğünü görmek istemedi. Cena-zesi son derece sönüktü. Bir dönem milletvekilliği de yapmış olmasına rağmen meclisten kimse katılmadı.

Kara bir tabutla girdi mezara...

"12 Mart paşaları/sermayenin uşakları" diye başla-yan eski bir marş vardır. Denizleri asanları, Mahirleri katledenleri, İbrahim'e kıyanları, "toprak bile almaya-cak" diye devam eder. Elverdi ve onun gibi cellatlar, hep lanetle anılacaklar. Denizler ise, her zaman yaşa-yacak. Çocuklarımıza isim, bayrağımızda dalgalandır-dığımız sembol olmaya devam edecekler...

8 Mayıs 1945-Büyük anti-faşist zafer

8 Mayıs 1945, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşının resmen bittiği gündür.

Birinci emperyalist savaştan yenik çıkan Alman burjuvazisi, biraz palazlanınca, faşist Nazi Parti'si'ni işbaşına getirdi ve yeni bir dünya savaşını başlattı. Almanya'nın Polonya'ya saldırısıyla başlayan savaş, asıl olarak sosyalist Sovyetler Birliği'ni hedefliyordu. Diğer emperyalistlerin de desteğiyle Almanya, 22 Haziran 1941 tarihinde Sovyetler Birliği'ne saldırdı.

Sovyet işçi ve emekçileri, faşizme karşı destansı bir direniş gerçekleştirdiler. 20 milyon ölü pahasına faşizmi geriletmeyi başardılar. "Stalingrad'dan bir adım daha geri gitmek yok"tu. Nazi ordusunu Moskova önlerinde püskürttükten sonra, Stalin önderliğinde Almanya'ya doğru ilerlemeye başladılar. Tüm ezilen halklarının yüreği, Sovyet halkıyla birlikte çarpıyordu. Alman faşizmine karşı birçok yerde gösteri ve eylemler yapıldı, Sovyet halklarına, işçi ve emekçilerine olan inançlarını haykırdılar. Onlar da bu inancı ve beklentiye boşa çıkarmadı.

1945 baharında Berlin'de Meclis binasının tepesine kızıl bayrak dikildiğinde, sosyalizmin gücü bir kez daha görüldü. Stalin, "bizim de topraklarımıza bahar gelecek" demişti. Ve o bahar, 8 Mayıs'ta faşizmin büyük yenilgisi ile geldi. Savaş sonrasında, dünyanın üçte biri emperyalist boyunduruğu parçalayarak, devrimlerini gerçekleştirdi. Sosyalist sistem, emperyalist-kapitalist sistemi önemli oranda geriletmiş oldu.

Ve 8 Mayıs 1945, insanlığın yüreğine savaşın bitimi, faşizmin yenilgisi ve sosyalizmin kazanımı olarak kazındı. Emperyalist devletlerin resmi tarihi, 8 Mayıs'ı hangi kılıfa sokmaya çalışırsa çalışsın, kitlelerin bilincinde 8 Mayıs, hep Berlin'de dalgalanan kızıl bayrağı akla getirir. Stalin ve kızıl ordu, emperyalist işgale karşı direnişin sembolleri olarak bilinçlere kazılmış durumdadır. Bu gerçeği, hiçbir yalan ve demagoji gölgeleyemez.

☆ 3 Mayıs 1962-Ankara'da "Açlar Yürüyüşü" yapıldı

Yapı-İş Sendikası'nın düzenlediği yürüyüşe 5 bin işçi ve işsizler katıldı. Yoksulluğa ve işsizliğe karşı gerçekleştirilen yürüyüşte hedef, Meclis'ti. Yürüyüşe saldıran polis 300 kişiyi gözaltına aldı. Eylem '60'lı yılların ortalarından itibaren yükselişe geçen sınıf hareketinin önemli eylemlerinden biriydi.

☆ 5 Mayıs 1818-Bilimsel sosyalizmin kurucusu ve proletaryanın önderi Karl Marx doğdu

☆ 5 Mayıs 1981-IRA militanı Bobby Sands Ölüm Orucu'nda öldü.

İrlanda'nın bağımsızlığı için mücadele eden İrlanda Kurtuluş Ordusu(IRA) militanı Bobby Sands ve yoldaşları, siyasi tutsaklık hakkı, tek tip elbisenin kaldırılması ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi talepleriyle ölüm orucuna başladılar. Maze Cezaevi'ndeki eylem 217 gün sürdü ve Bobby Sands ile 9 IRA militanı yaşamını yitirdi. Sands, bu eylem içindeyken yapılan seçimlerde, İrlanda halkı tarafından milletvekili seçildi. Öö boyunca, hem kitlesel ve meşru eylemler hem de silahlı eylemler çok yoğun bir şekilde yapıldı. Dönemin İngiltere Başbakanı "Demir Layd" lakaplı Thatchet, tutsakların talepleri konusunda geri adım atmadı. Buna rağmen, eylemin önemli politik kazanımları oldu ve eylem tüm dünyada yankı getirdi. Bobby Sands ve arkadaşlarının cenazeleri, onbinlerce kişinin katıldığı ve silahlı IRA militanları tarafından yönetilen törenlerle kaldırıldı.

☆ 9 Mayıs 1974-Almanya'da Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF) önderlerinden Ulrike Meinhof, Stuttgart'ta Stammheim Cezaevi'nde hücrelerinde katledildi.

Leyla Qasım

☆ 13 Mayıs 1974-Leyla Qasım idam edildi

1974 yılında Irak'ta Baas yönetimi Kürtler üzerindeki baskılarını protesto etmek için, Leyla Qasım ve arkadaşları uçak kaçırma eylemi planladılar. Ancak eylemi gerçekleştiremeden 24 Nisan 1974'te yakalandılar ve hızlı bir yargılama sonrası 13 Mayıs 1974'te 4 arkadaşıyla birlikte idam edildiler. Leyla Qasım, yargılama sırasında "... Ben Kürdistan'ın özgürlüğü için canımı feda ettiğimden dolayı sevinç ve gurur duyuyordum" dedi.

☆ 18 Mayıs 1973- İbrahim Kaypakkaya katledildi.

Doğu Perinçek'in TİİKP'sinin oportünist görüşlerine karşı çıkan Kaypakkaya, TKP-ML'yi kurdu. Mao'nun fikirlerinden etkilendi. "Yarı feodal yarı sömürge" tepisinden yola çıkarak, devrimin "kırların kentleri kuşatması" şeklinde başlayacak "halk savaşı" ile gerçekleştireceğini düşünüyordu. Bu doğrultuda gerilla savaşını başlatmak için kırlara çekildi. Köylüler içinde çalışma yürüttü. Polisle girdiği bir çatışmada yaralı olarak ele geçirildi. Diyarbakır'da gördüğü yoğun işkence-lere rağmen ser verdi, sır vermedi. Ülkemizde işkencede direnişin simgesi oldu. 12 Eylül yıllarında ihtilalci komünistler bu geleneği daha da ileri taşıdılar.

☆ 18 Mayıs 1982- Diyarbakır cezaevinde dörtlerin gecesi

PKK savaşçıları Ferhat Kurtay, Mahmut Zengin, Necmi Öner ve Eşref Anyık, Diyarbakır cezaevindeki faşist terör ve işkenceleri protesto etmek için bedenlerini ateşe verdiler.

☆ 19 Mayıs 1895- Kübalı devrimci ve şair Jose Martí Öldürüldü

Küba'nın İspanya'ya karşı bağımsızlık mücadelesinin simgesi olan Jose Martí, Küba Devrimci Partisi'nin kuruluşunda yer aldı. Aynı zamanda "partili sanatçı" olan ve şiirlerinde yalın bir dil kullanan Martí, çatışmada öldü. Türkçeye de çevrilen "Aynı yalınlıkla ölmek isterim" adlı şiirin dizeleri şöyledir: "Aynı yalınlıkla ölmek isterim / Kırdı bir çiçek gibi sakın, gösterişsiz / Mum

Sinan Cemgil

☆ 31 Mayıs 1971 Nurhak Direnişi

20 kişilik THKO grubu, Malatya-Küre-cik'te bulunan ABD radar üssüne saldırı düzenlemek üzere harekete geçtiler. Askerler tarafından kuşatıldıklarında girdikleri çatışma sonucu THKO önderlerinden Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan şehit düştü.

Mayıs ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

18 Mayıs 1976-Fevzi Aslansoy

12 Mart sonrasında Ankara üniversite gençliği içinde faaliyetlerde bulunan militanlardan biriydi. Kısa sürede polisin dikkatini çekti. Polis, sivil faşistleri devreye soktu ve Fevzi, kurşunlanarak öldürüldü.

Mayıs 1980-Serdar Yılmaz

Örgütçü özellikleriyle öne çıkan Serdar, işçi ve emekçilerle rahat ilişki kuran ve onları örgütleyen bir yapıya sahipti. Alçakgönüllü, fedakar ve çalışkandı. İstanbul'un Kartal ilçesinde çalışıyordu. 1961 doğumlu olan Serdar, genç yaşta bir yıldırım düşmesi sonucunda yaşamını yitirdi.

Varşova Gettosu'nda Ayaklanma ve

1. MAI

“Akşamleyin 1 Mayıs çağrısı yapıldı. Kısa bir konuşma ve ardından Enternasyonalı söyledik. Tüm dünyada kutlamalar yapılıyor bugün. Tüm dünyada aynı anda, kısa ama çok önemli konuşmalar yapılıyor. Ancak tarihte bugüne kadar Enternasyonal bu derece değişmiş, bu kadar trajik koşullar altında, bir hal-kın yok edildiği bir yerde söylenmemiştii. Sözler ve Enternasyonal, yakılmış harabelerden yankılanıyor ve bu sefer gettodaki sosyalist gençliğin savaşına ve ölümün karşısında bile bu günü unutmadığına tanıklık ediyor.”()*

“Bizi almaya geldiklerinde, hayvanlar gibi boğazlanarak öldürülmek istemiyorduk. Yani bizim için sorun sadece nasıl ölmek istediğimizdeydi.” diyor Yahudi direnişçisi Edelman.

16 Nisan 1943'de Polonya'da Varşova Gettosu'nda başlayan ve 8 Mayıs 1943'de kahramanca savaşıarak yenilen, faşist Almanya'ya karşı gerçekleşen ayaklanmanın önderlerinden Bundcu Edelman'ın niçin ayaklandıklarına verdiği cevaptır bu. Ayaklanma yenildi, ancak Nazi Almanya'sına karşı, 1944'de gerçekleşen Varşova şehrinin ayaklamasına, Fransa, Belçika ve tüm Avrupa'daki direnişçi gruplara örnek oldu.

Nazilerin Varşova işgali ve gettolar

1 Eylül 1939'da Polonya, Nazi Almanya'sı tarafından işgal edildi. Nazi orduları kısa bir süre sonra Varşova'yı ele geçirdi. Her işgal ettikleri ülkede olduğu gibi, burada da ilk olarak Yahudileri hedef aldılar. İşbirlikçi Polonya hükümetinden ilk talepleri ise, Yahudilerin Varşova'da bir gettoya yerleştirmeleri oldu.

Buna karşı Yahudiler, işgal edilmiş Polonya'da ilk gösteriyi düzenlediler. Ancak bir yıl sonra 1940 sonunda yaklaşık 300 bin Yahudi, Varşova halkının yüzde 30'u ve dünyadaki en büyük Yahudi topluluğu, Varşova'nın yüzde 3'lük büyüklüğündeki bir alanına, gettoya yerleştirildi. Getto açılana kadar Yahudilere birçok meslek yasaklanmış, “Davud yıldızı” taşıma zorunluluğu getirilmiş, mal varlıklarına el konulmuştu.

Gettoda yaşam ise, kat ve kat daha zordu. Getto'nun etrafı kısa süre içinde dikenli tel örgüler ve duvarla çevrildi. Yahudilerin ekmek pişirmesi yasaktı. Amaç, Yahudi halkının iradesini kırmak, onları açlık ve hastalıkla yok etmektir.

Dünyanın ikinci büyük Yahudi topluluğunu yok etmek için, Naziler kendileriyle

işbirliği yapan bir “Yahudi meclisi” ve “Yahudi polis birliği” kurdu. Bunlar verilen görev, Nazilerin koyduğu “yasalara” uymayan Yahudileri ihbar etmektir. Daha sonra direnişçiler, bu polis birliği içine sızarak onlarca faşisti öldürmeyi, işbirlikçileri öldürerek halkın güvenini kazanmayı ve onlardaki paraları kamulaştırarak silah almayı başardılar.

1940 yılı, Polonya'da yaşayan Yahudilere karşı Polonyalıların Nazi desteğiyle yaptığı pogromlar(Yahudilere karşı düzenlenen saldırı ve katliamlar) yılı oldu. Naziler, her dövülen Yahudi için 4 Zlotsi (Polonya para birimi) verdikleri bir yıl...

1941 yılında gettoya, Litymann ve Pommern şehrinden 40'ar bin Yahudi'nin gaz odalarında yok edildiği haberi ulaştı. Lublin'deki gettonun tamamen yok edildiği Varşova Gettosu'nu sarssada, direniş örgütlenemedi.

Temmuz 1942'de Naziler, Yahudi meclisinden ağır işte çalışamayan tüm Yahudilerin meydanda toplanması buyurdu. İki gün içinde 60 bin kişi Treblinka'ya gaz odalarına taşındı. Trene binmeyen Yahudiler, makineli tüfekle taranarak bir kısmı orada öldürüldü, bir kısmı ise zorla bindirildi. Eylül 1942 tarihine gelindiğinde, açlıktan, hastalıktan ve gaz odalarında öldürülen Yahudilerden geriye kalan, 60 bin kişiydi.

Ayaklanma nasıl örgütlendi?

Nazi Almanya'sı Polonya'yı 1 Eylül 1939'da işgal ettiğinde onbinlerce Yahudi, Partizanların saflarında savaşa girmişti. Diğer yandan Yahudi topluluğunun örgütlülüğünü oluşturan burjuvalar ve aydınların çoğu, 8 Eylül'de Polonya'yı terk etmişlerdi. Geriye, arasında bir elin parmağı kadar zengin kalmıştı. Küçük burjuva kesim azdı, kalanların çoğunluğu işçilerdi. Önderlerin yoksun kalan işçiler... Yahudi örgütlenmelerden geriye kalan ise, direnişi örgütlenmeye çalışanlar sol siyonistler ve kendilerini sosyalist gören, Yahudi milliyetçisi Bund'cuları. Daha sonra tüm gençlik gurplarının içinde yer aldığı anti-faşit cephe oluşturuldu. Ekim 1942'de (ZOB) Yahudi Savaş Örgütü kuruldu. ZOB ayaklanma için, silah temin etmeye başladı.

Gettoda başından itibaren savaş birlikleri oluşturmaya çalışıldı. Bunlar, günlük yaşamda insanların açlıktan ölmemesi için yiyecek temin ediyor, günlük yaşamı örgütlüyordu. Gettoda yaşayanların çoğu, ayaklandıklarında topyekun imha edileceklerini, hayatta kalmak için bu sefaletle direnmeleri gerektiğini düşünüyorlardı.

1941'de gaz odalarından gelen haberlerle direniş yanlıları güç kazanmaya başladı. Bu örgütlerde savaşçı sayısı gittikçe arttı. Ancak makineli tüfeklerle taranarak gaz odalarına götürülen, ağır çalışma koşulları içinde açlıktan ölenlerle hep yeniden başlamak zorunda kalıyorlardı. Tüm

getto henüz ayaklanmaya hazır değildi. Ellelerinde silah yoktu. Yahudi Savaş Örgütü ilk kurulduğunda, elinde sadece bir tane uzun namlulu silahı vardı. Örgüt, Polonya Yeraltı Direniş Örgütü'ne ulaşmaya çalışıyordu, bu da getto koşullarında çok zordu. Aralık 1942'de ZOB Polonya Direniş Örgütü'nden 10 tane silah elde edebildi sadece.

Nazilerin hedefi, 20 Nisan'a kadar, -yani Hitler'in doğum gününe kadar- Varşova'yı Yahudisiz bir Varşova haline getirmektir. Buna karşı ZOB, 22 Ocak'ta ilk büyük eylem planını hazırladı. Ancak Naziler, gettoya 12 Ocak'ta saldırdı. Nazilerle savaşan ZOB savaşçıları, onları geri püskürtmeyi başarsa da, neredeyse tamamen imha edildi.

Bundan ders çıkaran ZOB, gerilla taktiğini geçti ve bu çatışma, Polonya Direniş Örgütü'nü harekete geçirdi. Savaşçılara 50 silah ve 55 el bombası gönderdiler. ZOB savaşçıları, tüm güçlerini molof yapmaya verdiler. Adeta molotov fabrikaları kuruldu.

Geri çekilen Naziler, 16 Nisan'da gettuyu yok etmek için saldırıya geçti. O gün, tüm getto, Nazilere karşı ayaklandı. Binlerce Nazi askeri ve panzerine ve Polonyalı polise karşı, 50 silah, 55 el bombası, 1 makineli tüfekle... Getto halkı elinde ne varsa baltayı, bıçağı silaha çevirdi, bu ayaklanmada... Naziler 200 SS'i kaybedince, gettuyu panzerlerle ele geçiremeyeceğini anlayarak geri çekildi. Artık hedefleri tüm gettuyu yakmaktı. Onbinlerce insan yanarak öldü bu saldırıda.

8 Mayıs'a kadar ev ev direndi savaşçılar, daha önce kazdıkları tünellerde saklandılar. Ayaklanma ölümüneydi. Edelman'ın dediği gibi, kimse hayatta kalacağına inanmıyordu, tek sorun nasıl ölüneceğindiydi, ayakta ve onurlarıyla savaşıyorlar... “Örnek olmak istiyorduk” diyor Edelman, “tüm dünyaya Yahudilerin koyun gibi boğazlanan değil, onurları için savaşıyorlar ölenler olduğumuzu göstermek istiyorduk.” 8 Mayıs'a kadar Nazi ordusunun gettuyu ele geçirememesi bu sözlerin şahidiydi.

8 Mayıs'da gettoda geri kalan 120 savaşçı son mevziyi koruyordu tünelde. Naziler buraya gaz bombaları ile saldırdı. Nazilerin kurşun yağmurunda ölmeyenler, onların eline geçmemek için intihar ettiler. Bir avuç direnişçi kanalizasyondan kaçmayı başardı. Hayatta kalanlar or-

manlardaki partizanlara ulaşmaya çalıştı, Edelmann gibileri, 1944 Sonbahar'ında Nazilere karşı gerçekleşen Varşova Ayaklanması'nda sahneye tekrar çıktılar.

Getto'da 1 Mayıs

Varşova gettosundaki ayaklanma, yiğitliği, direngenliği ve "ölümse onurlu olsun" diyen duruşuyla, tarihe kazındı. Ayaklanma, kendinden sonrakilere yol gösterdi.

Savaşın içinde 1 Mayıs'ı kutlamak, ayaklanan işçi sınıfı olarak, tüm dünyadaki sınıf kardeşleriyle tek bir yürek olup bu günde buluşmak ve sosyalizm umudunu, ölümün gözüne baka baka haykırmak...

1 Mayıs günü, ayaklanan Varşova Getto-su'nun işçileri, 1 Mayıs'ın anlamına, özüne yakışır bir şekilde kutlamak için önce bir birlikte sabahleyin getto dışına çıkıp bir grup faşisti cezalandırdılar. Sonra...

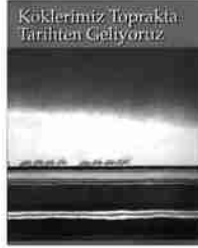
Sonra, yukarıda aktardığımız gibi, kısa bir konuşma yapıldı ve ardından enternasyonal söylendi. O anda tüm dünyada işçi ve emekçiler, 1 Mayıs'ı kutluyor, marşlar söylüyordu. Ama Edelmann'ın da belirttiği gibi, "tarihte bugüne kadar Enternasyonal, bu derece değişmiş, bu kadar trajik koşullar altında, bir halkın yok edildiği bir yerde söylenmemişti." Yakılmış harabelerin arasında yankılanan bu marş, "gettodaki sosyalist gençliğin savaşına ve ölümün karşısında bile bu günü unutmadığına tanıklık ediyor"du. Tıpkı aynı yıllarda tutsak düşen Çek devrimcisi Julis Fučík'in 1 Mayıs günü havalandırmada vücut hareketleriyle orak-çekek yaparak 1 Mayıs'ı kutladığı gibi... Tıpkı İspanya'da dünyanın dört bir yanından gelen direnişçilerin kendi dillerinde ama hep birlikte enternasyonal söyleyerek 1 Mayıs'a gerçek anlamını vermeleri gibi... Ve tıpkı Türkiye'nin dört bir yanında, işkencehanelerinde, hücrelerinde, dün olduğu gibi bugün de 1 Mayıs'ı kutladıkları gibi...

Nerede ve hangi şartlar altında olursa olsun, yüreği emekten yana atanlar, 1 Mayıs'ı bir biçimde ama mutlaka kutladılar... Varşova Getto'su bunun en çarpıcı ve en güzel örneklerinden biriydi.

* Edelmann, "Getto Savaşıyor" kitabından

YEDİVEREN YAYINLARI

Köklerimiz Toprakta Tarihten Geliyoruz

Derleyen: Devrim Zafer

Şehitler Albümü...

Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları...

Yol Ayrımı

Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi... Tasfiyeciliğin çözümlenmesi...

İlk Kursun

Derleyen: A. İsmail

12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yoldaşcan'ın biyografisi... Ölümsüz proletarya kahramanının öğretici yaşamı...

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; Hücreler

Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

Duvarlarınızın Hükümü Yok

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri... Tutsakların direniş güncelleri...

Savaş ve Devrimci Duruş

Derleyen: Sezai Ekinci

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...

TİKB(B) I. Kongre Belgeleri

Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırlandığı I. Kongre'sinin belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler

Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karaçalmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç 3 Kasım Seçimleri

Derleyen: Azmi Akan

Türkiye'de bir savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "taktik", "devlet" ve "demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İşkencede Direnme Savaşı

Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişlerini anlatıyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yatığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tıkanma noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

Pişmanlık Yasaları ve İtirafçılığa Karşı Mücadele

Derleyen: Osman Akgün

"Topluma kazandırma" adı altında karışımıza çıkartılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni Emperyalist Savaşın Ekonomi Politikası

Derleyen: Selma Aybal

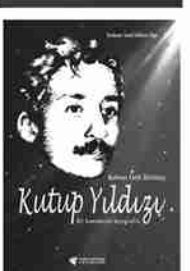
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlamakta iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD bataklığı...

Kutup Yıldızı

Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen, komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve Kürt Sorunu

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi...

TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri

Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

Mahir, Deniz, Kaypakkaya...

**Onlar, ölmедiler!
Dimdik ayakta**

KAVGAMIZDA YAŞIYORLAR!